

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

kâğıttan duvarlar

**BRO
SIS**

bir gece,
iki yaralı yürek
ölesiye tutku...

*Ona bakıyordum. O da bana. Gülümsedi Ben de gülümsedim.
Sanki tam da orada aramızda gizli bir şeyler paylaşıyormuşuz
gibiymiş. Dünya dönmeye devam ediyor ama sanki ikimiz sadece
birbirimize dikkatle bakıyormuşuz gibi Sanki bir şey sormak
istiyormuş da bunu nasıl yapacağından emin olamıyormuş gibi
bir ifadeyle bana bakmaya devam etti. Aramızda bir şeyler
vardı ve ben bunun ilk bakışta aşk olacağını sanacak kadar
aptal değildim..."*

Kalbi ve ruhu paramparça olmuş bir insan, tekrar güvenebilir mi?
Tekrar sevebilir mi?

İşte Elizabeth, tam da bu günlerde tanıştı Declan'la...

Declan yakışıklı ve bir o kadar da tehlikelidir.

Elizabeth ise kendine yarattığı küçük dünyasında yaşamaktadır.
Hayat küçük tesadüflerin büyük mucizelerini bu kez Elizabeth'in
karşısına çıkartacak mıdır?

*Bazen kendinizi
dipsiz bir kuyuda
hissettiğiniz anlar
olur. Oradan asla
çıkamayacağınızı
düşündüğünüz
zamanlar... Sonra
küçücük bir ışık sızar
içeri ve yeni bir umut
yeşerir kalbinizde...*

Ilse Madden-Mills

Kâğıttan duvarlar

*Bir şeyi
ne kadar çok
istersen
uzaklaşır
fakat
istemeye
korktuğun
şeyler ise
her zaman
yanı başındadır.*

Wall Street Journal, New York Times ve USA Today çok satanlar listelerine giren Ilsa Madden-Mills güçlü kadın kahramanlar ve dominant erkeklerle ilgili romanlar yazmaya bayılıyor. Fantastik türdeki her şeye hayranlığı olan yazar aynı zamanda kahve, Instagram, bitter çikolata, Ian Somerhalder (gerçekten çok yakışıklı), astronomi, makyaj ve dövme bağımlısı. İngiliz dili ve edebiyatı mezunu ve yüksek lisansı olan yazar, bilgisayarının başında değilken alışveriş yapmaya, eski mobilyalarını boyamaya ve sushi yiyerek kilo almaya bayılıyor.

Kâğıttan Duvarlar Ilsa Madden-Mills

Baskı: Şubat 2017

ISBN: 978-605-9144-81-0

Yayınevi Sertifika No: 31594

Copyright © Ilsa Madden-Mills

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif ve

Lisans Hakları Ajansı Tic. Ltd. aracılığıyla

İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Çevirmen: Gökçe Müderrisoğlu Aktaş

Editör: Büşra Kanoğlu

Kapak Tasarımı: Yasin Öksüz

Baskı

My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mh. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 674 85 28

Sertifika No: 34191

İNDİGO KİTAP YAYIN. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.

Oruçreis Mah. Tekstilkent Cad. No:10 D:Z07 Esenler/İSTANBUL

Tel: 0 212 438 17 83 • Fax: 0 212 438 17 84

www.indigokitap.com • info@indigokitap.com

Ücretsiz PDF İndigo Kitap Arşivi: <https://raftey.org>

Ilsa Madden-Mills

*kâğıttan
duvarlar*

Çeviren: Gökçe Müderrisoğlu Aktaş

“Bedenimi ve ruhumu büyölüyorsun.”

Jane Austen’ın Aşk ve Gurur kitabından, Bay Darcy

GİRİŞ

Elizabeth

Sakaklarımda bıçak gibi keskin bir ağrı.
Şişmiş ve su toplamış dudaklar.

Baldırlarımda zonklayan bir hassasiyet.

Neden ölüyor gibi hissediyordum?

Zihnimde karışık görüntüler canlanıyordu ancak hiçbiri bir-biriyle bağlantılı değildi ve benim içim bir şey ifade etmiyordu. Sadece kocaman siyah bir boşluk vardı. Teşekkürler votka.

Ağrı, yüzüme yayılıyor gibiydi. İnledim. *Bana bir şey mi çarp-mıştı?*

Karanlıkta yönümü bulmaya çalışırken midem bulandı. Yavaş yavaş kendime ait olmayan bir yatağın üzerinde enlemesine yatıyor olduğumu fark ettim.

Küçük bir otel odasıydı.

Başımı ağır ağır kaldırmaya çalışarak, etrafıma bakındım. Yıpranmış bir komodinin ile daha iyi günler görmüş olduğu belli olan külüstür bir masa vardı. En yakın arkadaşım Shelley'den mezu-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

niyet balosu için ödünç aldığım boncuklu el çantası, odanın bir köşesinde duruyordu. Pekâlâ. *Shelley neredeydi?*

Hatırladığım son şey spor salonunda dans ettiğimdi. Yoksa bir masanın üzerinde miydim?

Gözlerim odanın etrafında gezindi.

Yırtık pırtık lacivert perdeler. Sigara ve beden kokularıyla dolu bir yatak...

Bir şişe Grey Goose!

O acı tadın boğazımdan geçtiği anı hatırlayınca midem ekşidi ama yutkunarak buna engel oldum.

Akşamdan kalma olmak böyle bir şey miydi?

Bunu bilmiyordum. Daha önce hiç yaşamamıştım.

Zihnimde geceden kesitler belirliyordu.

Kuzey Carolina'da Petal'ın merkezindeki bir İtalyan restoranında erkek arkadaşım Colby, arkadaşlarım Shelley ve Blake ile bir akşam yemeği. Bir sürü kahkaha. İçeceklerimize alkol koymak için Colby'nin matarasına gizlice uzanışı. Oakmont Hazırlık Sınıfının mezuniyetinde, parıldayan ışıkların altında dans. Parti sonrası eğlence için göle gitmek üzere Colby'nin Porsche'sine binişimiz.

Gölle ilgili bir şey hatırlamıyordum.

Ama Colby'nin içmem için ısrar ettiğini, mezuniyete giderken ve daha sonra göle gidiş yolunda şişeyi zorla ağzıma götürdüğünü hatırlayabiliyordum. *Korkak olma Elizabeth. İç şunu. Hadi dünyaya hükmedelim bebeğim.*

Dünyayı yönetmek tam onun işiydi. Yenilmez olduğunu düşünüyor ve hatta babası Kuzey Carolina'nın senatörü olduğundan, buna gerçekten inanıyordu. Onun yakın çevresinde olmak, özellikle de onun yeni kız arkadaşı olmak bana da kendimi deli gibi ayrıcalıklı hissettiriyordu. O, mezuniyet kralyken mezuniyet kraliçesi unvanını kazanışım beni hâlâ heyecanlandırıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Parıldayan taçları başlarımıza koydukları sahnede, bana dönüp beni sevdiğini söylemişti. Baş döndüren bir mutluluk kaplamıştı kalbimi. *Beni* seviyordu. Kasabanın yanlış tarafından olan kızı... Gerçek bir ailesi bile olmayan kızı. Bir hiç olan bu kızı.

Tüm hayatım boyunca beni bu şekilde sevecek olan birini beklemiştim.

Arabadan daha fazla anı hatırlayınca hafifçe inledim.

İkinci yudumu hatırlıyordum. Üçüncü. Dördüncü.

Sonra her şey daha pusluydu.

Tanrım, hatırlayamıyordum.

Colby bana küçük beyaz bir hap vermişti.

Onu içmiş miydim?

Her şey çok belirsizdi.

Ellerimde pembe ve parlak pullar vardı. Başımı eğip yatağın üzerinde de bunlardan olduğunu gördüm. Yerel restoranda garsonluk yaparak zar zor para biriktirip aldığım elbisem, etrafımda parçalara ayrılmıştı. Bedenim çıplak, göğüslerim ortadaydı.

Sızlanarak göğüslerimi örtmeye çalıştım ama kollarım çok güçsüzdü. Birden paniğe kapıldım ve ardından berbat bir şey fark ettim: Elbisem baştan ayağa parçalanmıştı. Nazik askıları kopmuştu. İç çamaşırım ayak bileğimde toplanmış bir şekilde duruyordu ve altımdaki çarşafta kan damlaları vardı.

Bir milisaniye süresince beynim, gün kadar açık olan bu gerçeği reddetti ama gerçek sonunda kendini gösterdiğinde, boğazım korkuyla düğümlendi.

Ellerimi kıpırdatmaya çalıştım ama sadece hafifçe oynatabiliyordum.

Kırmızı izler. Morartılar. Çizikler. Diş izleri.

Hayır. Hayır. Hayır. Bunların hepsi yanlıştı. Bu gece bunlar yaşanmamalıydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Odanın köşesinden bir fısıltı geldi. Colby.

Gözlerim, onu banyoda gömleksiz bir şekilde dururken yakaladı. Telefonda konuşurken bana sırtı dönüktü.

Konuşmasından bazı kısımları duyabiliyordum.

“Zil zurna sarhoştur dostum... Kapana kısılmış bir hayvan gibi... Milli oldu...”

Sözleri bir tsunami etkisi yapıp nefesimi kesti. Dengemi yeniden sağlamaya –odaklanmaya– çalıştım. Tüm bunların beynimin ürettiği birer hayal ürünü olduğuna inanmaya çalıştım.

Colby domuz gibi bir ses çıkardı. “Bir hafta boyunca yürüye-bileceğini zannetmiyorum.”

Bir sessizlik oldu ve sonra Colby diğer kişinin söylemiş olduğu bir şeye kahkaha attı.

İçimdeki hassas bir nokta kırılıp tamamen açıldı.

Boğazımdan kısık ve acı bir ses çıktı ve Colby gözlerini bana çevirdi.

Bedenimdeki tüm kaslar tiksintiyle kasıldı.

“Gitmem gerek.” Colby telefonu kapatıp bana doğru ağır ağır geldi ve yatağın kenarında durup buz mavisi gözleriyle bana baktı. Bakışları bedenimde gezindi ve sonra yüzünde bir rahatsızlık ifadesi belirdi. “Berbat görünüyorsun.”

Gecekondu mahallesinde yaşadığım için, dikkatimi çekmeye çalışan erkeklerle ve bana patronluk taslamak isteyen kızlarla bol bol didişmişliğim vardı. O yüzden birinin kışına nasıl tekme basılacağını iyi biliyordum. O anda bedenimdeki tüm sinirler zıplayıp onun kalbini sökmek ve tırnaklarımla parçalara ayırmak istedi. O da bana aynısını yapmıştı.

İçim öfkeyle yanıyordu ama hareket edemedim.

Sesim çok kısık çıktı. Çok cılız. “Beni incittin.”

Oturmaya çalışırken arkaya doğru devrildim.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Colby, benim yatakta kıvrınmamı serinkanlılıkla izledi ve zaman geçtikçe korkularımın iyice artmasına neden oldu.

Dilim, kuru dudaklarımı ıslatmaya çalıştı.

Colby, beyaz gömleğini yerden aldı ve dikkatle düğmelerini açtı. Bu, her şeyi açıklıyordu. Pantolonunu çekti ve aynadan saman sarısı saçlarını kontrol etti. Sarhoş bile değildi.

“Bana ne verdin?” diye sordum. “Neden?”

“Oyun oynama tatlım. Bunun için yalvardın. *Bu*, karşılıklıydı.” Yüzünde alaycı bir ifadeyle parmaklarını yatağın kenarında gezdirdi. “Sana ne verdimsem, hiç sormadan aldın.”

“Hayır, bu doğru değil.” *Doğru muydu yoksa?*

“Ah, evet. Üstelik aylardır yaptığım en iyi seksti. Senin için harcadığım zamana değdi.” Gözleri benimkilerle aynı hizaya gelene kadar eğildi. “Burada olanlarla ilgili yalan söylemeye kalkma. Ne kadar sarhoş olursan ol, kimse söylediklerine inanmaz. Eminim bunu kanıtlamak için mezuniyetten fotoğraflar ve videolar vardır.” Birden bir şeyler hatırlamış gibi güldü. “Lanet olsun, tatlım. Spor salonunda delirmiş gibiydin. Masaların üzerinde dans edip insanlara bağırıyordun. Görevliler bizi kovdu bebeğim. Bana kötü örnek olacağını düşünecektim az kalsın.” Başını yana doğru eğdi. “En azından insanlara bunu söyleyeceğim.” Bir yandan da pantolonundan bir lekeyi sildi.

Başımı salladım. *Hayır*. Ben sınıfında SAT sınavından en yüksek notu alan iyi kızdım. Yerel hayvan barınağında gönüllü olarak çalışan biriydim ve sadece toplum hizmeti saatlerinde de değil. Ben, partilerden atılmazdım. Zaten partilere çok nadiren davet edilirdim.

Colby, saçımı yüzümden uzaklaştırdı. Parmaklarını yanaklarımda gezdirdi.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde ondan uzaklaştım. “Bana dokunma!”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Ah, ben de tam bir tur daha atmak isteyeceğini düşünmüştüm.” Kıkırdadı ve parmaklarıyla birkaç hafta önce onun için yaptığım yüzüğüyle oynadı. Som gümüşten bir yüzüktü ve iç tarafında isimlerimizin baş harfleri, aralarında da bir kalp vardı. Bunun için saatlerimi harcamıştım. Harfleri kazıyıp metali pürüzsüz hale getirene kadar törpülemiştim. Hatta yüzüğü, ona layık bir hale getirebilmek için mini pürmüzü ve gerekli malzemeleri almak bütün birikimlerime mal olmuştu.

“Beni sevdiğini söylemiştin.” Sesimin zayıflığı, kendimden nefret etmeme neden oldu.

Dudaklarını büzdü. “Ben tüm kızlara, onları sevdiğimi söylerim Elizabeth. Sadece senin bana istediğimi vermekten biraz daha uzun sürdü.”

Dudaklarımdan boğuk bir ses çıktı.

Colby bir nefes verip pantolonunun fermuarını çekti. “Üzülme. Bunu ikimiz de istedik.”

Hayır, hayır, hayır...

Yüzüğünü çıkardı ve parmaklarının arasında oynadı. “Sanırım bunu geri isteyeceksindir.” Yüzüğü, komodinin üzerine attı ve o da yuvarlanıp tıngırdayarak yere düştü.

Aynada görüntüsünü son kez kontrol edip ceketini düzeltti. “Pekâlâ, benim gitmem gerek ama bir iki gün sonra mezuniyette görüşürüz. Hoşça kal bebeğim.”

Ve sonra çıkıp kapıyı arkasından hafifçe kapattı.

Tanrı'ya şükür.

Titrek bir nefes aldım. Ciğerlerimin daha fazla havaya ihtiyacı vardı neler olduğunu anlayabilmek için.

Bir saat geçti. Ve bir saat daha...

Yaşananlar, izlemek istemediğim ama izlemeye de engel olmadığım bir korku filmi gibiydi. Colby'nin beni otele taşıyışı ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

yatağa bırakış. Elbisemi yırtış. Bacaklarıma dokunuşu. Vuruşu. İtişi. *Hissettiğim acı.*

Hayır demeye çalışmıştım ama sözcükler dudaklarımdan dökmemişti.

Hareket etmeye çalışmış ama becerememiştim.

Bedenim donmuş bir heykel gibiydi ve Colby beni istediği gibi yönlendirmişti. Beni parmağında oynatmış, bana zarar vermişti.

Kendimi toparlayıp dijital saatte dakikaların ilerlemesini ve alkolün etkisindeki beynimin, bedenime yeniden hareket etmesi için komut vermesini bekledim. Bacaklarımı yere değene kadar ağır ağır indirdim. Ayak parmaklarım ucuz ve tüylü haliye değdi. İnleyerek, oturmaya çalıştım ama sonra yeniden düştüm. Odanın köşesinde duran çantama ulaşana kadar süründüm ve telefonu mu buldum.

Birden telaşlandım.

Her an yeniden gelebilir ve bunu yeniden yapabilirdi.

911'i ararken ellerim titriyordu ama sonra görevlinin genizden gelen sesini duyunca birden donup kaldım.

"911'i aradınız. Acil bir durum mu var?"

Utanç. Suçluluk. Pişmanlık. Gerçeklik.

Bunu ben mi istemiştim?

Bu benim hatam mıydı?

Nefessiz kalmış bir haldeydim ve bacaklarımdan arasındaki zonklama bana günahımı hatırlatıyordu.

"Merhaba, acil bir durum mu var? Yardıma ihtiyacınız mı var?" Ses, daha ısrarcı gelmeye başlamıştı.

"Hayır!" dedim boğuk bir sesle ve telefonu kapattım.

Mahvolan elbiseme indirdim bakışlarımı. Zengin bir senatörün oğlunun karşısında, babası –tabii gerçekten babamsa– hapishanede olan bir kıza kim inanırdı ki? Ben, yolun ilerisindeki

hazırlık okulundan burs kazanacak kadar şanslı olan pislik bir kenar mahalle kızıydım.

Midem yeniden bulandı. Bu seferki daha yoğundu ve sonunda midemdekilerin hepsi ortalığa saçıldı.

Alkolün kokusu, midemi daha da bulandırdı.

Benimle alay ediyordu. Bana soğuk ve ağır gerçeği hatırlatıyordu. Bu senaryoda benim de bir rolüm vardı.

Ellerimi göğsüme bastırdım. Kalbim acıyordu. Kırılmıştı.

Kaslarım adeta çılgık atıyordu.

Başım zonkluyordu.

Bitmiştim. Ölmüştüm. Soğuktum. Derim bile uzaklaşıp gitmek istiyordu.

Güneş gökyüzündeydi ve ışığı kirli perdelerden içeri süzülüyordu. Gün doğuyordu. Yeni bir gün... Ama bir daha gün doğumuna asla aynı şekilde bakamayacaktım.

Kalbimiz görevi bıraktığında, hepimiz gerçekleri görürdük. Ben de aynı durumdaydım.

İçimden bir şeyler sökülüyordu ve ruhumun çatlaklarından sızıp onu boğuyordu. Kendim ile ilgili inandığım her şey... Kim olduğum ile ilgili... Aşk ile ilgili... Ortaya çıkmıştı ve kararıyordu. Kirleniyordu.

Aşk, kalbinizi parçalara ayıran bir bıçaktı. Parçalara ayırıp sevdiğiniz erkeğe veren...

Birçok konuda kırıldıktan sonra, bir daha asla düşmeyeceğime söz verdim.

Bedenim yıkılmış haldeydi ve ben ağlıyordum.

BÖLÜM BİR

Elizabeth

İki yıl sonra...

Sarı saçlarımı kulaklarımın arkasına atıp sıcak güneşin altında sıızlanırken, boynumdan ter damlıyordu. Kuzey Carolina, Raleigh'de, günlerden cumartesiydi ve saat, öğle sonrasındı. Pazartesi günü okulun üçüncü yılı başlayacaktı ve yeni evime bugün taşınmam gerekiyordu. Eski Camry'min bagajından bir diğer kutuyu indirirken, "Whitman Üniversitesi'ne Hoş geldin..." diye mırıldandım.

Sadece yirmi yaşında olmama rağmen, fazlasıyla eşya biriktirmiştim.

Büyükanne Bennett, bu yaz ölünce, ondan bana kalan mobilyaların dışında, eşyaların çoğu takı tasarım malzemeleri ve kitapları. Bej ve yeşil ekoseli bir koltuk, tepesinde ördek resimleri olan bir mutfak masası, eski bir yatak odası takımı ve elde işlenmiş farklı renklerde dantel örtülerdi ondan bana kalanlar. Pekâlâ, tam olarak Ethan Allen kalitesinde olmayabilirlerdi ama kendilerince bir tarzları vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Evin, seksen yaşında kedileriyle birlikte yaşayan bir kadın burada yaşıyormuş gibi görünüyor.” diye seslendi Shelley, başını merdiven parmaklıklarından bana doğru uzatarak. Hazırlık sınıfından beri en yakın arkadaşımды o. Oldukça zengin bir kızdı ve hayatı, benim varoş çocukluğumla tam bir kontrast yaratıyordu ama Shelley hep yanımda olmuştu. Colby olayında bile. Nemden dolayı kızıl saçları kabarmıştı ama bu, sevimliliğini hiç eksiltmiyordu. Burnunu tutup yüzünü buruşturdu. “Ve berbat kokuyor.”

“Dert yanmayı bırak da buraya gelip bana yardım et. Sıcaktan erimek üzereyim.” dedim.

Homurdanarak, metal merdivenlerden indi. “Sen ve soluk tenin... Eğer ara sıra evden çıkacak olursan, rengin biraz yerine gelir. Ama hayır... Senin tek yaptığın derslerle ilgilenip kitapçılarda çalışmaktır. Muhtemelen fosforlu kalemle, flört etme ihtimalinden daha fazladır. Kütüphaneye o kadar çok gidiyorsun ki insanlar orada yaşadığını düşünmeye başladı.”

Sırıttım. “O kadar da kötü değilim. Sınıftakileri görüyorum. Hatta bazen onlarla konuşuyorum bile.”

Shelley başını bana doğru eğdi. “Gerçekçi ol. Eğer benimle dışarı çıkmak için seni zorlamasam –bu geceki gibi– buraya kapanıp üniversite hayatının geri kalanında noodle yerdin.”

“Hıh, bazen pizza da yiyorum.”

Shelley zorla gülümseyip yerdeki kutulardan birini aldı. Merdiveni yeniden zorla çıktık ve ikinci katta 2B numaralı dairenin önünde durduk. Balkon, banyosu ve iki odasıyla, önceki yıllarda kaldığım yurt odasına kıyasla, burası bir köşkü andırıyordu. Ev, köşedeydi ve batan güneşe bakıyordu. Tek bir komşum vardı ve o da sol taraftaki 2A numaralı dairededi.

O sırada yan komşumdan yüksek sesli rap müzik duyuluyordu. Kim olduğunu anlamaya çalıştım. Bu, Eminem miydi?

“Çok yüksek sesli ve berbat!” dedi Shelley. “Belki de burası zannettiğin kadar sessiz olmayacaktır.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ben olumlu düşünmeye çalışıyordum. “Niyeymiş? Henüz saat öğleden sonra iki. Gece yarısı değil ki.”

“Onlar da yeni taşınıyorlar.” diye ekledi Shelley, başıyla komşu kapıda duran kutuları işaret ederek. Henüz içeri taşınmamışlardı. Kutulardan birinin kitapla dolu olduğunu gösterdi. “Tam bir ineğe benziyor. Ayyy! Ben de deli gibi durmuş ateşli bir komşun olmasını umuyorum.”

Komşunun yakınlarda bir yerlerde olmadığından emin olunca eğilip kitapların isimlerine hızla göz gezdirdim: *Muhteşem Gatsby*, *Uğultulu Tepeler*. “Hmm, klasikleri seviyor. Belki de İngiliz Edebiyatıyla ilgili bir bölümde okuyordur.”

Shelley gözlerini devirdi. “Sıkıcı. Senin ihtiyacın olan şey, tavşan gibi sevişmekten hoşlanan ateşli bir komşu.”

Başımı salladım. “Görüyorsun ki ‘tavşan gibi seks’ dediğinde, benim aklıma sadece yataktaki kılı hayvanlar geliyor. İğrenç.”

Shelley alay edercesine bir nefes verdi. “Her neyse. Sanki seksi erkekleri gördüğünde alnında bir DEFOL dövmesi varmış gibi davranıyorsun.”

Colby de seksi bir erkekti ve bana nelere mal olmuştu...

Omuzlarımı silkip bu anıları zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım. “Yani? Ben kimseye âşık olmak istemiyorum. Asla. Aşk acıtır. Unuttun mu?”

“Hayır.” Dudaklarını kemirdi ve genellikle gülümseyen yüzünde, sert bir ifade belirdi. Otel ve ardından gelen perişanlığı hatırlıyor olmalıydı. O sabah beni alıp eve götüren o olmuştu. Ayda bir kez âşık olan Shelley, eğer doğru kişiyle tanışırsam, her şeyin düzeleceğine ve mutlu sona kavuşacağıma inanıyordu. Saçmalık.

“Beni merak etme Shelley. Ben iyiyim, tamam mı? Hayatımda, beni mutlu etmesi için bir erkeğe ihtiyacım yok. Benim sadece sana ve Blake’e ihtiyacım var ve bir de geçici ilişkilere.” Blake,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Oakmont Hazırlık Sınıfından sonra, Whitman Üniversitesi'ne gelen, diğer en yakın arkadaşımды.

Shelley yüzünü ekşitti. "Yine seks kuralların mı?"

Başımı salladım.

Aynen öyle. Colby'den sonra seks yapmıştım. Hem de çok kez. O gece yaşananlar, cinselliğime zarar vermemişti. Sadece erkeklere olan güvenimi sarsmıştı. O yüzden, Colby'den bir yıl sonra, çok istemesem de olsa bir erkeğe uygunsuz bir teklifte bulunmuş, odama gelmesini istemiştim. Adı, Connor'dı ve birlikte laboratuvar derslerimiz olduğunda bana kaçamak bakışlarını yalamıştım. O gün sanki birden iki başım varmış gibi baktı bana—çünkü benimle flört eden erkeklere karşı berbat davranmak gibi bir ünüm vardı—ama yine de istekliydi. Yurt odama gittik. Yaptığımız seks berbat, beceriksizce ve kötü olsa da Colby'nin kazanmadığını kanıtlıyordu.

Bana dokunan son insan o değildi.

Bedenim bana aitti.

Kalbim de öyle. Ve bunun bu şekilde kalmasını istiyordum.

O olaydan sonra, seks kolaylaştı, kontrol bende olduğu sürece. Geçtiğimiz yıl içinde, bunu sert kuralları olan bir oyuna çevirdim. Popüler, zengin ya da fazla yakışıklı olmayan ortalama bir erkek seç. Bir kız arkadaşı olmadığından emin ol. Alkol ya da uyuşturucu kullanmadığından da. Ve bir de tımarhane kaçkını olmadığından. Seks yap. Onunla bir daha hiç konuşma. Hepsi bu.

Kontrol bendeydi. Benim seçimim. Benim kurallarım.

İlk hamleyi ben yapmalıydım. Üstte ben olmalıydım. Ve en önemlisi de kendi yatağında, kendi eşyalarımın yanında olmalıydım. Shelley'nin bana anlattığı çılgın maceralarına kıyasla benimle seks, oldukça heyecansız bir işti. Ama bu umurumda değildi. Eğer beni istiyorlarsa, o zaman dediklerimi yapmak zorundaydılar.

"Belki bir rahibe manastırına giderim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Shelley sırıttı. "Siyah sana yakışmaz."

"Doğru."

"Ve ayrıca sen Katolik bile değilsin salak."

"Bu da doğru." Gülümsedim. Shelley'nin benimle alay etmesine kızmıyordum. Acımasından iyiydi.

Yanımdan geçip kutuları açmak için eve girdim. Whitman'da birinci sınıfa gideceğim gün, büyükanmemin verandasında çektiğimiz fotoğrafı çıkardım. Bu fotoğrafa bakmak, çoğu zaman içimi acıttı. Dizleri yıpranmış düşük bel kotu olan, o zayıf kızı görmek. Ama büyükanmem ve bana ait son fotoğraf buydu ve Colby ile yaptığım aptalca hatayı bana hatırlatıyor olsa da buna değerd. Fotoğrafi sehpanın üzerine koydum.

Tabakları, mutfak dolabına yerleştirmeyi bitirip yatak odasına geçtik. Shelley, dolapları ayarlamama yardım etti. Daha sonra da diğer odaya geçtik. Burası daha çok küçük bir depo gibiydi. Bunlar üniversite için yapılmış evlerdi ve herkes küçük olduklarını bilirdi ama takı malzemelerimi ve tek kişilik yatağımı oraya sığdırmayı başardım.

Son iki yıldır hiç takı yapmamıştım. Bir zamanlar şekillendirip biçim verdiğim metaller, artık aşktaki aptallığımın bir simgesi gibiydi.

Shelley not defterlerimde, birini düşünceli bir şekilde karıştırdı. Bana ve sonra da duvarın kenarındaki kutulara bir bakış attı.

Kendimi onun sorularına karşı hazırladım.

"Takılarını ne zaman ciddiye alacaksın? İki yıl içinde mezun olduğunda ne yapacaksın?" Defteri açıp sayfalarına göz attı. "Ayrıca, benim gerçekten yeni bir kolyeye ihtiyacım var. Kelebekli bir şeyler. Ya da bir kalp." Bana bakarken, yüzü birden yumuşadı. "On beş yaşındayken, bizim için yaptığın küçük arkadaşlık maddiyonlarını hatırlıyor musun?"

"Shelley, bu konuda konuşmak istemiyorum. Kaldıramayabilirim."

Shelley başını yana eğdi. “Colby’ye bir yüzük yaptığın için, hayallerinden vaz mı geçeceksin? İki yıl oldu ama o, hâlâ senin geleceğini etkiliyor. Hatta berbat etti. Bir ara yapmak istediğin tek şey buydu, tasarım ve üretim. Güzel bir şeyler yapamayacağın bir işte mutlu olabileceğini düşünüyor musun gerçekten?” Shelley bir nefes verdi. Yüzünde pes ettiğini gösteren bir ifade vardı. “Yani, onu unuttuğunu söyleyebilmek için birileriyle seks yapıyorsun ama unutmadın. Gerçekten. Hâlâ senin hatan olmayan bir konu yüzünden kendini cezalandırıyorsun.”

Benim hatamdı. Sarhoştum. Uyuşturucu almıştım. İsteyerek.

O tanıdık utanç boğazıma yerleşti. Gözlerimi hızla kırtıptım. “Sen o otel odasında değildin. Hiçbir şey bilmiyorsun.”

Shelley dudağını ısırıp başını salladı. “Haklısın, değildim ama seni sonrasında gördüm. Seni eve götürdüm ve annen Vegas’tan dönene kadar sana ben baktım. Ne kadar berbat bir halde olduğunu biliyorum. Ben, ben sadece seni seviyorum, hepsi bu.”

Bir nefes vererek, odanın etrafında dolandım. Kutudan bir şeyler çıkarıp yerleştirdim. Çok ciddi konulara girmiştik. “Ayrıca kelekler ve kalpler, sırt dövmesinden daha kötü. Senin için bir şeyler yapacak olsam, daha büyük bir şeyler yapardım.”

Shelley sıırttı. “Ne gibi?”

“Belki üzerinde telefon numaranın olduğu bir parça. O kadar çok erkeğe numaranı veriyorsun ki.”

Shelley sinirlenmiş gibi görünmeye çalışsa da dayanamayarak kıkırdadı. “Tanrım, bu çok doğru. Tam bir sürtüğüm.”

Güldük. “Hadi gidip kalan eşyalarımı alalım.” Evin dışına çıkıp koridorda durduk. Otoparka doğru bakıp derin bir nefes verdim. Dinlenmeyi düşünmeden önce taşınması gereken bir sürü kutu vardı hâlâ.

Shelley, koluma vurdu. “Hey, bir fikrim var. Hadi gidip komşunla tanışalım.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Başımı salladım. “Hayır, bugün taşınma günü ve eminim onlar da bizim kadar meşgullerdir.”

Shelley beni duymazdan gelip parmak uçlarında kapıya doğru gitti. Zili çalmak yerine, aralık olan kapıyı itti ve karanlık daireye göz attı. “Kimseyi göremiyorum. Belki de arka balkondadırlar.” Sırıttı. “Bu da eşyaları karıştırmaya biraz daha devam edebileceğimiz anlamına geliyor.” Eğildi ve dışarıdaki kutuları karıştırdı. Üzerinde İngiliz bayrağı olan bir kasketle iki spor iç çamaşırı çıkardı. Bir de siyah erkek Converse’i vardı. Hatta abartıp boks eldivenlerini –tuhaf görünüyordu– ve Londra’dan alınmış, posta kartlarını da çıkardı.

“Ah, komşun tam bir erkek. Hem de en esaslısından.” Bir kutu kondomu kaldırdı. En büyük boy ve kabartmalı olanındandı. Shelley’nin gözleri adeta zaferle ışıldadı. “Tam isabet bebeğim. Mükemmel.” dedi şarkı söyler gibi.

Hızla kapıya bakıp kimsenin bizi görmediğinden emin olmaya çalıştım. “Birileri dışarı çıkmadan, şunları yerine koy. Sen deli misin?”

“Evet.”

Yakalanmanın umurunda olmadığını görünce, homurdandım ama kutulara bakmaktan da kendimi alıkoyamadım. Klasikleri okuyup rap müzik dinleyen komşumu daha yakından tanımak istiyordum.

Shelley, gözleriyle kutuyu tararken bir yandan da çenesini kaşıyordu. “Antika kitaplarına rağmen, berbat bir karışım sayılmaz. Ben onunla yatabilirim.”

“Sen *Manson* ile de yatabilirsin.”

Shelley güldü.

Elindeki posta kartlarını çekip aldığı yere geri koydum. “Kutudan uzaklaş yoksa bu akşam seninle Tau partisine gelmem ve

dün gece kenarını yapabilmek için bir saatini harcadığın o aptal elbiseyi de giymem.” Shelley tam bir moda uzmanıydı ve bütün dikiş işlerini ciddiye alırdı. Ve ben de onun bir numaralı modeliydim.

Kutuya üzgün bir bakış atıp dudaklarını büzdü. “Pekâlâ, sen kazandın. Oyunbozan.”

“Hıh. Seni dizginlemem için bana ihtiyacın var. Her sabah uyanman için kulağına bağırmamış olsaydım, okulun ilk senesini hayatta bitiremezdin.”

Shelley buna katıldı, bu biraz kolay olmuştu ve içeri girip oturmak için balkona gittik.

“O elindeki ne?” diye sordum birazdan yan tarafında tuttuğu kahverengi kitabı fark ettiğimde.

Şaşırmış gibi baktı bana. “Ah, şu eski şey mi? Yeni evine kendimi çok kaptırmış olmalıyım. Kutuya geri koymayı unutmuşum.”

Al işte. Gözlerimi kısıtım. “Gerçekten mi?”

Alaycı sorumu duymazdan gelip sersem bir şekilde bana baktı. “Pekâlâ, söyleyeyim. Jane Austen, *Aşk ve Gurur*. Komşundan aşırıdım çünkü adın içinde geçtiği için en sevdiğin kitap.” Duygusal bir şekilde nefes verip kitabı göğsüne doğru götürdü. “Görüyor musun? Bu, kader. Sen ve sıkıcı komşun. Birlikte olmanız gerekiyor.”

Başımı salladım. Shelley bazen çok fazla oluyordu. “Bu kadar yeter. Artık o aptal romantik filmleri izlemeyeceksin. Neden arkadaş olduğumuzu bile bilmiyorum. Şu andan itibaren arkadaşlığımızı iptal ediyorum.” Kitabı elinden aldım. Harfleri altın işlemeli, eski tip basım ve ciltli ve muhtemelen de değerli bir baskıydı.

Ne tür bir erkek bu tür bir kitabı saklardı?

Aşka inanan bir erkek, diye fısıldadı kalbim. Kitabı araladım ve Bay Darcy’nin, Elizabeth Bennet’e nasıl âşık olduğunu anlattığı sayfaları buldum: *Aşkımın temelini oluşturan saati, yeri, bakışı ya da sözü bilmiyorum. Aradan çok zaman geçti. Başladığının far-*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

kına varıncaya kadar çoktan ortasına gelmiştim.

Aşırı romantik saçmalıklar. Kitabı kapattım. “Ben çoğu kitabı severim. Buna kitap okuma deniyor, bilmem bilir misin? Sen de denemelisin.”

“Gerek yok. Benim kendi bakış açım var.” Saçlarını düzeltip omzunun üzerine doğru attırdı. “Nereye gidiyorsun?” diye selen di, ben oturma odasından hızla kapıya doğru ilerlerken.

Elimdeki kitabı işaret ettim. “Merhaba! Çaldığın şeyi iade etmeye.”

Ellerini yukarı kaldırdı. “Yemin ederim, kazara elime sıkışmış! Bunun ikisi farklı şeyler!”

“Hı hı.” Komşunun kapısına doğru ilerledim ama kapı kapanmıştı ve kutular da artık orada değildi. Kulağımı kapıya yasladım ama hiç ses yoktu.

Otoparktan birden gelen yüksek müzik sesi yerimden fırlama ma neden oldu.

Otoparka bakan parmaklıklara yaslandım ve üzeri açık olan siyah ve sağlam cipi görene kadar eğildim. Kulağıma The Beastie Boys’un “Fight for Your Right” şarkısı çalındı. Gözlerimi kırptım. Lanet olsun, ne kadar yüksek sesliydi!

Sürücü, İngiliz bayraklı kasketini kaşlarına kadar indirmiş, iri yarı bir gençti. Şapkanın kenarından, kahverengi saçları kıvrılıyordu. Pilot güneş gözlüklerini burnunun üzerine indirmişti. Durduğum yerden bile vitesi kullandığı sırada, geniş omuzları ile sıkı ve kaslı kollarını görebiliyordum. Hatta kollarındaki dövme-leri bile gördüm ancak şekillerini uzaktan seçemedim.

Gizemli komşu bu muydu? Kutudaki şapkanın aynısıydı bu.

Kendimi onunla ilgili daha fazla şey görebilmek için iyice eğilmiş bir halde buldum.

Aşk ve Gurur kitabını okuyan bu iri yarı adamla ilgili bir şeyler nefesimin kesilmesine neden oluyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kutuları karıştırırken, komşumun daha çok siyah çerçeveli gözlükleri ve utangaç bir gülümsemesi olan Harry Potter tarzında bir inek olacağını hayal etmiştim. *Hayır, hayır, hayır.*

Çocuk, trafiğe girmeden önce, dönüp apartmana bir kez baktı. Gölgedeki gözleri doğrudan bana bakıyordu. O anda, araba durdu ve aramızdaki birkaç metreyle rağmen, bakışlarının fiziksel ağırlığını üzerimde hissettim.

Derin bir nefes aldım ve tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

Shelley'nin eşyalarını karıştırdığını görmüş müydü? Lanet olsun.

Kitap! Kafamı eğip hâlâ elimde olduğunu gördüm.

Kahretsin!

Kendimi kötü hissedip bakışlarımı ondan uzaklaştırdım ve beni göremeyeceği kadar geri gittim. Kitabı kapısının önüne bırakıp evime girdim.

“O kimdi?” diye sordu Shelley ben hızla içeri girerken.

Başımı salladım. “Harry Potter olmadığı kesin.”

BÖLÜM İKİ

Declan

KENDİME NOT: Tau Derneğindeki, senenin ilkokul partisine her zamanki kız arkadaşın –artık eski kız arkadaşın–olmadan ve morarmış bir gözle gidersen, bir sürü soruya ve meraklı bakışa maruz kalırsın.

Moraran gözümün nedeni geçen geceki bir kavgaydı. Tam da araya sıkıştığım bir anda, çocuğu yakalayıp çenesine sert bir darbe indirmiş ve karnına da tekme atmıştım. Bir tuğla yığını gibi çökmüştü. Üniversite mayıs ayında bittiğinden beri üçüncü kez kazanıyordum.

Fena haldeki yumruklarımı kotuma sürttüm.

Eve giderken yaşadığım acıya tamamen değmişti.

“Nadia nerede?” diye sordu kapıdan girdiğim sırada dernekteki kızlardan biri koca bir gülümsemeyle.

Homurdandım. “Benimle değil. Ben erkek tenis takımına bakayım.”

Ben ilerlerken, kız kaşlarını kaldırdı. Belli ki Whitman’ın havalı çiftinin yazın ayrıldığını duymamıştı. Nadia’yı başka bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

adamla, onun aletinin üzerinde gidip gelirken bastığım anda birtirmişt看 ilişkimizi. İhanetini hatırlayınca, yumruklarımı sıktım. O kapıdan ne zaman gireceğimi biliyordu ve mükemmel bir zamanlamayla kendilerini görmemi sağlamıştı. Tek istediğı çılgına dönüp çekip gitmemdi. Böylece istediğini yapabilecekti. Ona bir yüzük almak, hukuk fakültesine gitmek, sersem babam gibi olmak... Bunların hiçbirisi gerçek olmayacaktı.

Oyunu işe yaradı ve onu terk ettim.

Ölen annemin de dediğı gibi onun dışı hoş, içi boştu.

Çoğu zaman kalbimin iyileştiğini düşünsem de, kadınlara olan güvenim tamamen yıkılmıştı.

Bildiğim kadarıyla, Nadia hâlâ o yeni çocukla birlikteydi. Brezilyalı hoş tenisçilerden biriydi çocuk. Donatello ya da Michelangelo ya da her neyse. Ninja Kaplumbağalar'dan biri. Kesinlikle.

Onunla ilgili düşünceleri zihnimden uzaklaştırdım ve normalde koltukların, masaların ve bira şişelerinin olduğu ama şu anda kocaman bir dans pistine çevrilmiş olan salona girdim. Müzik bangır bangır yükseliyor, ışıklar yanıp sönüyordu. Yerler plastik içki bardaklarıyla doluydu.

Bu okul derneğinin bir üyesi değildim. Her gece zil zurna sarhoş olmaya vaktim yoktu ama ikiz kardeşim Dax, Tau Başkan'ydı ve ben de bu yüzden sürekli davet edilirdim.

Odada ilerlerken, herkes sorular soruyordu.

"Hey, Nadia yok mu?" diye sordu kızlardan biri. *Hayır yok. Tam bir sürtük olduğundan, onunla işim bitti.*

"Dostum, gözüne ne oldu?" diye seslendi yanından geçtiğim bir çocuk. Ona sert bir bakış attım. *Ciddi misin? Yer altı dövüşlerinden haberin yok mu? Whitman'da yeni olmalısın.*

Bardan bir şişe su aldım ve büyük bir yudum almak için kapağını açtım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Pis İngiliz gelmiş! Tam da vaktinde!” diye seslendi Dax, merdivenlerden inip birkaç metre ileride dururken.

“Haline bir bak, bu işler yüzünden kendini öldüreceksin.”

Dax, başını arkaya atıp derin bir kahkaha attı. “Ben mi? Tehlikeli mi? Sen önce aynaya baksana pislik.”

Hem söylediğine kızıp hem de onu gördüğüm için sevinerek bir nefes verdim. Zıt kutuplardık. O partiler yapan gamsız ikizdi. Ben de kendi spor salonumda karma dövüş sporları dersleri veren ve UFC için para biriktiren ikizdim.

Benimkiyle neredeyse birebir aynı olan yüzüne baktım. Tek farkımız onun uzattığı kirli sakalıydı. Gülümsemesi de daha eğriydi.

“Sarhoşsun dostum.” dedim.

Beni duymazdan gelip omuzlarını silkti. “Neredeydin? Eğlencenin dozu kaçmak üzere. Yardımcı pilotuma ihtiyacım var.”

Sırıttım. “Bak sen! Yardımcı pilot olan sensin.”

Dudaklarını büzdü. “Hadi deneyelim o halde. Ateşli bir kız seç ve kızın kimi daha çok isteyeceğini görelim. Ben şimdiden üç sıfır öndeyim.”

“Skoru tut o zaman.”

İkiziniz olduğunda, her şey bir yarışa dönerdi.

Üniversitenin ilk yılında, bir hafta boyunca birbirimizin yerine geçmiştik. Hatta uzun kollu tişörtler giyip bende olan ve Dax'te olmayan dövmleri görmemelerini sağlamıştık. Hafta sonları kız arkadaşlarımızı bile değiştiriyorduk. Aptalcaydı. Kızlar, gerçeği öğrendiklerinden sonra bizi terk etmişlerdi. Onları suçlamıyordum. Ama son zamanlarda, o günler artık sadece eski anılar gibi geliyordu. Ben, yirmi bir yaşında mezuniyete yaklaşmışken, Dax, okulunu bitirmeye çabalıyordu.

Dax saçlarını arkaya atıp eline nefes verdi ve nefesini kontrol etti. Boynunu esnetti. “Pekâlâ, kapıdan ilk giren sevimli kuşu yakalıyoruz. Öpücüğe ilk ulaşan kazanır.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Bahis?” diye sordum.

“Her zamanki gibi...”

Sırıttım. “Olan senin parana olacak.”

Gözleri ışıldadı. “Sorun para değil, kardeşim.”

Gülümsedim. Çok kötü hissettiğinizde bile, Dax sizi gülümsetebilirdi.

O sırada, kapının açıldığını ve dernek üyelerinden Blake’in oturduğu sandalyeden, kalçasına bir ok saplanmış gibi fırladığını gördüm. Kucağında oturan Lorna, külçe gibi yere düştü. Ona yardım etmek için eğildim. Blake hakkında pek bir şey bilmiyordum ama Lorna popüler bir kızdı ve çoğu erkek gibi ben de onu tanırdım.

“Ahh, tatlım. İyi misin?”

Lorna üzerini temizledi. İçeri giren kızlara bakarken, yüzünde memnuniyetsiz bir ifade vardı. “Teşekkürler. Tanrım, şu kızı görünce Blake tam bir maymuna dönüyor. Bu gece benimle olacağını zannediyordum ama sonra bana *onun* da geleceğini söyledi. Hiç anlamıyorum. Güzel bile değil. Tuhaf biri ve tam bir sürtük.” Kollarını birleştirip öfkeyle baktı. “Belli ki onu görünce ne yapacağını şaşıyor.”

Bu, bilmek istediğimden fazlası olsa da reddedilme duygusunu hafifletebilmek için gülümsedim.

İçerinin neden sessizleştiğini anlayabilmek için arkamı döndüm.

Ya da sadece bana öyle gelmişti.

İçeriye ağır ağır girdi. Sanki oraya aitmiş gibi davranıyordu ama bu sahte bir gösteriydi. Bunu sürekli kırptığı göz kapaklarından ve çantasına sıkı sıkıya tutunmasından anlayabiliyordum.

Whitman’da geçen yıllarımız süresince bana ikinci bir kez bakmamış olsa da onu görür görmez tanıdım. Bu, şaşırtıcıydı. Burası oldukça küçük olmasına rağmen prestijli bir üniversiteydi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ve kızların, koridorlarda ve sınıflarda benimle flört etmesine çok alıştım. Sonuçta kızlar birliği tarafından Whitman'ın Kampüs-
teki En Seksi Erkeği seçilen İngiliz aksanlı adamını görmezden
gelmek çok kolay değildi. Ama bu kız, kendi halinde yaşıyordu
ve onu bir okul derneği partisinde görmek, tek boynuzlu bir at
görmek kadar sıra dışıydı.

Adı Elizabeth Bennett'ti ve bunu da geçen sene birlikte bir
ders aldığımızda hoca yoklama alırken öğrenmiştim.

Akılda kalan bir isimdi.

Bir kahramanın ismine sahip olan bu kızı görmek için arka-
mı döndüğümde, kız çoktan kitabına gömülmüştü. Dönem bo-
yunca en arkada oturmuş ve benimle ya da herhangi biriyle bir
kez bile konuşmamıştı. Çoğu, onun burnu havada biri olduğunu
söylüyordu. Hatta bazı çocuklar, kendileriyle odasında ilişkiye
girdiğini ama onlarla sonrasında asla konuşmadığını söylüyordu.

Bunu anlayamıyordum. Kızı da anlayamıyordum. Ama bun-
dan etkilendiğimi kabul etmeliydim.

Yukarıdan atkuyruğu yaptığı sapsarı saçlarıyla sakın bana do-
kunma diyen türde bir güzelliği vardı. Koyu kaşları kalkıktı ve
badem şeklindeki gözlerini iyice ortaya çıkarıyordu. Böylece salo-
nun diğer tarafından bile açık mavi gözleri görünüyordu. Dudak-
larına koyu kırmızı ruj sürmüştü ve burnundaki çilleri belirgindi.
Bu, kesinlikle sevimli olan tek özelliği.

Yanımda duran Dax, hafif bir ısıklık çaldı. "Aman Tanrım, bu
da kim? Onunla görüşmeye de varım ben."

Dax'in karşısına geçtim. "Onu ilk ben gördüm." dedim.

BÖLÜM ÜÇ

Elizabeth

Tau derneğinin kapısında durmuş, kendimi hazırlamak için içimden konuşup duruyordum.

İlk üniversite partimse ne olmuş? *Bu doğrudu.*

İki yılını almış olsa da kampüsteki en büyük partiye gitmek, Colby'nin kazanmadığını kanıtlamama yardım edecekti.

Kendimi kaybetmeden de alkollü parti ortamlarında bulunabilirdim.

Üniversitelerde yaşanan saçmalıklara kendimi hazırlamak için bu hafta *Animal House* ve *Revenge of the Nerds*'ü izlememiş miydim?

Yerimde duramayarak, bileğimden çıkarmadığım gümüş bilekliklerle oynadım. Beş santimetre genişliğindeydi ve kendi tasarımımdı. Colby vakasından önce, bir metal şekillendirme dersinde yapmıştım. Artık bunları, otelden iki gün sonra kendimi öldürmeye çalışmamın izlerini saklamak için kullanıyordum.

Serin metale dokundum ve bu gece iki hedefim olduğunu hatırlattım kendime.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İlki, okul partisine gitmek, ikincisi de bir erkek bulup eve götürmek ve yeni evimi kutlamaktı.

Sarhoş olmayan herkes olabilirdi.

Sanki burada ayık birini bulabilecekmışım gibi.

Yine de...

Bu gece tuhaf bir şeyler vardı. Sanki birinin varlığı içerideki havayı ağırlaştırıyor gibiydi. Kader, beni hayatın zorlaşmak üzere olduğu konusunda mı uyarıyordu? Buraya gelerek büyük bir hata mı yapmıştım?

“Bu kapıdan girdiğine bile inanamıyorum. Normal bir cuma günü, paketlenmiş pizzanı yiyip aramalarımı görmezden gelmen gerekirdi.”

Derin bir nefes alıp başımı salladım.

Sadece normal davran. Ya da normal davranma çünkü senin için normallik yalnız kalıp, huysuz bir şekilde büyükannenin yumuşak koltuğuna kıvrılıp *Downton Abbey*’nin bölümlerini izlemek demek.

Sadece... Havalı ol, dedim kendi kendime. Ayrıca, eğer bu partiye gelmezsem, Shelley ve Blake, anti-sosyal tavırlarım olduğu için beni bir akıl hastanesine kapatacaklardı.

İçeri girdik. Blake hemen bizi karşılamaya geldi. Üzerindeki dernek kazağı, turuncu saçları ve koca gülümsemesiyle, çocuksu bir yakışıklılığı vardı. İri bir erkek olduğundan, lisede futbol oynamıştı ve şimdi de Whitman Wildcats’te defans oyuncusuydu. Lisede bir saniye kadar flört etmiştik ama sonra Colby gelmişti ve benim için diğer tüm erkekler, birden yok olmuştu.

Gözlerinde gururdan olduğunu düşündüğüm bir ışıltı vardı. “Aman Tanrım, işte buradasın! En sevdiğim iki kız nasıl?”

Ona bakıp gülümsedim. “Asıl soru partinin nasıl olduğu. Fazla miktarda hap alan var mı? Arka tarafta kurbanlar var mı?” Sıradan davranmaya çalışıyordum ama bir yandan da parmak ucumda

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

yükselip konuşurken Blake'in omzundan arka taraflara bakıyor, etrafı kontrol ediyordum. Bakışlarımın kimsenin üzerinde çok uzun süre kalmamasına dikkat ediyordum. Sinirlerim gergin ve hatta patlamaya hazırды. Mekânın tamamını görmemiştim bile.

Blake başını salladı ve esrimi anlamış gibi bir bakış attı. "Hayır, bu tür şeyleri sıkı takip ediyoruz." İkimize de sıkıca sarıldı. Pembe yanakları, tam bir melek gibi görünmesine neden oluyordu. "Burada olduğunuz için çok mutluyum. Size iyi bakacağıma söz veriyorum." Burnumdan bir makas aldı. "Özellikle de sana. Şimdi saçmalamayı kesin de buraya gelin."

İçeriden müzik sesi yükseliyordu ve her yer insanla doluydu. Sıcak ve gürültülü bir ortamdı. Göğüs kafesimin daraldığını hissettirdi. Gözlerimi kalabalığın üzerinde gezdirdim. Tek yapmak istediğim oradan hızla uzaklaşmaktı. Neyse ki kalabalığın içinden kolayca geçtik ve Blake bize arka bahçedeki verandanın kapısını gösterdi. Temiz hava. İçime çektim ama dernek üyesi kızlardan biri karşımıza geçtiğinde, parfüm kokusundan boğulacağımı zannettim. Lorna gibi bir şeydi adı. Onu daha önce, Blake'in etrafında görmüştüm ve attığı delici bakışlardan anladığım kadarıyla, beni pek sevmiyordu. Her neyse. Bu, umurumda değildi. Blake ve ben sadece arkadaşık ama birlikte çok fazla zaman geçirdiğimiz için insanlar aramızda bundan daha fazlası olduğunu zannedebilirdi.

Ellerini Blake'in göğsüne doğru götürdü. "Hey tatlım, gerçek partinin olduğu yere geri dönmek istemez misin? Burada eğlenmeli kimse yok."

Shelley kıkırdadı. Ben de yüzümdeki maskeyi indirmedim. Havalı. Sakin. Hazırlık sınıfı boyunca etrafımda hep onun gibi kızlar olmuştu. Oldukça zengin kızlar. Onlarla baş etmenin en iyi yolu, yanlarındayken sinirlendiğimi belli etmemektir. Tam da onlar gibi bir pislik olmak. Blake kulağına bir şey söylemek için eğildiğinde, ben de kıza gergin bir gülücük attım. Bir hışımla içeri doğru giderken, kalçasını fazlaca kıvırıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Blake koluma girip bana etrafı gösterdi. Arkadaşlarından bir kaçına beni tanıtırken, sesindeki gurur çok belirgindi. Shelley oradakilerin çoğunu zaten tanıyordu.

Etrafa bir bakış attım. Meşaleler, bir DJ'in ve yanıp sönen ışıkların olduğu eğreti bir pist ve koca bir havuz. İnsanlar sürekli hareket halindeydi. Çoğu popüler ve sıra dışıydı. Benim gibi korkak değillerdi. Küçük kırmızı bir bikini giymiş olan kız, suya dalıp çıktığında, bikinisinin üstünü elinde sallıyordu. Erkekler anında, sevinçle bağırıp arkasından suya atladılar.

"Bu parti çok abartılı." diye mırıldandım.

"İyi misin?" diye sordu Shelley.

Başımınla onayladım sorusunu.

Blake'in tam karşısında, uzun boylu, yaklaşık bir doksan, iki boylarında, koyu renk saçlı ve çenesi tüm film yıldızlarına meydan okuyabilecek kadar şekilli olan bir çocuk durdu. Selam verip kendini beğenmiş bir şekilde sırtıttı ve bizlere kaba bir bakış attı.

Shelley iri göğüslerini dışarı itti. Shelley bir erkek avcısı olarak ün salmıştı. Erkekleri çok sever ve kalbini kolayca birilerine kapatabilirdi. Karşıdakinin kim olduğunun bir önemi yoktu. Uzun, kısa, zengin, fakir, siyah, beyaz, amfibi hayvan...

"Bu ateşli arkadaşların da kim dostum?" diye sordu çocuk İngiliz aksanıyla. Sözcükleri çok kusursuzdu. Çok net.

Kaşlarımı kaldırdım. İlgiyi çekmişti. Evet! Konuşma şeklini beğenmiştim.

Blake hemen ciddileşti. "Benimle birlikteler Dax. O yüzden onlardan uzak dur."

Dax? Güzel isim.

Blake'e hızlı bir bakış attım ama o benimle göz göze gelmekten kaçındı. Konu, beni korumak olunca, biraz fazla korumacı oluyordu. Hatta geçtiğimiz birkaç yıl içinde, ona bazen abartma-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

masını söylemek zorunda kalmıştım. Tam eğilip ona sorun olmadığını söyleyecektim ki çocuk konuştu.

“Ne yani? Selam bile veremem mi?” Koyu gri gözlerini bana çevirdi. “Sen. Hep şeker mi yiyorsun? Çünkü gece boyunca gördüğüm en tatlı şeysin.”

Şaşkın bir ifadeyle, “Bu, duyduğum en berbat tavlama cümlesi.” dedim.

Çocuk kırılmış gibi bir bakış attı. “Ah, melek, bana gülme ya da gülümseme. Hassas egomu mahvediyorsun.”

“Gerçekler acıdır.”

Dax sırtıttı. Hiç de vazgeçmiş gibi görünmüyordu. “Pekâlâ, bu bir tavlama cümlesi değil ama daha önce tanıştık mı? Gerçekten çok tanıdık geliyorsun.”

Elimi uzattım. Ne kadar samimi davranırsam, işler o kadar kolaylaşırdı. “Ben, Elizabeth Bennett. Daha önce hiç tanışmamış olmalıyız çünkü tanışsak, aksanını kesinlikle hatırlıyor olurum. Gerçi belki sınıfta karşılaşmış ama hiç konuşmamış olabiliriz...” Kaslarımı kaldırdım. “Ne okuyorsun? Ben genellikle güzel sanatlar binasında olurum.”

Yüzünü ekşitti. “Psikoloji ama derslere pek gitmem. Belki geçen seneki Sigma partisinde karşılaşmışızdır.”

“Çatıda keçi olan partide mi? Ah, sanmam.”

“Delta toga partisi? Polislerin geldiği?” Kıkırdadı. “O partiyle ilgili pek bir şey hatırlamıyorum. Sadece uyandığımda, üzerimde kadın iç çamaşırları vardı.”

Ah. “Maalesef hayır ama haberlerde tutuklanan öğrencilerle ilgili bir şeyler görmüştüm.”

Gülmek için başını arkaya attı ve boynundaki sert kıvrımlar, dikkatimi çekti. Gözlerimin onu daha çok incelemesine izin verdim. Dar kotu, göğüs kaslarına sıkıca oturan Vital Rejects grubu tişörtü... Mükemmel görünüyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kendisini incelediğimin farkındaydı çünkü kendini beğenmiş bir ifadeyle gülümsüyordu. Dans pistindeki kalabalığı işaret etti. “Dans etmek ister misin?”

“Ağır olman gerektiğini daha önce hiç duymuş muydun Dax?” diye araya girdi Blake. “Kız, yeni geldi. Onu biraz rahat bırak.”

Shelley, Blake’i duymazdan gelip bana ümitle baktı. Belli ki kabul etmemi istiyordu ama ben Dax’e bakıp başımla onu reddettim. “Üzgünüm. Ben senin tipin değilim.” Doğruyu bir an önce söylemekte fayda vardı.

“Ben, her kızın tipiymdir.” Gözleri beyaz askısız elbisemde gezindi. “Özellikle de cennetten düşen güzel meleklerin.”

“Meleklerin kanatları olmaz mı?” diye sordum. “Kanatların varken düşmek teknik olarak biraz zor.”

Kaşlarını hareket ettirip elindeki plastik bardağı kaldırdı. “Kimsenin buna bir itirazı olamaz. Ayrıca, içtikçe, cümlelerim de güzelleşir.”

Ah.

Biraz kasılsam da başımı salladım. Kibar olmaya çalışıyordum. “Hmm, pekâlâ, genellikle cuma günlerimi büyükanne külotları giyip ders çalışarak geçiririm. Ayrıca sıkıldığımda da, Masterpiece Theatre izleyip örgü şapkalarla uğraşır, calculus ile ilgilenirim. Genellikle partilere gitmem. Hatta alkol alan erkeklerle konuşmam bile. O yüzden, ben gerçekten senin tipin değilim.”

Gözlerini devirdi. “Sadece tek bir dans tatlım. Evlenmek zorunda değiliz.”

“İşin iyi yanı benim tamamen ayık olmam. Belli ki kazanan benim kardeşim. Ödemeyi sonra yapabilirsin.” dedi arkamdan yine aksanlı bir ses. Arkamı dönüp Dax’in aynısından bir tane daha buldum. Sadece bu seferkinin kasları daha iriydi.

O da mı İngiliz’di?

Sadece sesi biraz daha derinden geliyordu. Daha seksiydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“İkiz mi?” diye bir çığlık attım.

Aynı anda sırtıp başlarını salladılar. Birebir aynı hareketlerle. Gözlerimi kırpıttım. Ah. İkili seks.

Ayık olan, koyu kahverengi saçlarını alnından uzaklaştırıp bana baktı. Yakışıklı bir yüzü vardı. Kaslı ve belirgin bir çenesi. Ama benzerlikleri orada sona eriyordu. Bu çocuğun, siyah tişörtünün örtmediği her yer renkli dövmelele kaplıydı ve desenleri anlamakta güçlük çekiyordum. Sarmaşık dalından, kafatasına kadar her şey vardı. Boynundaki mavi yusufçuğa takıldım. Böyle iri birinde, böylesine zarif bir desen görmek tuhaftı.

Dar tasarım kotlardan giymişti. Siyah motorcu botları vardı ve tişörtü, spor salonunda harcadığı zamanın hakkını veriyor gibiydi. Gümüş grisi gözleri, gözlerimle buluştuğunda, aklımdan geçen tek kelime, *derindi*. Gözleri yüzümde gezinip çıplak omuzlarımda durdu. Elimi bir prize sokmuşçasına ısınıp terlediğimi hissettirdi.

Bu da neydi?

Çok seksi bir erkek olduğu ve bir şişeye koyma şansım olsa, bana milyonlar kazandıracağı kesindi.

Seksi erkeklerden uzak dur ve yumurtalıklarına sakın olmalarını söyle, diye bağıırıyordu beynim. Ama ben bunu aptal gibi duymazdan geldim.

Onunla ilgili bir şeyler beni etkisiz hale getirmişti. Belki de morarmış gözüydü buna sebep.

Onu bir barda, sandalyeleri ve masaları fırlatıp birilerinin kucuna tekme atarken hayal edebiliyordum.

Geriye doğru küçük bir adım attım. *Kuralları hatırla*. Seksi erkekler olmaz. Popüler erkekler de. Zenginler de. Karşımdaki çocuğun bu kategorilerin hepsine uyduğundan emindim.

Ayık olan ikiz beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. “Merak edecek olursan diye söylüyorum, ben iki dakikayla daha büyü-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

güm. Ve tahmin edeceğin gibi ondan daha iyi notlar alırım.” Kardeşinin omzuna kolunu koyup sevgiyle başını okşadı.

“Evet, ama bebek mıknatısı olan benim.” dedi Dax. “Sen sadece benim ayaklarımın altında dolanıp önce benim bulduğum kuşları kapmaya çalışırsın.”

Büyük olan güldü. “Rüya görmeye devam et, ufaklık. Benim ayak altında dolaşmama gerek yok. Kampüsteki en seksi erkeğim.”

“Her neyse. Dax benim. Belki karıştırmışsındır.” dedi sırıtarak bana bakarken.

Diğer ikize baktım. “Peki, sen?”

“Declan...” diye fısıldadı kısık bir sesle. Aksanlı sözcükleri ipek gibiydi. Sesli harfleri yumuşak ve yuvarlaktı.

Titredim.

Declan.

Tek bir kelime, saç diplerime kadar ürpermeme neden olmuştu.

Karnımda kelebekler uçuşuyordu. Onlara yerlerinde durmaları için bağırısam da beni dinlemediler.

Adını tekrarladığımda, kalın ve seksi dudaklarında bir gülümseme belirlediğini fark ettim. “Güzel isim.” dedim. “Söylerken, dilimin aldığı şekil.”

“İskoçça. İyiliklerle dolu demek. Çoğu insan beni *bela* olarak adlandırdığından, çok ironik aslında.” Gülümsedi. “Elizabeth değil mi?”

Başımın onu onayladım ve o da elini bana doğru uzattı. Elimi, onun iri ve sıcak avucuna koydum. Bedenime yayılan ürperti beni şaşırtmadı. İstemeye istemeye elimi bıraktı. Parmak uçları avucumda, seksi bir şekilde kaydı. Çocuk, görüş alanıma girdiğinden beri tuttuğum nefesimi, zorlukla bıraktım.

Onun tepkisi de benimkiyle aynı mı olmuştu?

İlk temasımızda, yüz ifadesi değişmemişti ama yine de bana biraz daha yaklaşmıştı ve odunsu kokulu pahalı parfümü duyarlarım işlemişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Diğerleri konuşmayı sürdürdü ama Declan ve ben orada sessizce durduk. Ona bakıyordum. O da bana. Gülümsedi. Ben de gülümsedim. Sanki tam da orada aramızda gizli bir şeyler paylaşıyormuşuz gibiydi. Dünya dönmeye devam ediyor ama sanki ikimiz sadece birbirimize dikkatle bakıyormuşuz gibi. Sanki bir şey sormak istiyormuş da bunu nasıl yapacağından emin olamıyormuş gibi bir ifadeyle bana bakmaya devam etti. Aramızda bir şeyler vardı ve ben bunun ilk bakışta aşk olacağını sanacak kadar aptal değildim, belki arzuydu ama son iki yıldır yanma yaklaştığım en seksi çocuk olduğu kesindi.

Kesinlikle bu gece ihtiyacım olan şey oydu. Colby'nin sarışın ve tiki Ralph Lauren görüntüsünün tam tersiydi. Belki de kurrallarımı bir adım ileri götürmemin zamanı gelmişti. İstedğim herkesle birlikte olabileceğimi ama yine de kontrolümü kaybetmeyeceğimi kendime kanıtlama zamanı gelmişti belki de.

Kalbimin kaleleri kilitli oldukça bir sorun yoktu.

Sevimli bir kız kendisine doğru yürüyünce, bana arkasını döndü ve o sırada düşüncelerim değişti. *Oyun mu oynuyordu?*

Birkaç dakika sonra bana baktı. Yüzünde mahcup bir gülümseme vardı. "Bunun için özür dilerim. Geçen yıl ona birkaç savunma hareketi öğretmiştim. Öğrendiklerini yazın ağabeyinin üzerinde nasıl kullandığını anlatmak için gelmiş."

Ah. Göğsünde ve karnındaki sert kaslara baktım. "Antrenör müsün?"

Bunu başıyla onayladı. Yüzünde ağırbaşlı bir ifade vardı. "Evet. Yerel spor salonlarının bazılarında ders verdim ama yakında kendi salonumu açacağım."

"Gözün o yüzden mi morardı?"

Sorumu ciddiyetle dinledi. "Hayır."

Ona daha dikkatli baktım. Gözlerim, yüzünün kaslı hatlarında gezindi. Uzanıp saçının bitimindeki kırmızı bölüme hafifçe dokundum. Bu bir kesik miydi? Yüzünü buruşturdu ve ben de

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

elimi hemen geri çektim. “Özür dilerim. Ben bunu neden yaptığımı bilmiyorum.”

‘*Seksi adama dokunmayı kes!*’ diye bağıırıyordum içten içe.

Omuzlarını silkti. “Sorun değil.”

“Yumruklarını çok sık kullanır mısınız?”

“Evet.” dedi hafifçe.

Derin bir nefes aldım. Tehlikeli. Seksi. Belalı.

Neden onunla hâlâ konuşuyordum?

Blake, sert bir şekilde Declan ile aramıza girdi. “İçecek bir şeyler ister misin Elizabeth? Bira ve kokteyl var. Muhtemelen bulmak zor olacaktır ama ben senin için bir şeyler ayarlarım.”

“Su, mükemmel olurdu.”

“Evet.” dedi Shelley de kendinden emin bir şekilde. “O içmeyecek ama ben içerim. Sen annene getir. Ne istersen.”

Declan, kendisinin getirebileceğini söyleyerek beni şaşırttı. Yürürken, esnek bedenini rahatlıkla kullanışını, istediğini elde edebilen seksi bir orman kedisi edasıyla etrafta dolanışını izledim...

Bu orman kedisini evcilleştirmek istiyordum. İpeksi tüylerini okşayıp mırıldanmasını sağlamak...

Zihnime durmasını söyledim.

Orman kedisi mi? Mırıldanmasını sağlamak mı? Bu gece neyim vardı böyle?

“Ona bulaşma!” diye kulağıma fısıldadı Blake. Sanki düşüncelerimi hissetmiş gibiydi.

Bu yorumu duymadıklarından emin olmak için Dax ve Shelley’ye baktım ama onlar müzikle ilgili bir sohbete dalmışlardı.

“Neden? Ne sakıncası var?”

Blake gözlerini kıstı. Yüzünde kızgın bir ifade vardı. “Onunla ilgileniyor musun?”

“Gerçekçi ol. Ben sadece okurum. Çalışırım. Dinlenirim.” Ara sıra da seks yaparım.

Daha ciddi bir şekilde başını salladı. “Belki de artık birilerine güvenme vakti gelmiştir.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Ama Declan olmaz mı?”

Dudaklarını aralayıp tekrar kapattı. Beni susturmak ister gibi ellerini kaldırdı. “Beni yanlış anlama. O, havalı. Ve sen fiziksel olarak tam onun tipisin. Sana nasıl baktığını gördüm. Eski ilişkisi yeni bitti ve ben, senin incinmeni istemiyorum. O, son sınıfta ve popüler, üstelik seni kimse tanımıyor.”

“Vay canına, bu çok acı. Bana güvendiğin için teşekkür ederim.” Kollarımı göğsümün üzerinde birleştirdim.

Blake homurdandı. “Ben sadece onun kızlarla takıldığını gördüm. Birasını içer ve diğerlerinden farkı yoktur. Herkesi kullanır ve işi bittiğinde de bir kenara atar. Senin iyi birine ihtiyacın var.”

Dudaklarımı sıktım. “Ben, Colby’nin iyi biri olduğunu zannemiştim. Ama sonuca bak.” Bir nefes verdim. “Yoksa kıskandın mı?”

Blake kızardı. “Ben sadece erkeklerin nasıl düşündüğünü biliyorum. Declan bir pislik ve senin ondan uzak durup aptalca bir şey yapmaman gerekiyor.”

“Aptalca bir şeyden kastın, beni sarhoş edip istediğini yapmasına izin vermemse, sanırım bu konuda dersimi zaten aldım.” Blake ve ben hep tartışırdık ve konu her seferinde saçma bir şeyler olurdu. Aramızda bir sorun vardı. “Her neyse. Ben tualete gidiyorum.”

Arkamı döndüğümde Shelley gözlerini kocaman açmıştı. Blake o sırada elimden tutup beni geri çekti. Ela gözlerinde pişman bir ifadeyle yüzünü ekşitti. “Tam bir pisliğim. Özür dilerim. Ben sadece o zamanlar nasıl görüldüğünü hatırlıyorum. Berbat olmuş, ağlayan ve sonrasında da çok çabalayan bir kız.”

“Sus!” diye kestim sözünü. “Lütfen. Hatalarımın hatırlatılmasına ihtiyacım yok.”

Blake kızardı ve omuzları iyice çöktü. “Bu gece yanında hiçbir işe yaramıyorum. Beni affet Elizabeth.”

Tanrım, neyim vardı? Blake hep yanımda olmuştu.

“Tabii ki. Seni azarladığımı için özür dilerim.” dedim Blake iri bedeniyle bana sarılırken. Sıkıca sarıldık. Başımı kaldırıp gözlerine baktığımda, güçlü kollarını belime dolamıştı. Gözlerinde pişmanlık olduğunu düşündüğüm bir ifade vardı.

“Sorun yok.” diye mırıldandım ve sonra yanağına bir öpücük kondurdum.

Ondan uzaklaştığım sırada, barda duran Declan’ın omzunun üzerinden bize baktığını gördüm. Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi ama sonra hızla kayboldu.

Verandanın diğer tarafında duran Declan’ı bakışlarıyla takip eden sadece ben değildim. Neredeyse tüm kızlar bunu yapıyordu. Hatta birkaç erkek de. Yanımıza gelirken, yolda birilerinin söylediği bir şeylere güldü. Uzun bacaklarıyla hızla bize doğru yaklaşıyordu. Yanından geçtiği kişiler, onu kutlar gibi, sırtını sıvazlıyordu. O da başıyla selam verip gülümsüyordu. Onu tanımayanlar da yolundan çekilmeye çalışıyor gibiydi. Başlarıyla selam verip uzaklaşıyorlardı.

Annemin de söyleyeceği gibi, Declan, göz dolduran bir tipti.

Annem, bir sürü göz dolduran erkekle takılmıştı. Uyuşturucu sorunu olanlar, suçlular, ağır yumruklara sahip olanlar...

Kendi kendime ofladım. Bu çocuğu çok fazla inceliyordum.

Ama dudaklarımdan tamamen başka şeyler döküldü. “Peki, Declan’m tipi tam olarak neymiş?” diye sordum Blake’e dönüp.

“Sarı saçlar, uzun bacaklar, zekâ. Genellikle kız kulüplerindeki huysuz ve babası zengin olan tipler. Aslında eski sevgilisi Nadia da buralarda bir yerlerde.” Kızı bulmaya çalışıyormuş gibi etrafına bakındı.

Homurdandım. “Zengin kızlar mı? Ben akademik bursla buradayım. O yüzden sanırım güvendedeyimdir.”

“Neye karşı?” diye sordu Declan bize yaklaşırken. Şaşırmıştım. Düşündüğümden daha hızlı gelmişti. Bana bir şişe soğuk su uzattı. Elime değen ılık elleri, yine parmaklarımın üzerinde gereğinden daha uzun dolandı.

Tüylerim ürperdi.

Cebinde elektrik dalgası yayan bir makine falan mı taşıyordu?

Shelley’ye bir bardak bira uzattı.

Gözlerimi ondan uzaklaştırmaya çalıştım ama lanet gözlerim ona dönüp duruyordu. Yüzüne bakıyor, detayları inceliyordum. Sağ kaşının üzerinde beş santimetrelik bir yara izi vardı ve kendimi yarasına dokunup ona neler olduğunu sormak isterken buldum. O da benimle ilgileniyor, bana uzun uzun bakıyordu. Ama sonra bakışlarını uzaklaştırıp boynunu esnetti. Sanki bende gördüğü şey, omuzlarının gerilmesine neden oluyor gibiydi.

Hıh. Bu gerginliğini atmasına yardımcı olmak için sırada onlarca kız olduğuna emindim.

Ama yine de bu düşünce, arka bahçeye gitmeyi teklif ettiğinde, ona itiraz etmeme yetmedi. Kalabalık olmadan daha rahat sohbet edebileceğimizi söyledi.

Blake dernekteki kızlardan biriyle dans etmeye piste gitti. Shelley her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için yanıma geldi ve iyi olduğumu duyunca, o da Dax ile birlikte piste gitti.

Sırtımızı parmaklıklara yaslayıp partiyi izledik. Havuzda ya da pistte birilerinin yaptığı çılgınlıklara gülüp duruyorduk.

“Sence burada bizden başka ayık birileri var mıdır?” diye sordum. Onun da su içtiğini fark etmiştim.

Omuzlarını silkti. “Babam çok fazla içer ve ben onun gibi olmayı hiç istemiyorum.”

Sesindeki gerginliği hissettim ve kendini iyi hissetmesi için konuşmaya devam ettim. “Hmm. Hiçbir aile mükemmel değildir. Benim babam da hapiste ya da en azından, annemin babam olduğunu söylediği adam. Onunla hiç tanışmadım ama cinayet suçuyla hapis yatıyor.”

Declan’ın ağzı açık kalmıştı ve yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Bir katilin soyundan gelmem miydi neden? “Aman Tanrım, bu çok zor olmalı.”

“Uyuşturucu satmaktan dolayı şartlı tahliye edildiği sırada, bir barın önündeki ara sokakta, bir adamı öldürene kadar dövmüş. Adam ölmüş.” Declan’ın moraran gözüne bakarken, boğazım düğümlendi. “Annem onun, öfkeli biri olduğunu söylerdi. Belki de onunla hiç tanışmamam iyi bir şeydir. Yumruğunu kullanan insanlar beni korkutur.”

Declan’ın bedeni bu sözün üzerine gerildi ama benim konuşmaya devam etmeme engel olmadı. Belki de bir yabancı olduğu ve onu bir daha görmeyeceğimi düşündüğüm için böyle rahat-tım. “Annem ise Vegas’ta bir gösteri kızı olmak istiyormuş ama sonra bana hamile kalmış. Sanırım, onun hayatını mahvettiğimi söyleyebiliriz.” Omuzlarımı silkip bu anılardan kurtulmaya çalıştım. “Peki, sen nasıl buraya geldin? Sporcu musun?” Gözlerim geniş omuzlarında dolandı. Yine.

Declan sıırttı. “Hayır.”

Ah.

“Aslında Londralıyım. Annem İngiliz’di. Babam da Amerikalı. O, yıllar önce İngiltere’de elçiydi.” Declan kendisini toparlamaya çalışıyor gibiydi. Nasıl durması gerektiğine karar verirken, bakış-ları ben hariç her yerde dolandı. “Ben çocukken boşandılar ve on yaşına geldiğimde, annem kanserden öldü. Dax ve ben babam-la yaşamak için buraya, Raleigh’e, taşındık. Sanırım son birkaç yıldır, Amerikalılaştığımızı söyleyebiliriz. En azından artık çifte vatandaşız.” Bakışları sertleşti. “Bizden her şeyimizi aldı ve sonra

varlığımızı unutup yeniden evlendi. Çok sık görüşmüyoruz. Bu durum, pek de umurunda değil.”

Su şişemi kaldırdım. “Berbat ebeveynlerimize.”

Elimin üzerine iri mavi bir yusufçuk kondu. Sert bedeni titriyordu. Bir böcek gördüğünde deli gibi çılgılık atan kızlardan değilimdir. İçimdeki sanatçı, her şeyin detaylarını incelemeyi tercih eder.

“Ah. Şuna bak, ne kadar tatlı.” dedim ama Declan bunu zaten görmüş ve yanıma yaklaşmıştı. Çok erkeksi ve etkili bir kokusu vardı.

“Gıdıklıyor...” diyerek güldüm bir süre sonra ve Declan da böceği elimden uzaklaştırdı. Kibarlığı beni şaşırtmıştı.

Uçuşunu izledi ve sonra da bana dikkatli bir şekilde baktı. “Çok tuhaf, ne zaman bir yusufçuk görsem, bunun annemin ruhu olduğunu düşünürüm. Onları çok severdi. Deli gibi. Hatta birileri ona bir dilek bilekliği almıştı. Bileklikte farklı şeyler olmasını beklersin ama onunkinde sadece yusufçuklar vardı. Magnetleri, bibloları ve hatta tabloları vardı.” Declan, çenesini ovdu. Cenazesinin olduğu gün, gömüldüğü sırada, biri önce Dax’in eline sonra da benimkine kondu. Sürekli aramızda dolanıp gitmedi. Tuhaf ama rahatlatıcı bir andı.” Yutkunup devam etti. “Babam, bizi buraya getirmek için evimize geldiği gün, bir tanesi kilometrelerce arabamızı takip etti. Çok tuhaf, değil mi? Ben sadece bunu annemin bizi izlemesi olarak yorumluyorum.”

“Bu çok güzel. Boynundaki dövmenin nedeni de bu mu?”

“Evet. Onu yanımdan hiç ayırmamak için.”

Onu, onu, onu, diyordu bedenim. *Bu gece onu kaşıma.*

Olduğum yerde kıpırdanıp suyu diğer elime aldım.

“Hey, iyi misin? Hikâyem seni sıktı mı?” Gözleri üzerimde dolanıp dudaklarımda durdu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Dudaklarımı ıslattım. “Ah, hayır. Sadece aramızda bir şey var gibi, bir bağ. Ve ben, eğer meşgul değilsen ya da birileriyle değilsen ya da sorun olmayacağını düşünüyorsan ve benden hoşlandıysan ve seksten hoşlanıyorsan, belki benim evime gelirsin diye düşünmüştüm.”

Gözlerimi dehşetle kapattım. O anda ölmeyi isterdim. *Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun.* Çok yanlış şeyler söylemiştim.

Gözlerimi açıp Blake’in bize doğru geldiğini gördüm. Tanrı’ya şükür. Beni, aptallığımdan kurtarabilecek biri.

Teklifime bir tepki vermesini beklerken Declan’a baktım ama o, Blake’in bize doğru gelişini izlerken, yüzüne havalı bir maske takmış gibiydi.

Beni duymuş muydu? Neyi vardı?

Blake, Declan’a bakmadan, tam karşımda durdu. “Hadi, bu şarkıyı seversin. Gidip dans edelim.” diye ısrar etti ve elimden tutup çekiştirdi.

Hafifçe öksürüp toparlandım. “Neden hep birlikte dışarı çıkıp dans etmiyoruz Declan?”

Declan bana şaşkın bir bakış attı. Gözleri önce Blake’in ellerindeki elime, sonra da yüzüme döndü. Çenesindeki bir kas gerildi. “Hayır, teşekkürler.” dedi soğuk bir şekilde.

Bu da neydi şimdi?

“Sen git. Bir dakikaya geliyorum.” dedim Blake’e. O da bana ters bir bakış atı, içeri gitti.

Declan’a döndüm. “Neden dans etmek istemiyorsun? Ritim uygun mu yok?” Declan’ın birden bozulduğunu düşündüğüm moralini düzeltmek için gülümsedim.

“Sen Blake’le mi çıkıyorsun?” Sorusu aniydi.

“Hayır. Ben kimseyle çıkmıyorum. Eğleniyorum, hepsi bu. Ve belki gözden kaçırmış olabilirsin ama az önce sana uygunsuz bir teklifte bulundum. Hem de çok fena bir şekilde.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Saçıma hafifçe dokunurken, yüzü yumuşadı ve sonra elini indirdi. “Biliyor musun, beni şaşkına çevirdin. Bu şaşırtıcı bir şekilde ağırbaşlı ve sevimliydi.”

Sevimli? Bir kız için kullanılabilecek en berbat sıfat. Ölüm çanları çalıyordu.

“Bunu yapmamalıydım. Sadece ne dediğimi bilmiyordum ve sen...” Belli ki Declan bununla ilgilenmiyordu.

“Senden hoşlanmadığımı düşünme.” dedi derin bir sesle.

“Ama...”

“Bu, iyi bir fikir değil.”

“Her neyse. Zaten senin gibi bir erkekten hızla uzaklaşmam gerekirdi.”

Gözleri doğrudan gözlerimdeydi. “Neden?”

“Uzun hikâye.”

Daha da yaklaşp ellerini elimde gezdirdi. “Belki bir gün bana bu hikâyeyi anlatabilirsin.”

Kıbrıllığı gözlerimin dolmasına neden oldu birden ve o bunu fark edemeden, gözlerimi telaşla kırtımdı.

Bir nefes verdi. Ne yapması gerektiğini bilemiyor gibiydi. “Bak, seni kampüste gördüm. Diğerlerinden uzaksın ve kırılğan biri olduğun belli ve dürüst olmak gerekirse, ben sert kızlardan ve sert seksten hoşlanırım. Seninle olmak isterim ama senin buna uygun olduğundan çok emin değilim.” Derin gözleriyle gözlerime baktı. “Bunlardan da öte, birkaç ay önce birinden ayrıldım ve seni kullanmak istemiyorum.”

Ben, *sert severim* kısmına takılmıştım. Zihnimden bu cümleyi sürekli tekrar ediyor, bir yandan da terliyordum.

“Belki ben seni kullanmak istiyordumdur ve kırılğan da değildir. Beni artık kimse incitemez.” dedim ama Declan buna cevap veremeden, Shelley, dans pistinden bağırıldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Elizabeth, kışını kaldır da benimle dans et.” Elleriyle bana işaret ederken, çevresinde bir sürü dans partneri vardı.

Declan’a döndüğümde, sarı saçları küt kesilmiş sevimli bir kız, kolunu ona uzatıyordu. Zayıf, koca göğüsleri olan, stiletto ve menekşe rengi elbisesinin fiyatı muhtemelen benim kiramdan daha fazla olan bir kızdı bu.

Bana bakıp burnunu çekerek beni yok saydı ve Declan’a döndü.

“Hey, bebeğim, seninle konuşmam gerek.” Parmağını, Declan’ın kolunda gezdiriyordu.

Declan kaskatı kesildi. Ona bakarken, yüzünde sert bir ifade vardı. “Ne istiyorsun?”

“Seni...” diye mızımızlandı kız. “Bana açıklamam için bir şans ver...”

Ah. Eski kız arkadaşı bu mu?

Declan bana bakıp başını salladı. “Seninle tanışmak çok güzeldi Elizabeth. Yarın görüşürüz.”

Yarın mı? Nasıl yani?

Bana son kez bakıp döndü ve diğer kızla birlikte gitti.

Böylelikle, gecemin Declan ile olan kısmı sona ermişti.

Hayal kırıklığına uğramış mıydım? *Evet.*

Bunun, ilk üniversite partimi mahvetmesine izin verecek miydim? *Hayır.*

BÖLÜM DÖRT

Declan

Elizabeth Bennett, bir okul partisine gelebilecek en tuhaf insandı.

Sadece kapıdan girerken idama gidiyormuş gibi görünmesi değil, aynı zamanda Whitman'da geçirdiğim zaman içerisinde hiç karşılaşmadığım bir doğallıkla bana onunla birlikte olmamı teklif etmesi de tuhaftı. Yüz yıl daha yaşasam, böyle bir teklifle karşılaşmazdım.

Tuhaf olsa da kimse deli gibi seksi olduğu gerçeğini inkâr edemezdi. Konuştuğumuz süre boyunca, mavi gözlerine ya da elbisesinin göğüslerinin üzerinde duruşuna bakmaktan kendimi alamamıştım. Ki bu boşunaydı.

Buraya bir kızla tanışıp bir şeyler başlatmak için gelmemiştim. Dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım yoktu.

Hem Blake?

Lanet olsun!

Kıza deli gibi âşıktı ama Elizabeth bunun farkında bile değildi. Ya da farkında mıydı?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İçeri giren Nadia'yı takip ettim. Yüzündeki o üzgün ifadeyle yanıma geldiği anda, onu geri göndermeliydim ama dürüst olmak gerekirse, dikkatimi Elizabeth'ten uzaklaştırmaya ihtiyacım vardı ve Nadia güzel bir bahane olmuştu. Şaşırtıcı bir şekilde onu görmek beni beklediğim kadar rahatsız etmemişti. Ayrılmamızın üzerinden bir süre geçmişti ve bu sürede düşünüp aslında onun benim için ne kadar yanlış bir kişi olduğuna karar vermiştim. İlişkimizin büyük kısmı seks üzerine kuruluydu. Sadece kendini önemseyen sığ bir kız benim için çok yanlıştı ama bedeninden ve bana kuyruk sallamasından etkileniyordum.

Binanın arka tarafındaki kütüphaneye doğru ilerledik. Burası derneğin toplantılarını ve resmi buluşmalarını yaptığı, gözlerden uzak bir odaydı. İşler kızışacak olursa, birilerinin bizi burada görmesinin çok düşük bir ihtimal olduğunu fark ettim. Gerçi karşısında, kendimi kaybedecek değildim. Bu benim tarzım değildi. Bir kıza karşı kontrolümü kaybetmezdim, annemin iyi yetiştirmesi sağ olsun.

Öfkemi spor salonundaki kum torbalarından çıkarırdım, kızlardan değil.

Nadia'nın oyununu biliyordum. Partiye gelip beni Elizabeth ile görmüştü. Elde edemediği şeyi istiyordu. Her zamanki gibi.

Odanın ortasına geldik ve ona bu kadar önemli olan şeyin ne olduğunu sormadan, dilini boynumda gezdirmeye başladı.

Yarım saniye için bunun çok güzel olduğunu düşündüm ama sonra arkamdaki ellerini çekip dudaklarını üzerimden uzaklaştırdım.

“Kes şunu!” dedim.

“Declan, benden nefret ettiğini biliyorum.” diye fısıldadı bana dikkatle bakarak. “Ama seni çok özledim. Lütfen beni uzaklaştırma. Yazım, sensiz berbat geçti.”

“Benimki gayet iyiydi.” dedim. “Beni aldatan kız arkadaşım-dan kurtuldum ve spor salonunu hazırlamak için deli gibi çalıştım. Senden kurtulmak yaptığım en iyi şeydi.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Gözlerini kapattı. Yüzünde acı çekiyormuş gibi bir ifade vardı. Yeniden açtığında, gözleri yaşlarla parlıyordu. “İlişkimizin berbat bir şekilde bittiğini biliyorum ve bu tamamen benim hatamdı. Benimle ilgilenmeni de beklemiyorum ama seni görmeyeli çok uzun zaman oldu.”

“Donatello nerede?” dedim sert bir şekilde ve kollarımı birleştirdim. “Git ve onu bul.”

Nadia dudaklarını ısırpı hıçkırdı. “Ah, Tanrım, Declan. Annem kanser. Geçen ay teşhis kondu ve o zamandan beri berbat bir haldeyim. Tek istediğim seninle konuşmaktı ama bunu da yapamadım çünkü aramalarıma cevap vermiyordun.” Yutkundu ve ellerini elbisesinin kumaşında gezdirdi. “Annen sebebiyle bu süreçleri yaşadın ve ne kadar korktuğumu senden daha iyi kimse anlayamaz. Ben bu gece seninle görüşüp olanları anlatmalıyım.”

Annesi mi?

Çenemi kaşıyıp Nadia gibi sevimli olan Bayan Brown’ı hatırladım. Hatta kızından daha kibardı. Ailesinin evinde yediğimiz birkaç akşam yemeği boyunca, bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sorup durmuştu. Bir nefes verdim ve burnuma dokundum. “Annen için üzgünüm. Kanser, bildiğim her şeyden daha berbattır.”

Burnunu çekip göğsüme sokuldu. Ben de dayanamayıp kollarımı ona sardım.

“Tanrım, çok güzel kokuyorsun.” diye mırıldandı göğsümün üzerinde.

Ona baktım. “Nadia...”

Yüzümü ellerinin arasına aldı. “Konuşma. Sadece öp beni Declan.”

BÖLÜM BEŞ

Elizabeth

Sarkı bitti ve ben de içeri girmek için hareketlendim. Kendi kendime sadece bir tuvalet aradığımı söylesem de aslında Declan'ın nereye gittiğini görmek istiyordum. Onu gizlice takip mi edecektim? Belki de.

Dolandım ve küçük bir odanın önünden geçerken, yan gözle birbirine sarılan bir çift fark ettim.

Durup daha iyi görebilmek için geri gittim.

Bunu gerçekten yapmamalıydım ama Declan ve Nadia, bir sandalyenin karşısında durmuşlardı ve birbirlerine sarılan bedenlerini rahatlıklar görebiliyordum. Nadia, Declan'ı elleriyle çekip istekli bir şekilde öptü. Bir yandan da parmaklarını onun saçlarında gezdiriyordu. Declan önce buna izin verdi ama sonra duymadığım bir şeyler söyleyip Nadia'nın ellerini itti.

Nefesimi tutup ne konuştuklarını anlamaya çalıştım.

Bunu neden bu kadar önemseydiğimi bilmiyordum. Declan beni reddetmiş ve bana tipi olmadığımı söylemişti. Gerçi benim de kardeşini reddettiğim düşünülecek olursa bu çok ironikti ama Dax'i reddetmem, onu hiç de rahatsız etmemişti.

İçeri yeni giren particilerden dolayı ortalığı birden bağırtılar ve çığlıklar kapladı. Declan ve Nadia kapıya döndüler ve görülmekten korktuğum için sandalyenin arkasına doğru eğildim.

Beni görmüşler miydi? Gözlerimi kapattım.

Kendimi nasıl bu duruma sokmuştum?

Çünkü işemen gerekiyordu, diye cevapladım kendi kendimi. *Ve bir de en başından bu aptal partiye gelmiş olman var tabii.*

Sandalyenin beni saklamış olmasını umarak, koridora ve bir tuvalet olduğunu düşündüğüm yere doğru küçük ördek adımlarıyla ilerledim.

Siyah Converse'leri karşımda görünce, başımı kaldırdım ve gözleri parıldayan Dax'i buldum. Bana şaşkın bir şekilde baktı. "Her şey yolunda mı?"

Hızlı düşün Eizabeth.

"Sadece lenslerimi arıyordum." dedim bir yandan da ellerimi parkede gezdirerek. "Tuvaleti ararken düşürdüm."

"Ah. O halde yardıma ihtiyacın var. Burası çok karanlık."

"Hayır, ben hallederim." Ellerimi yerde gezdirmeye devam ettim.

Birkaç saniye geçti.

Etrafta emeklemeye devam ettim. Havalı olmaya çalışıyordum. Dax'in bu sırada gitmesini umuyordum. *Bunun için dua ediyordum.*

Başımı kaldırdığımda, Dax'in neşeyle beni izlediğini fark ettim.

"Yardıma ihtiyacın olmadığından emin misin? Bu zemin fazla kirli."

"Biraz kirden bir şey olmaz. Bağışıklık sistemini kuvvetlendirir. Çocukken her gün yaşırdık bunu."

Dax güldü. "Neden sadece kardeşim ile Nadia'yı gözetlediğini itiraf etmiyorsun? Ayrıca, ellerinin ve dizinin üzerinde durduğunda, elbisenin tam altını görebiliyorum. Kalçanı görme-

min benim için sakıncası yok ama belki sen de bilmek istersin diye düşündüm.”

Kahretsin!

“İyi.” Ayağa kalkıp elbisemi düzelttim. “Bu arada lens de kullanmıyorum. Sadece geçiyordum ve onları gördüm. Kabul etmek gerekir ki çok ateşliler. Bir pembe dizi gibi. Belli ki sosyal ilişkiler konusunda zayıfım ve merak ettim.”

“Kesinlikle.”

Güzel İngilizcesi sadece utancımı biraz daha arttırıyordu.

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. “Bu partiye en başından gelmemeliydim. Kendi sınırlarımın çok dışındayım ve kardeşin... Yani, onunla flört etmeye çalıştım doğruyu söylemek gerekirse, onu tavlamaya çalıştım ama o beni reddetti.”

“Kardeşimi sevdin mi?” Dax’ın sesi şaşkıncı.

Parmaklarıma baktım. “Sevmekten kastın, hoşlanmak mı?”

Sırıttı. “Siz, Amerikalıların söylediği şekliyle, evet.”

Dudağımı ısırdım. “Onu neredeyse hiç tanımıyorum.”

Dax, omuzlarımdan arka tarafa bakıp gözlerini kısıtı. “Dışarı çıkıyor. Hadi birbirimize âşık olmuş numarası yapalım.”

“Ne?” Dax, *benden daha aptaldı*.

Bana uzun bir bakış attı. “Hadi onu biraz düşündürelim, kışkındıralım. Öp beni.”

Ona engel olmak için ellerimi kaldırdım. “Nefesi alkol kokan çocukları öpmem ve bir de cinsel yolla bulaşan hastalığı olabilecek tipleri de.”

Kalbini kırmışım gibi göğsünü tuttu. “Ah, çok komiksin ama bana bu konuda güvenebilirsin. Declan senden hoşlandı. Seninle nasıl konuştuğunu gördüm. Öp beni, tatlım. Yap şunu.” Sesi ısrarcıydı.

Çanlar çalmaya başladı. Yumruklarımı sıktım.

“Hayır.”

Ama Dax beni dinlemiyordu.

Kollarımı tuttu ve omuzlarıma sarılarak, beni kendine çekti. Dudaklarını dudaklarıma bastırıp kalçasıyla beni arkamdaki duvara doğru itti.

Nefesindeki alkol kokusu çok belirgindi.

Midem bulandı. Anılarım canlandı.

Votkanın keskin tadı.

Üzerimde parçalanan elbisem.

Bileklerimdeki keskin jilet.

Midem ekşidi ve ürperdim.

Dax dudaklarını dudaklarımdan ayırıp bana baktı. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. “Elizabeth? Bembeyaz oldun.”

Sesi uzaktan geliyordu. Başımı sallayıp onu uzaklaştırmaya çalıştım. Burnumdan nefes alıp ağzımdan veriyordum. Sadece nefes al. Derin bir nefes aldım ve güçlü olduğunu bildiğim yanıma devreye sokmaya çalıştım. Bir savaşçı olan yanıma.

Yıllarca psikolojik destek almıştım. Aşırı heyecanlandığımda ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Dax, koluma dokundu ve ben de geri çekilip avucumu yanağına indirdim. Sessiz koridorda, avucumun sesi yankılandı.

Elini yanağına götürüp bana şaşkın bir şekilde baktı. “Böyle olmasını beklemiyordum. Tatlım, benden hoşlanmadığını fark etmemiştim.” Ellerini hafifçe omzuma koydu. “İyi misin?”

“Benden uzak dur!” dedim geniş omuzlarını iterek. Uzaklaştı ve ben de duvardan ellerimle destek aldım.

Birden güçlü eller, Dax’i daha da uzağa itti.

Declan aramıza girdi. Yüzü sert ve öfkeliydi. Gümüş rengi gözleri üzerimde dolanıp sonra da Dax’e döndü. Çenesi kasılmıştı. “Burada neler oluyor? Neyin var Elizabeth?”

“Sorun yok.” diye fısıldadım. Aslında vardı.

Declan yeniden Dax’e döndü. O da ellerini kaldırdı. “Sadece bir öpücük almaya çalıştım. Onun da pek hoşuna gitmedi. Hepsi bu.”

Dax’i uzaklaştırırken gözleri öfkeliydi. “Bir pislik gibi davranma Dax.”

Dax, Declan’a bakarken, kıpkırmızı olmuştu. Bir nefes alıp bana baktı. Yakışıklı yüzünde, pişman bir ifade vardı. “Bak, ben gerçekten, gerçekten üzgünüm. Beni öpmenin mideni bulandıracığını düşünmemiştim. Sadece Declan’a seni ilk benim öptüğümü söylemek istemiştim. Biz genelde bir kızı ilk kim elde edecek diye iddiaya gireriz... Özür dilerim, bunu muhtemelen şu anda duymak istemezdin.”

Onu dinlemiyordum bile. Daha çok nefes alışverişlerime odaklanmıştım.

Declan, elime dokundu. “İyi misin?”

İyi?

Colby’dan ve o otel odasının kilometrelerce ve yıllarca uzağında idim ama yine de beni bu denli etkileyebiliyordu. Utanıyordum. Aylardır böyle bir tepki vermemişim çünkü her şey tamamen kontrolüm altında olurdu.

Ama bir geceliğine sıradan bir üniversiteli gibi olmak istemiştim. Sadece herkes gibi olmak istemişim.

Duvardan uzaklaştım. Onlara baktım ve sonra bakışlarımı uzaklaştırdım. Utanmıştım. “İyi olacağım.”

Kardeşine hâlâ öfkeyle bakan Declan, bu cevaptan tatmin olmamıştı.

Nadia koridora çıktı ve elbisesini düzelterip ne kaçırdığımı merak etmeme neden oldu.

“Neler oluyor?”

Kimse cevap vermedi.

Dax sadece omuzlarını silkti. Declan da bakışlarını benden ayırmadan kıpırdandı. Gözleri üzerimde uzun uzun gezindi.

Neredeyse bir panik atak geçirirken bile, onunla ilgili bir şeyler içime işliyordu.

Terk et. Git. Bu parti sana göre değil.

“Gitmem gerek.” dedim kollarımı birleştirip ovarak. “Geç oldu.”

“Gitme.” dedi Dax. “Kalacak olursan, söz veriyorum senden uzak duracağım.”

“Ona baskı yapma.” dedi Declan. “Onu korkuttuğunu anlamıyor musun?”

Nadia neler olduğunu anlamaya çalışırken, bakışlarını bana, Dax’e ve Declan’a çeviriyordu ama ben olanları anlamasını istemiyordum.

Utancım iyice arttı.

Bu partiden uzaklaşmam gerekiyordu. Beni öpen çocukla sahip olamadığım çocuktan da.

“Seni eve bırakmama izin ver.” dedi Declan yumuşak bir sesle. Bu bir sorudan ziyade emir cümlesi gibiydi.

Hayır! Onlardan birine yakın olmayı kaldıramazdım artık. “Kendim hallederim.”

Nadia araya girdi. “Onu ben bırakabilirim. Zaten gidiyordum.”

“Hayır, teşekkürler.” diyerek sözünü kestim. Eski erkek arkadaşını kapacağımdan korkan kıskanç bir kızla uğraşamazdım.

Ellerini kaldırdı. “Gıcıklık etmeye gerek yok.”

“Bu kadar yeter Nadia.” dedi Declan.

Kız ofladı. “Sadece yardım etmeye çalışıyordum.”

Hayır, çalışmıyordum. Onu tanı mıyordum ama onun gibi kızları bilirdim. Mezuniyetten sonra arkamdan konuşan, dedikodu yapıp Colby’nin oteldeki birkaç saatle ilgili anlattığı korkunç

anları Twitter ve Facebook üzerinden yayan kızlardı onlar. Arkadaşım sandığım kızlar, beni birden sürtük ve baş belası olarak yaftalamıştı.

Declan itiraz edemeden, topuklarımın üzerinde dönüp uzaklaştım. Shelley'yi hiç ayrılmadığı dans pistinde buldum. Kenara çektim ve gitmeye hazır olduğumu söyledim.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu dans etmekten dolayı kızaran yüzüyle.

Gözlerindeki hayal kırıklığına uğramış ifadeyi görmek istemiyordum, o yüzden yalan söyledim ve sadece yorulduğumu anlattım. Beni eve götürmeyi teklif etti ama alkol alıyor ve iyi zaman geçiriyordu. Aptal konular yüzünden yaşadığım psikolojik sorunlarımla sürekli fazladan ilgiye ihtiyacı olan arkadaş olmak istemiyordum.

Birkaç tatlı sözden ve evin yolunu bulabileceğime dair iknadan sonra, Shelley dans pistine döndü ve ben de bir taksi çağırdım. Bir dahaki sefere, kendim araba kullanmayı öğrenecektim.

Hayır, bir dakika. Bir dahaki sefer olmayacaktı.

Bu, benim son partimdi.

Telefonu kapatırken, Blake yanımda belirdi. "Nerelerdeydin? Her yerde seni aradım." Çantamı sıkıca tuttuğumu fark etti. "Gidiyor musun?"

"Üzgünüm, evde yapmam gereken çok fazla işim var. Araba süremeyecek hale gelirse, Shelley ile ilgilenir misin? Yurda geri döndüğünden emin ol."

"Tabii ki." Bana endişeli bir bakış attı. "Bir daha böyle ortadan kaybolma. Senin yüzünden tüm odaları aradım. Declan Blay ile birlikleyken neler olacağını kim bilebilir."

Declan? Declan, aralarında en iyi olanıydı.

Onunla tartışacak vaktim yoktu. Sadece gitmek istiyordum. "Ben iyiyim. Sonra görüşürüz."

Arkamı döndüğüm sırada, durdurmak için kolumdan tuttu. Yüzünde bir belirsizlik vardı. “Elizabeth bekle. Sana çok uzun zaman önce söylemem gereken ama söyleyemediğim bir şey var...”

Hayır.

Ellerimi dudaklarına götürdüm. Ne söylemek istediğini tahmin edebiliyordum ama bunu duymaya hazır değildim. Buna cevap vermeye de. “Söyleme. Şimdi olmaz. Bu gece daha fazlasını kaldıramam.”

BÖLÜM ALTI

Declan

Tau Derneğinin yan tarafından, uzun bacaklarıyla bahçede ilerleyişini ve ardından da kenara çekmiş olan taksiye binişini izledim. Omuzları sanki bir yük taşıyormuş gibi çökmüştü. İki büklüm olan duruşu, harekete geçmem için beni tetikliyordu. Tepkisi abartılı olmuştu. Dax'e bir kez daha sinir oldum. Çok düşüncesizdi ve bir şey yapmadan önce beynini kullanmıyordu. O yüzden, sevimli bir kıza sulanması şaşırtıcı değildi. Ancak, sulandığı kız, *oydu* ve nedense bu, beni sinir ediyordu.

Hiç düşünmeden cipime atladım ve onu evine doğru takip ettim. İçimde anlam veremediğim bir his, onun eve rahat bir şekilde gittiğinden emin olmam için beni dürtüyordu.

Nerede yaşadığını biliyordum.

Taksi, binaya ulaşana kadar ardından gittim ve sonra Minnie's Diner'ın karşısına aracımı çekip, Elizabeth'in taksiden inmesini ve ödemesini yapıp otoparktan ilerleyişini izledim. Kaldırımda yorgun bir şekilde ilerlerken, çok yalnız görünüyordu. Yaklaşmakta olan bir fırtınanın esintileri, sarı saçlarını savuruyordu. Sokak lambalarından biri sönmüştü. Merdivenlerden çıkarken,

bunu pek de fark etmediğini anladım. Koridorda ağır ağır ilerledi. Kollarının hafif hareketleri, bana tetikte olduğunu söylüyordu. Gece yalnız yürümenin tehlikeli bir şey olduğunun farkındaydı.

Tüm bu tepkiye Dax mi neden olmuştu?

Öyle olmadığından şüphe ediyordum. Savunma sporları derslerinde tanıdığım kız profiline uyuyordu. Korkmuş. Kırılğan. Acısının arkasına saklanan.

Elizabeth Bennett geçmişte biri tarafından incitilmişti. O kişi her kimse, yumruğumu suratının ortasına indirmek istiyordum.

Kapısının önüne gelince durup anahtarlarını çıkardı. Üzerindeki elbiseyle eğildiğinde heyecanlandım. Kalçası kumaşın altında çok belirgindi. Bakışlarım omuzlarının elbisesinin beyazıyla oluşturduğu kontrasta odaklandı. Çok seksiydi ve bu gece onu reddetmek çok zor olmuştu. Kapıdan içeri girerken, yüzünün kıvrımlarını hafifçe görebildim ve birden cinsel isteğimden dolayı pişmanlık duydum.

O anda yapmak istediğim tek şey, yüzündeki o incinmiş bakıştan kurtulmasını sağlamaktı.

İçeri girdi ve ben de aracı çalıştırıp kendi park yerime park ettim. Eve gitmek istiyordum. Nadia, bu gece konuşmamız konusunda ısrar etse de partiye geri dönmenin gereği yoktu. Onu hatırlamak bile şu anda herhangi bir kızıdan etkilenmenin, özellikle de Elizabeth gibi mükemmel olanlardan, ne kadar yanlış olacağını düşünmeme neden oldu.

İçeri girerken, telefonumun sesi duyuldu. Babam.

Mesajını okudum: **'Yarın benim evimde akşam yemeği var. Dax de geliyor. Mezuniyet sonrası planlarını ve mirasımı konuşmamız gerek.'**

Bir kahkaha atıp telefonu koltuğun üzerine fırlattım.

Bu da babamın benimle nasıl güzel ilgilendiğinin bir kanıtıydı.

Annemin parasının yarısını geçen yıl bir spor salonu satın almak için kullandığımdan haberi bile yoktu.

Bir şeylere yumruk atmak istiyordum. Tişörtümü çıkarıp spor shortlarımdan birini giydim ve ellerime de eldivenlerimi geçirdim. Müzik olmadan kum torbasına vuramazdım. O yüzden hoparlörden Nelly'yi açıp torbayı yumruklamaya başladım.

BÖLÜM YEDİ

Elizabeth

Karanlık gökyüzü bir şimşekle aydınlandı.

Yatağıma oturup şimşeklerin uzaktaki sivri ve sert görüntüsünü izledim. Çok geçmeden, rüzgâr başladı. Hemen ardından da fırtına, balkonumun alt tarafındaki küçük ağaçları etkilemeye başladı.

Büyükannemin battaniyesini yatağıma götürdüm.

Yalnızdım ama dışarıdaki fırtına gibi hayatımda da sert rüzgârlar esiyordu. Sadece bu rüzgârın beni nereye götüreceğini bilmiyordum.

Shelley, nasıl olduğunu sormak için gönderdiğim mesaja cevap yazdı.

‘Blake beni eve getirdi. Neden çok erken ayrıldın? Whitman Üniversitesi Kampüsünün en seksi adamıyla aranızda ne oldu? Tavşan gibi seks mi yaptınız?’

‘Tavşan deyip durma. Lütfen! İnsan gibi seksin suyu mu çıktı? Whitman’ın en seksi adamı mı? Bak sen, vay canına!’ yazdım.

Deli gibi seksi, ateşli ve zengin, yazdı. Söylenenlere göre, bu gece senden gözlerini ayıramamış. Blake öyle söylüyor.

Bu kısmı görmezden gelip cevap yazdım: 'İyi geceler. Öğle yemeğini birlikte yiyelim. Bugün taşınmama yardım ettiğin için sana borçluyum.'

Telefonumu yere bırakıp yatağımın içine kıvrıldım.

Fırtına kuvvetlenirken, komşum da dairesinde geziniyordu. Müziği iyice açtı ve ses, ince duvarlardan olduğu gibi benim daireme doldu.

Pekâlâ, yan taraftan geç saatte gelen müzikle baş edebilirdim. Sorun yoktu. Kendime hafta sonu olduğunu ve buranın üniversiteye ait bir apartman olduğunu hatırlattım.

Ama biraz düşüncesiz davranmıyor muydu? Her neyse. Kulağıma gelen ritmik bir patırtı sesiyle şaşırdım. *Güm, güm, pat, pat.*

Mükemmel. Çılgın bir parti falan mı veriyordu?

Homurdanıp kafamı yastığın altına gömdüm. Hiç işe yaramadı. Huzursuz bir şekilde yatakta kıpırdandım. Hatta sinirliydim. Geceyi bir kez daha düşünüp Declan'ın beni reddettiğini hatırladım. Yastığımı düzeltmek için doğruldum.

Aptal İngiliz. Hakkımda *hiçbir şey* bilmiyordu.

O gece otelde, diğer tarafın karanlığını görmüştüm ben. Bununla yüzleşmiş, baş etmiştim. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Kırılan *değildim*.

Ama değiştin, dedi içimden bir ses. *Keskinleştin. Kabuk tuttun.*

Oflayıp daha rahat bir yer bulabilmek için, kıpırdandım ama işe yaramıyordu. Ahh. On beş dakika daha müziği ve gümbürtüleri dinledikten sonra, kalkıp pijamamın üzerine beyaz bir sabahlık geçirdim. Hâlâ dolabımdaki kutuda duran ayakkabılara bakarken, başımı çarptım. Bu daha da çok sinirlenmeme neden oldu. Sonunda pembe yağmur botlarımı bulup ayaklarıma geçirdim.

Yeni komşumu uyaracaktım. Eğer bunu yapmazsam, belli ki her gece parti yapacaktı ve ben buna katlanamazdım. Dışarı çıktım ve kapının önünde tente gibi bir şey olmadığından, beş saniye içinde sıırıslıklam oldum. Küfür ederek, komşumun kapısına doğru hızla ilerledim ve sert bir şekilde kapısını yumrukladım.

Önce müzik, ardından da gümbürtü sustu.

Ellerimi kalçama koyup yüzüme öfkeli bir ifade yerleştirmeye çalıştım. Gerçi tepenizden şakır şakır yağmur yağarken, kafanızı kaldırabilmek bile zordu ama elimden geleni yaptım.

Kapı sonuna kadar açıldı ve birden gözlerim kamaştı.

“Affedersin ama müziği çok yüksek sesli dinliyorsun ve sanırım duvarlara vuruyorsun.” Birden sustum. Gözlerimi kırıp ellerimle ovuşturma ihtiyacına karşı koymaya çalıştım. “Declan?”

Üzerinde siyah spor şortundan başka bir şey yoktu. Kapının pervazına yaslandı. Bedeninde parıldayan ter, kaslı göğsünden aşağılara doğru süzülüyordu. Ah, Tanrım. Bir nefes aldım.

Üzerinde bir uyarı etiketi falan olmalıydı.

Tamamen mükemmeldi. Ben ise ıslanmış bir sıçan gibi görünüyor olmalıydım.

Beni kapının içine doğru çekti ve bir şimşek gökyüzünü aydınlatınca kapıyı kapattı. “Bu havada dışarıda ne işin var?” Derin gözleri üzerimde dolaştı. Ben de boğazımdaki düğümü zorlukla yutkundum.

Bir kez daha aramızdaki çekimi hissettim. Beni duvara yaslayıp ateşli bir şekilde öptüğünü hayal etmeme neden olan o cinsel çekimi...

Yok artık! Bu düşünceleri bir kenara ittim.

“Burada ne işin var?” Saçma bir soruydu ama beynim yanmış gibiydi.

Kapıyı açtığı anda elinde olan kırmızı boks eldivenlerini çıkardı. “Burası yeni evim. Ben de senin gibi bugün taşındım.”

Cipin içindeki İngiliz bayraklı şapkalı çocuk oydu.

“Bugün beni balkonda gördün ve partide fark edip hiçbir şey söylemedin, öyle mi?” Sesim bir oktav yükselmşti. “Sence de bu çok tuhaf değil mi?”

Elini, koyu renk saçlarında gezdirip bir nefes verdi. “Blake’in bana nasıl tepki verdiğini gördükten sonra, bunun daha iyi olacağını düşündüm. Komşu olduğumuzu bilmek pek hoşuna gitmezdi.” Başını yana eğdi. “Sınırları olan biri. Onunla birlikte olmadığınızdan emin misin?”

“Ben kimseyle birlikte değilim. Kimseyle.”

Gözleri üzerimde dolanırken, beni dikkatle dinledi. “Yani buraya, beni etkilemek için mi geldin? Eğer öyleyse, gayet iyi iş çıkarıyorsun.”

Ne? Alt tarafıma baktım.

Sabahlığım aralanmış, dışarıdaki yağmurdan dolayı içimi gösteren beyaz pijamamı açığa çıkarmıştı. Kısa, şeffaf ve ipekten yapılmış bu pijama Shelley’nin hediyesiydi.

Kasıldım. “Buraya geldim çünkü birileri duvara vurup duruyordu ve müzik de çok yüksek olduğu için uyuyamıyordum. Ve şansa bak ki bunu yapan senmişsin.” Yüzümü buruşturdum.

O da özür diler gibi gülümsedi. “Kum torbasıyla sert bir çalışma yapıyordum. Özür dilerim. Kötü bir gündü. Yeni spor salonum beni çok yoruyor. Bir de babamdan bir mesaj aldım...” Gözleri tenimde dolandı. “Sırılsıklam olmuşsun.” Arkasını dönüp oradan ayrıldı. Görüş açımdan çıkmadan önce, sırtındaki yara izlerini gördüm. Dudaklarım aralandı. *Ona ne olmuştu?*

Bir havlu getirip omzuma koydu ve uçlarını da önümde birleştirdi. Hafifçe gülümsedi. “Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim. Yüksek sesli müzik dinlemeyi severim.”

Kadınların ve seksin de sert olmasını istersin. Ah evet, birden ürperdim.

“Tamam.” Sesim çok derinden geliyordu ve çok yakınımnda oluşu da kalbimin hızla çarpmasına neden oluyordu.

Ama bu korku değil, arzuydu. Declan, beni tamamen heyecanlandıran bir erkekti.

Çok yakın duruyor olduğumuzu fark etti ve benden birkaç adım uzaklaştı. “Başka bir şey var mıydı?”

Gülümsedim. Birileri gitmemi istiyordu ve ilk kez, karşı cinsin yanında fazla temkinli olan kişi ben değil, karşımdaki erkekti. “Hayır, hepsi bu. Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Ben gideyim. Sadece biraz sessiz ol.”

“Bekle!” dedi Declan elimi tam kapıya uzattığım sırada.

Arkamı döndüm. “Evet?”

“Az önce Dax ile olanlardan dolayı üzgünüm. Testislerine yumruk atmak istersen, onu tutabilirim.”

Bunu düşünüp gülümsedim. “Senin suçun değildi.”

“Sadece, aslında iyi biridir.” Omuzlarını silkti. “Aynı yaşta olmamıza rağmen, ömür boyu ona bakmam gerekti. Dikkatsiz davranabilir ama kimseyi bilerek incitmez.”

Başımınla bunu onayladım. “Hayır, tabii ki. Orada olman benim için şanstı. Teşekkür ederim.”

Gülümsedi. “Annem her zaman benim daha güçlü olduğumu söyler, ona dikkat etmemi isterdi.”

“Ah.”

Gülümseyip üst dişleriyle, alt dudağını ısırды. Tüm bunlar, tatlı sözleri, seksi yüzü, ateşli dudakları, onu öpmek istememe neden oluyordu.

Göğüs kafesim genişledi.

Avuçlarım terledi.

Karnımda bir koloni kelebek uçuşuyordu.

“Eğer gerçekten bana kendimi iyi hissettirmek istiyorsan, belki de Dax’ın öpücüğünün izlerini kendi öpücüğüne silebilirsin.”

Birden durdu. Kendi dudaklarını yalarken, benim dudaklarımı izliyordu. “Öyle mi?”

Bunu başımla onayladım. “Kesinlikle.”

“Şimdi mi?” Seksi sesi, duygularımı harekete geçiriyordu.

“Neden olmasın?”

Sessiz evin içinde, beni gözleriyle yiyip bitirdi. Sanki söylediklerimi anlamaya çalışıyor gibiydi. Tanrım. Benim neyim vardı? Bu kadar mı çaresizdim? Bir kez daha reddedilmeye kendimi hazırladım.

“Buraya gel, Elizabeth.” dedi sessiz bir emir verir gibi.

Omzumdaki havlu yere düştü ve aramızdaki boşluğu istekli bir şekilde kapattım. Bunun olmasını istiyordum.

Yanaklarımı ellerinin arasına aldı. Parmakları çenemden, pijamamın düğmeleriyle oynadığı boynuma doğru indi. “Sana bir kez daha hayır diyemem Elizabeth. Bundan emin misin?”

Havada bir cızırtı vardı. Bir elektriklenme.

Başımı sallayıp ellerimi omuzlarına koydum ve parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı dudaklarının üzerine koydum. Dilim, sırlarını keşfetmek için derinlere uzandı. Çok erkeksi kokuyordu. Terliydi ve göğsünün sıcaklığını göğsüme yasladı. Hareketsiz bir şekilde durdu. Sonra birden kollarını omuzlarıma götürdü ve beni kendine doğru çekip belimi okşadı.

Ona iyice yaklaştım. Eli saçlarımda dolanırken, derin nefesler verdim.

Daha derine. Hafifçe.

Beni tahrik ediyordu. Dudakları, dudaklarımda geziniyordu. Dudaklarımı emerken, nefes alışverişleri benimkinden daha yoğundu. Dili, benimkiyle dans ediyordu. Bana sahip oluyordu. İçimde arzu filizleri büyüyordu.

Elleri alta doğru kayıp belimde sıkılaştı ve ardından kalçama doğru indi. Çok isteklilerdi. Dudaklarımın hemen yanında ismi mi söyledi.

Tenimin yumuşaklığı karşısında çok sertti ve bana kendimi çok iyi hissettiriyordu. Başarımla tadını çıkarmak istiyordum. Beni istemesinin, onu istememin...

Hafifçe inledim. Bu çok güzeldi. Ateşli. Tutkulu. Bu bir gelişmeydi.

Çok ileri gitmediği sürece...

Dudaklarını araladı ve alnını alnıma yasladı. "Pembe botların ve ıslak iç çamaşırınla buraya gelip sana karşı koymamı imkânsız hale getiriyorsun. Bu belli ki bir büyükanne külotu değil." Sesi sıvı amber gibiydi. Altın gibi, sıcacık ve seksi.

"Neden karşı koymak isteyesin ki?" Bir nefes verdim. "Benim evime gel ve geceyi benimle geçir." Yüzüne dokundum. Parmaklarım ateşli dudaklarında gezindi. "Sadece bir gece. Bu berbat dünyayı yok sayalım."

Bir nefes verdi. "Tek gecelik bir şey mi?"

"Evet."

Çenemi avucuna aldı. "Birileri seni incitti, değil mi?"

Dudaklarımı sıktım. Whitman'da, Shelley ve Blake dışında kimse, Colby'yi bilmiyordu ve kesinlikle bunu ona anlatmayacaktım. O da beni Kuzey Carolina, Petal'daki herkes gibi yargı-lardı. "Bu seni ilgilendirmez."

"Anlıyorum." Gözleri gözlerimde gezindi. Kendimi mikrosko-bun altındaki bir böcek gibi hissediyordum. "Peki, ben bir gece-den daha fazlasını istersem?"

"O zaman ellerini kalçamdan şimdi çekebilirsin."

Ellerini yavaşça çekti. Parmakları parmaklarımda dolandı. "Bu seni şaşırtabilir ama ben öpüştüğüm her kızla yatmam."

Reddedilmiştim. *Yine*. “Blake senin ortalarda dolanıp kızları kullandığını söylemişti.”

“Ve sen de ona inandın mı?” Sesi kuşkuluydu. “O çocuk sana âşık ve gece boyu birbirimize nasıl baktığımızı gördü.”

“*Birbirimize nasıl baktığımızı mı?* Sen neyden bahsediyorsun? Benimle dans etmeyi reddettin ve sonra da kız arkadaşınla gittin. Tabii bir de az önce ben seni öptüm ve sen bunu umursamadın.” Ellerimi kaldırdım.

“Partiye girdiğin anda seni becermek istedim.” dedi birden.

“O halde bunu neden yapmadın?” Geriye çekilip omuzlarımı dikleştirdim.

“Gerçekten beni istiyor musun?” dedi gergin bir şekilde. “Ben, kendimle baş edemiyorum Elizabeth. Bunu senin gözlerinde de görebiliyorum. Bir şeylerden korkuyorsun, belki benden değil ama bir şeylerden.”

Gözlerim onun sert bakışlı gözlerine döndü.

Bir kahkaha attı. “Ah, korkuyorsun. Doğruyu duymak ister misin? Bana bu gece şiddetten hoşlanmadığını söyledin ama ben yumruklarını kullanan bir pisliğim. İşte, ben buyum.”

Buna inanmamıştım. Onun iyi bir adam olduğunu hissediyordum. “Ne demek istiyorsun?”

Bakışları derin, yoğun ve sertti. Yüzünden, doğru kelimeleri bulmaya çalıştığı anlaşılıyordu. “Para için bir dövüş kulübünde dövüşürüm. Depolarda... Bazen o kadar çok dövüyorum ki tıbbi desteğe ihtiyaç duyuyorlar. Birkaç kez, bilincimi kaybedecek kadar çok dövüldüğüm de oldu. Tam da senin uzak durman gereken türden biriyim.”

Bir nefes aldım. Öfke, arzu ve heyecanla doluydum. Benden uzak durduğu için öfke, böylesine mükemmel bir erkek olduğu için arzu duyuyordum. Ayrıca, Tanrı yardımcım olsun ama bu dövüş işi beni hem rahatsız etmiş hem de heyecanlandırmıştı.

“Senden uzak durmak istemiyorum. Beni becermeni istiyorum ve bunu yapmamak için bahaneler bulup durmanı istemiyorum.”

Sözlerim onun dizginlerini boşaltmışa benziyordu.

Beni yeniden kollarına aldı. Dudakları kusursuz bir şekilde dudaklarımla birleşti. Dili, bedenimin yıllardır arzuladığı bir şekilde dudaklarımla arasında gezindi. Kollarımı boynuna doladım. Beni döndürüp duvara yasladığında, öfkem tamamen isteğe dönmüştü.

Evet, evet. İşte istediğim tam da buydu.

Bana *gerçek* olduğumu, aşk kırıntılarıyla yaşamaya çalışan zavallı bir kız olmadığımı hatırlatan bir tutkuydu bu.

Hızla sabahlığını çıkardı. Elleri, omuzlarımda geziniyor, dudaklarımla yiyip bitirirken, bir yandan da omuzlarımla ovuyordu. Boynumda dolanan ellerinin sıcaklığıyla mest olmuştum. Dudakları aşağıya doğru inip boynumda dolandı ve tenimi yalamaya başladı.

“Böyle mi?” diye sordu sert bir sesle. “Seni duvara yaslamamı mı istiyorsun?”

“Evet...” diye inledim. Mükemmeldi. Elleri üzerimde olduğu sürece, hiç sorun yoktu.

Kontrolden çıktın, diye fısıldıyordu zihnim ama elleri göğüslerimi bulup sıktığında ve meme uçlarımla başparmağıyla işaret parmağının arasına aldığı anda, bu saçma uyarıyı duymazdan geldim.

Zevkle bir nefes alıp ona iyice yaklaşmak için bedenimi eğdim. Yüzeye çıkmaya çalışan korkumu yok saymaya çalışıyordum.

İçimdeki kuralcı kız, ayaklarını yere vurup bağıırıyordu. Ama onu duymazdan geldim.

Şu anda durmak istesem bile duramazdım. Dilim onunkıyla umarsız bir şekilde dans ediyor, ellerim saçlarında gezinip onu kışkırtıyor, onun elleri de göğüslerimde dolanıp onları avucunun içine alıyordu. Ona karşı duyduğum istek, içime işlemiştii.

“Bunu mu istiyorsun? Hızlı bir şeyler yaşayıp istediğimizi almak ve ertesi gün birbirimizi tanıımıyormuş gibi davranmak mı?”

Hayır. Bunu istemiyordum. Onun söylediği gibi aşağılık bir şeymiş gibi olsun istemiyordum.

“Evet, aynen öyle...” diye fısıldadım omzuna doğru, dudaklarımı tenine sürüp dişimle onu hafifçe ısırarak. Ona iyice yaklaştım. Sürtündüm. *Daha fazla.*

Bir hırıltıyla bacaklarım, kalçasına dolanana kadar beni kaldırdı. Şortuna ve tenimde atan sertliğine değiyordum. Ağır ağır hareket edip uzun bacaklarıyla beni dengede tuttu. Ben de olmak istediğim yere yaklaşmak için kıpırdandım.

Ona sarıldım. Tenim, kanım alev almış gibiydi. Hızla hareket edip kalçasını tuttum ve onu kendime çektim.

Beni al.

Unutmamı sağla. Bana kendimi iyi hissettir.

“Elizabeth, çok seksisin.” dedi derinden gelen bir sesle. “Duramıyorum tatlım.”

Artık geri dönemezdik. Benim onu istediğim kadar çok istiyordu beni.

Dudakları aşağı doğru kayıp meme uçlarıma indi ve onları yalayıp emmeye başladı.

İnledim. Sesim, dairenin içinde çok tuhaf ve güçlü çıkmıştı.

Ilık parmakları, külotumun belinden içeri daldı ve ıslak olan kısmı bulup okşamaya başladı.

“Evet...” diye fısıldayıp koluna tutundum ve ona ne istediğimi göstermek için elini hızlandırdım. Daha fazla, daha fazla.

“Ağır ol, tatlım.” diye fısıldadı ve beni kolaylıkla yavaşlatıp parmağını oynatarak, en hassas kısmı buldu ve hafifçe dokunup geri çekilerek beni kızdırdı.

Ama ben yavaşlamak istemiyordum. Fikrimi değiştirmeden önce hızlı, sert ve yoğun bir şeyler istiyordum.

“Declan...” Boynunu hafifçe ısıtırıp homurdanmasına neden oldum. “İzin ver de geleyim.”

Beni daha yoğun bir şekilde öptü. Dili dudaklarımın arasında, penisinin bana yapmasını istediğim şeyleri yapıyor gibiydi. “Seni o kadar çok istiyorum ki mantıklı düşünemiyorum.” diye fısıldadı beni öperken.

“Ben de.”

Söz konusu o olunca kendimden geçmem çok kolay olmuştu. Nerede olduğum, onun kim olduğu, *geçmişim*, her şeyi unutmuştum.

Şimdilik...

Karanlık ağır ağır ilerliyordu. Declan, calculus sınıfındaki gibi kontrol edebileceğim bir erkek değildi. Uygunsuz bir teklifte bulunduğumda, piyangoyu tutturmuş gibi sevinecek inek bir erkek de değildi.

Bu, Whitman Üniversitesi kampüsündeki en seksi adamdı.

O da yakışıklı erkeklerdendi, tıpkı Colby gibi.

O, istememem gereken ama istediğim her şeye sahipti.

Birden aramızda bir boşluk oluştu ve ondan uzaklaşan kişinin kendim olduğumu fark ettim. Buna kibar bir şekilde uydu ve kendine minnet duymamı sağladı. Benden birkaç metre ileride, kızarmış yüzü, yanlarında sıkıdığı yumruklarıyla nefes nefeseydi.

Benim göğüs kafesim de inip kalkıyordu. Sabahlığıma baktım. Askıları inmişti. Az önce bana yaptıklarından dolayı kızaran göğüslerimi açıkta bırakıyordu.

Tanrım. Çok ileri gitmiştik.

Ona baktım ama o çoktan bir bardak su koymak için mutfığa gitmiş, bana arkasını dönmüştü. Omzunun kaslarına ve duruşundaki gerginliğe bakıp istediğimde duracağını fark ettim.

Kim olursa olsun, o, Colby değildi.

Yine de nasıl bu kadar aptal olabiliyordum? O, tehlikeli bir dövüşçüydü ve tüm bu binayı yıkmaya yetecek kadar cinsel çekim gücüne sahipti. Benim için tamamen yanıltıcı.

Bana dönmedi ve gerginlik iyice tırmandı. Konuştuğunda sesi sertti. "Git buradan Elizabeth."

Titrek bir nefes aldım. "Ben çok üz..."

"Git!" Göğüs kafesi inip kalktı.

Döndüm ve hızla çıkıp arkamdan kapıyı çarparak kapattım.

BÖLÜM SEKİZ

Declan

“**N**adia nerede? Genelde burada seninle olurdu.” dedi babam, Dax ile birlikte deri koltukların üzerinde oturdukları çalışma odasına adımımı attığımda. Üvey annem Clara ve üvey kız kardeşim Blythe yerde bir yapboz ile uğraşıyorlardı.

Sadece omuzlarımı silktim. Bunun onu kızdıracağını biliyordum.

Yemek salonunda beş çeşitli akşam yemeğimizi az önce resmi bir şekilde yemiştik. Babam işle ilgili projelerinden ve önümüzdeki yıl Clara ile yapmayı planladıkları farklı tatillerden bahsetmişti. Yetişkinler sohbet ederken, mutfakta dört yaşındaki üvey kız kardeşim Blythe’e bakıcısı yemeğini yediriyordu.

Ailem saygın bir hayat sürüyordu ki bunun şaşırtıcı olmadığı-nı düşünüyordum çünkü babam, ayrıcalıklı bir asker ailesinden geliyordu. Eşi de bir emlak imparatorunun kızıydı.

Annem ise bir sekreterdi ve aralarındaki sadece hamilelikle sonuçlanan bir ilişkiydi. Babam onunla evlenmişti çünkü annem kürtaj olmayı reddetmişti. Babam ona hemen küçük bir ev ve bir sürü para verip ondan ayrılmıştı. Bunu daha çok kariyerini ve saygınlığını korumak için yapmıştı.

Koloni tarzı, havuzlu, tenis kortlu ve ahır Arap atlarıyla dolu bu koca köşkte annemin yaşıyor olması gerekirdi. Babamın onun yerine bulduğu daha genç versiyonunun değil.

Bu eski anı içimi acıttı. Annem yatağında yatıyordu. Zayıftı. Ona çok üzüliyordum hatta kızılıyordum. Onu hasta görmeyi kaldıramıyordum. Tek odaklanabildiğim, en güzel çoban turtasını yapan, dövüş sporları derslerime gelip bana tezahürat eden o güzel kahkahalı kadının yokluğuydu.

Tanrım, bu çok acıydı. Gözlerimi kapattım ve zamanda geri gidip ondan özür dileyebilmeyi istedim. Söylediğim o aptalca şeylerin hiçbirini içimden gelerek söylememiştim.

Bize söylemek için son anı beklemişti.

Ben ölüyorum ve babanız gelip sizi alacak.

Bir hafta sonra da ölmüştü.

Ertesi gün, dokuz yıldır görmediğim bir adam evimize çıktı. Yüzü demir bir maskeyle kaplı gibiydi. İki dağınık çocuğa ait eşyalarla tıka basa dolu olan küçük evimize umursamaz bir bakış attı. Derin bir nefes verip nakliyecilere, yanımıza hiçbir şey almayacağımızı söyledi. Londra'daki rahat evimizden ayrılıp Raleigh, Kuzey Carolina'daki köşke geçtik.

İşte cehennemim tam da burada başlamıştı.

“Declan, sana Nadia'yı sordum.”

Babamın masasının arkasındaki büyük dökme cam pencereye bakıp lisede olduğumuz bir yaz, Dax'ın getirdiği kötü notlardan dolayı babamın ne kadar çok sinirlendiğini hatırladım. Ama hâlâ cevap vermemiştim. O kadar çok bağırıyordu ki neler olduğunu görmek için içeri girmiş ve Dax'e yumruğunu salladığını görmüştüm. Çok iri omuzlara sahip olan babam bize ara sıra tokat atardı ama daha önce yumruklarını hiç kullanmamıştı. O gün de kullanırmıydı bilemiyorum ama zaten bunu yapmasına fırsat vermedim.

Öfkeyle kendi yumruklarımı kullandım. Çalışma odasının zemininde bir süre güreştik. Elleri, çok kez yüzüme doğru geldi. Ter

ve kan havaya saçılıyordu. Beni üzerinden attığında, sendeleyip o hızla pencereden, beton garaj yoluna doğru fırladım.

Başıma aldığım darbeden dolayı soluğu hastanede aldım ve sırtıma yüzden fazla dikiş atıldı.

Aramızın o zamandan beri pekiyi olmadığını söylemek, biraz hafif kaçırdı.

Kafamı çevirdim ve sert bakışlarını gördüm. "Bu yaz ayrıldık."

Kaşlarını çatıp bardağını bıraktı. "Neden? O kusursuz bir kızdı. Ayrıca ben düzenli bir ilişkin olması ve hukuk fakültesine gitmen fikrini beğeniyordum."

Kusursuz mu?

O halde ben *kusurlu* olmasını tercih ederdim.

O anda, belki de Nadia ile birlikte olmamın sebebi, bu yaşlı adamı mutlu etmek için yaptığım tek şey olmasıdır diye düşündüm.

Babam bir nefes verdi. "Onu kaybedecek kadar aptalca ne yaptın?"

"Bir Ninja Kaplumbağa'ya verirken yakaladım onu."

Clara ani bir nefes alıp Blythe'i işaret ederek sinirle bana baktı. "İnanmıyorum Declan. Sen, terbiyeyle ilgili tüm hassasiyetini yitirdin mi?"

Bana kocaman yeşil gözleriyle bakan Blythe'e dönüp yüzümü ekşittim. Kahverengi kıvrıkcık saçları, yüzünün etrafını bir melek gibi çevreliyordu. Babam aşağılık biri olabilirdi ama çocuk masumdu ve ebeveynlerinin birer pislik olduğunun farkında değildi. "Üzgünüm ufaklık. Burada olduğunu unuttum. Beni affet olur mu?" Sırıtip yolda gelirken aldığım bir paket sakızı çıkardım. "Bak, sana bir hediye getirdim. Portakal aromalı. En sevdiğinden."

Sakızı küçük elleriyle aldı. "Hangi Ninja Kaplumbağa'ydı?"

Güldüm. "Donatello."

Dudaklarını büzdü. “Bir Ninja Kaplumbağa’ya nasıl verilir? Yanına giderek mi?”

Dax, odanın diğer tarafından bir kahkaha attı.

Gülümsedim. Çok sevimliydi. “Evet, aynen öyle. Benimle oturmak ister misin?”

Doğrusu babamla aramda bir tampona ihtiyacım vardı.

Başını sallayıp kucağıma tırmandı ve ben de sandalyelerden birine oturdum.

Babam konuya doğrudan girdi. “Dax bana vaktinde mezun olmayacağını söyledi. Kötü notlarını düşünecek olursak, bu beni pek şaşırtmadı ama umarım sen bu baharda okulu bitiriyorsundur, değil mi?”

Başımınla onu onayladım.

Bana mutlu bir bakış attı. “En azından birileri ders çalışıyor.”

“Dax’ın başka yetenekleri var.” diye hatırlattım ona. “Tau başkanı ve o kadar çok kulübe üye ki aklımda bile tutamıyorum.”

“Evet, hepimiz Dax’ın sosyal etkinlikler konusundaki tutkusunu biliyoruz.”

“Ben de buradayım.” diye mırıldandı Dax. “Sizi gayet net duyabiliyorum.”

Babam kasılıp soğuk gözlerini ona çevirdi. Dax’ın gerginliğini hissedebiliyordum.

Blythe’in saçlarını okşadım ve böylece yumruklarımı sıkma isteğime karşı koymaya çalıştım.

Dax hep daha zayıf olanımızdı ve babam ona daha çok yüklenirdi.

“Bir spor salonu aldım.” dedim.

Dax’ın gözleri kocaman açıldı ve başını arkaya doğru sallamaya başladı. Gözleri, *hayır dostum, hayır, bunu yapma sakın! Çılgına dönecek*, diyordu.

Artık çok geç, dedim gözlerimle.

Babamın geniş boynunda başlayıp yüzüne doğru ilerleyen kırmızılığı görmezden geldim.

Bir nefes verdim. "Annemin mal varlığıyla ilgilenen avukatın mirasımın yarısını aldım. Hukuk fakültesine gitmeyeceğim. Senin planının bu olduğunu biliyorum ama ben dövüşmek istiyorum, insanlara bunun eğitimini vermek. Bir gün UFC Şampiyonalarında yer almak istiyorum."

Odayı bir gerginlik kapladı.

Clara, babamın etrafında dolanmaya başladı. "Pekâlâ Winston. Hayal kırıklığına uğrama. Al bakalım, sana bir Scotch daha vereyim."

Gri gözleri dik dik bana bakıyordu. "Mirasının yarısını, karate özentisi beyaz pislikler için ter kokan bir spor salonuna mı yatırdın?"

Kasıldığımı hissettim. "Ders almaya farklı farklı kişiler geliyor. Siyahiler, İspanyollar, birkaç Müslüman."

Avucunu koltuğuna vurdu. "Benimle akıl oyunları oynama Declan. Harvard'ın Hukuk Fakültesine başvuracaksın. Yapman gerektiği gibi."

Bardağımı bıraktım. "Bitti bile. Harcadığım parayı geri almazsın."

"Çocuklarımdan hiçbiri birinci sınıf bir eğitimi ve yüksek zekâ düzeyini yok sayıp sıradan bir işçi olamaz."

Yorgun bir şekilde bir nefes verdim ve Blythe'i içeri doğru hafifçe itip kıkırdamasına neden oldum. "Annenin yanına gitsen iyi olur. Ben gidiyorum."

Her zamanki gibi babamı kızdırmıştım. Ben, onun istediği kişi olamazdım.

Onun için hiçbir zaman yeterince iyi değildim.

Bir saat sonra, spor salonuna gelmiştim.

Yetmişlerin sonunda yapılmış olan bu bina, şehrin yenilenmekte olan tarihi kısmında yer alıyordu. Komşu evlerden çoğu yeniden dekore edilmiş, genç ve modern ailelere ev sahipliği yapmaya başlamıştı.

Babam ne derse desin, spor salonu iyi bir yatırımdı.

İsteyen herkes bir spor salonu açıp Karma Dövüş Sporları yetkisi olduğunu söyleyebilirdi ama Front Street Gym'in gerçek yeterlilik belgeleri olacaktı. Eğitimcilerimizden biri Max'ti ve işe geleneksel dövüş sporlarıyla başlamış olsa da sonraki yıllarda, Brezilya Jiu-Jitsu, Muay Thai ve Krav Maga konusunda da uzmanlaşmıştı.

Ben de annemin beni dört yaşındayken kaydettirdiği kurslarla işe başlamıştım. Brezilya Jiu-Jitsu ve Tae Kwon Do'da siyah, Ju-do'da da mavi kuşaklarım vardı.

Diğer bildiğim her şeyi bana Max öğretmişti.

Çift kanatlı metal kapının kilidini açıp içeri girdim. İşçilerin son birkaç haftadır uğraştığı yenilemelere baktım. Tuvaletlere yeni su tesisatı ve dolaplar, ön büroda yenilemeler... Son adım da benim yaşamam için bir yer hazırlaması olacaktı. Burayı açabilmek maddi açıdan çok kanlı olmuştu, gerçek anlamda. Front Street'in yediğim her yumruğa ve darbeye değeceğini, birkaç ay içinde mekân açıldığında, babamdan tamamen kurtulabileceğimi hayal ediyordum.

Eğilip, ellerimi geçen hafta gelen yeni kırmızı matlara sür-tüm. Bazı antrenman aletleri de kurulmuştu. Her şey yolundaydı. Binanın etrafında dolandım. Pencereilerin ve dış kapıların kapalı, duman detektörünün açık olduğundan emin oldum. Mutluluğu tatmaya bu kadar yaklaşıncaya, paranoya tavan yapıyordu. Ve tam olarak ne olduğunu anlayamasam da dışarıda karanlıkta bir şeylerin pis nefesiyle benim payıma düşen mutluluğu elimden almak için beklediğini hissediyordum.

BÖLÜM DOKUZ

Elizabeth

Partiden iki gün sonra, anayolun ilerisindeki kamyoncuların yerinde annemle buluşmak için birkaç kilometre yol gittim.

Onu neredeyse dört aydır görmemiştim ve birbirimize sadece üç saat uzaklıkta yaşıyorduk.

Restoran eskimiş yağ ve yanmış soğan halkası kokuyordu. Bana küçükken, annemin garsonluk yaptığı restorandan yemek getirişini hatırlatmıştı.

Arka taraftaki kırmızı masadan bana el salladı.

Gergin bir şekilde ona doğru yürüdüm.

Bazı insanlar, Tanrı'nın zor insanları bir sebepten dolayı hayatlarımıza gönderdiğini düşünür. Onların yanlışları sayesinde törpülenerek daha iyi insanlar olmamız için. Benim hayatımdaki o kişi annemdi. Çocukken güvenimi milyonlarca kez sarsmıştı ve ben de sonunda ona güvenmemem gerektiğini öğrenmiştim. Anasınıfı mezuniyetim, ortaokuldaki ilk dansım, Oakmont Hazırlık Okuluna kabul mektubunu aldığım gün, Colby ile yaşanan gece... Hiçbirinde yanımda yoktu. O sıralarda görüştüğü birileriyle bir maceradaydı. Kırıntılar için

yalvaran bir sokak köpeği gibi hayatım boyunca anneme beni sevmesi için yalvarmıştım.

O yüzden çocukluğumdan bu yana kalbimde hep güçlü bir dürtü vardı.

Daha fazlası ol.

İçinde büyüdüğüm gecekondundan daha fazlası, alkolik annem ve kayıp babamdan daha fazlası.

Bugün annem kendine daha fazla özen göstermişti. Doğal sarı saçlarına kalın dalgalar vermiş, taşlı kelebekli bir tokayla da tutturmuştu. Pembe pamuklu ve askılı bir elbise giymişti ve dudaklarında da parlak pembe ruj vardı. Otuz dokuz yaşında, hâlâ çok genç görünmeyi başarabiliyordu.

Beni selamlamak için öne atıldı. Yüzünde parlak bir gülümseme vardı.

“Çok zayıflamışsın.” dedim ona sarılırken. Kemiklerini hissedebiliyordum.

Geri çekildim ve yüzüne daha yakından baktım. Boyun oynusuna gözüm takıldı. İçime kötü bir şeyler doğuyordu. Son alkol ve uyuşturucu terapisinin üzerinden bir yıl geçmişti ve bu seferkinin daha uzun süre gitmesini umut ediyordum kendi kendime. “Temiz misin?”

“Komik olma, Elizabeth. Ben iyiyim. Bomba gibiyim.” Kaşlarını çattığımda, gülmeye başladı. “Endişelenme. Ben, kendime bakabilirim.”

Birlikte oturduk.

Gözlerinde uzun zamandır görmediğim bir mutluluk vardı. “Yeni erkek arkadaşıyla seni tanıştırmak için sabırsızlanıyorum Elizabeth. Şu anda tuvalette ama çok zarif ve şu ana kadar birlikte olduğum en seksi adam.” Gözlerini devirdi. “Evet, bunu daha önce de söylediğimi biliyorum ama bu sefer gerçekten öyle.” Masada kıpırdandı. Heyecanı yüzünden okunuyordu. “Hatta beni yakında Meksika’ya giden şu gemilerinden birine götürecekt.”

“Ne hoş.” Hayal kırıklığımı gizlemek için gülümsedim. Bugün sadece ikimiz olacağımızı zannediyordum. “Bir işi var mı?”

Bunu başıyla onayladı. “Ve dişleri de güzel. Daha başka ne isterim ki?”

“Bir çamaşır makinesi belki. Ya da ne bileyim içinde yaşayacağın bir ev...”

Gecekonduğunu bir yıl önce satmıştı ve o zamandan beri erkek arkadaşları ile arkadaşlarının evleri arasında mekik dokuyordu.

Tuvaletten ileri yaşlarında bir adam ağır ağır çıktı. Üzerinde çiçekli Tommy Bahama tarzı bir gömlek vardı ve düğmelerinin bir kısmı açıktı. Kıvrıkcık göğüs tüyleri dışarı fırlıyordu. O kadar tüylüydü ki gömleğinin içinde bir maymun yaşıyor olsa ve o anda elini uzatıp selam verse şaşırmazdım.

Kelleşmekte olan kafasını yandaki saçlarıyla örtmüştü. Bize doğru yaklaştı. Gözleri üzerimde uzun uzun dolandı. Yanaklarının iki yanından favorileri iniyordu.

Tüm bedenim tetikteydi.

Masamızın yanında durdu ve gözleri anneme döndü. “Hey, bebeğim, annesine bu kadar benzediğini söylememiştin. Sanırım bugün büyük ikramiyeyi tutturdum. Şimdi, kimin yanına oturuyorum?” Karnından gelen bir kahkaha attı.

Kasıldığımı hissettim.

Ama bu senin annen, dedim kendi kendime. Saygılı ol. Ona bir şans ver.

Annem kızarıp güldü. “Sulanmayı bırak da otur ve kızımla tanış.”

Annemin yanına geçti. Gözlerimle bir onu, bir annemi inceledim.

Çocukluğumdan beri gecekonduyuza girip çıkan sayısız erkek görmüştüm. Birkaçı bana karşı iyi davranmıştı ama annem onlardan hiç hoşlanmazdı. Hem de hiç. Çoğu birinci derece pislikti ve annem onları daha çok severdi. Ergenlik yıllarımda ve yatak odama yerleştirilmiş bir gizli kamera bulduğum zamanlardan

sonra, çoğu geceler Shelley'lerde kalarak, o tiplerden kurtulmayı başarmıştım.

“Erkek arkadaşını getireceğini bilmiyordum.” dedim susmayı başaramayarak.

“Öyle söyleme Elizabeth. Bu, Karl.” Bana umutla baktı. “Rockport'ta kullanılmış araç bayisi var ve hatta bana doğum günüm için yeni bir Impala verdi.” Annem, otoparkı işaret etti. “Bak, işte orada. İç döşemesi deri hem de.”

“Hımmm.” Hâlâ ona karşı temkinliydim.

“Evet, aynen öyle yaptım, çünkü bu ateşli kadın kesinlikle bir erkeğe nasıl davranması gerektiğini biliyor.” Ateşli, *ataşlı*'ydı ve nasıl da *nassıl*. Kırsal bir yerlerden geldiği konuşmasından belliydi. Kelimeleri uzatıyordu.

Eğilip birbirlerini öptüler. Dillerini görebiliyordum.

“Hoş...” diye mırıldandım.

Garson kız, siparişimi almak için geldi ve onlar da ayrıldılar. Annem bluzunu düzeltirken, Karl da dudaklarını kuruttu. Yan gözle de beni seyreliyordu.

Tüylü kollarını masaya koydu. “Pekâlâ, sen de şu akıllı kızlardansın demek. Whitman'dan burs kazandığını duydum.”

Bunu başımla onayladım. Temkinli bir şekilde. “Evet, konaklama için de maddi destek alıyorum ama çalışıyorum da.” diye ekledim.

“Çok iyi ama ekonomik olarak zor zamanlardan geçiyoruz. Elinden geldiğince fazla para kazanmaya bakmalısın.” Gözleri üzerimde dolanırken, kahvesinden bir yudum aldı. “Belki de annen gibi senin de kendine yaşlı ve zengin bir sevgili bulman gerekiyor.”

“Ben böyle iyiyim, teşekkürler.” Yumruklarımı masanın altına iyice sıkıştırdım.

Karar verilmişti. Karl, pislikler kategorisindeydi.

Onlar ben gelmeden önce siparişlerini vermişlerdi. Karl'ın yumurtasını gürültülü bir şekilde çiğneyip bitirdiğinde de ağzını mendile silişini izledim. "Pekâlâ, eğer bir şeye ihtiyacın olursa, yeni bir arabaya ya da borca, ben halledebilirim. Hayatımın aşkı ile bir bağlantısı olan senin gibi tatlı tüm kızlar için elimden geleni yapmak isterim. Belki annenle evlendikten sonra, seni evlat edinirim." Bunu kabul etmekten başka bir şansım yokmuş gibi, başını hararetle salladı.

Gözlerim birden öfkeyle parıldadı. "Siz evleniyor musunuz?"

Annem omuzlarını silkti. İncecik omuzları, yüzümü buruştur-mama neden oldu.

Ona sadece baktım. "Bunun iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

Karl olduğu yerde doğruldu. "Tabii ki öyle. Âşık olduğunda öyle yaparsın."

Garson sonunda siparişimi getirdi ve ben de kahvemi içmekle oyalanmaya başladım.

Burada ne kadar süre oturmak zorundaydım?

Konuşmaya başladım. "Nasıl tanıştınız?"

Annem ışıldayan gözlerle, masaya doğru eğildi. "Bu kaderdi, Elizabeth. Ben Club Raven'daydım. Buralıların hep gittiği Highway 89'un üzerindeki yerde. Biliyorsun değil mi?"

Başımı salladım. Orası annemin en sevdiği gece kulübüydü.

"Sonra bu iri adam birden çıkageldi ve o sırada birileri müzik kutusunda Journey'den 'Faithfully'yi çalmaya başladı ve *bam!* Gözleri, gözlerimle buluştu ve sonra yanıma gelip bana dans etmeyi teklif etti. Neredeyse bar taburesinden düşecektim. Bana bir sürü içki ısmarladı. Tüm gece gülüp bیلardo oynadık." Bir nefes verdi ve adamın gözlerine bakarak koluna girdi. "İlk görüşte aşktı."

"Ne kadar masalsı bir an. Film gibi... Belki de bir şarkıya konu olabilir."

İyi bir film dememiştim ama sesimdeki alaycı tonu gizlemek için çabalıyordum.

Karl kahvesinden bir yudum aldı. “Annen ve ben, evliliğimiz için yüksek miktarda nakit para arayışındayız. Belki büyük bir ev alıp daha sonra da benim araba işimi genişletiriz.”

“Öyle mi?” Bunun benimle ne ilgisi olduğunu anlamamıştım.

Karl hafifçe öksürdü. “O yüzden bize yardımcı olabileceğini düşündük.”

“Benim mi?” Benim beş kuruşum yoktu ki.

“Evet, annen bana sen ve Senatör Scott’ın oğlu arasında lisede bir şeyler olduğundan bahsetti. Senin iyi niyetinden nasıl yararlandığından falan... Her neyse, konu konuyu açtı ve biz bir plan yaptık.”

Tüm oda etrafımda dönmeye başladı ve o anda kusmak istedim. Derin nefesler alıp masaya tutundum ve panik duygusuna karşı koymaya çalıştım. *Annem bunu ona neden söylemişti?*

Annem, ellerini onun omzuna dokundurarak, susmasını söyledi. “Bu konuyu benim açmam gerektiğini söylemiştim sana. Çok hassastır.”

Masanın altına girmek istiyordum. “Benim özel hayatım hakkında konuşma cesaretini nereden buluyorsun?” Sesim çok sertti. Bileklerim kaşınıyordu.

Annem dudaklarını büzdü. “Bebeğim, üzerinden çok zaman geçti artık, değil mi? Eskide kaldı. Onu unuttun. Kendine bir bak. Artık koca bir üniversitelisin. Tüm bunları arkada bıraktın.”

Arkamda mı bıraktım?

Colby, kalbimi yerinden söküp bir ağaç ögütücüsüne atmıştı.

Ben, o geceyi hiçbir zaman atlatamamıştım.

“Bunun bu şekilde unutulmasına izin veremezsin.” diye ısrar etti annem. “Sana yapılanın bir bedeli olmalı.”

Ne?

Başımı iki yana salladım. Hararetle! Tırnaklarımı koltuğa geçirdim. O anda tek istediğim çığlık atarak kaçmak olsa da insanların arasında kendimi kaybetmemeye çalıştım. Colby Scott ile ilgili hiçbir şey düşünmek istemiyordum. Onunla ilgili konuşmak, onunla ilgili bir şeylere bakmak ya da onun yakınlarında olmak da istemiyordum.

“Bunların benimle ne ilgisi var?”

Annem sesini alçalttı. “Bilmiyor olabilirsin ama bu sene Senatör Scott için seçim yılı.”

Karl da eğildi. “Yani, eğer bunu iyi planlarsak bu işten hepimiz kârlı çıkarız.” Gözlerinde bir ışıltı vardı. “Sadece hikâyeni yaşlı babaya anlatacağız ve elimizde oğluna karşı kanıtlar olduğunu iddia edeceğiz. O da çenemizi kapatmamız için bize para verecek ve hepimiz zengin olacağız.”

Scott'lara şantaj yapmak istiyorlardı.

Geçmişi deşmek ve herkese göstermek istiyorlardı.

Herkese benim nasıl bir sürtük olduğumu hatırlatmak istiyorlardı.

Asla!

“Bir karşılık almayı hak ediyorsun. Bunu ona ödetmek istemez misin?” dedi annem.

Ona ödetmek? Boğuk bir şekilde güldüm.

Suçladığınız insan, kendiniz olduğunda intikam almak zordu.

Bir de üstüne nefret ettiğin kişi piramidin en üstündeyse ve sen de beş para etmezsin tekiysen.

“Hayır, istemem.” diye kestirip attım planladığımdan daha yüksek bir sesle. Yan taraftaki masanın dönüp bize bakmasına neden olmuştum.

Umurumda değildi.

Elimi masaya vurdum. “Scott ailesi nesillerdir Petal'ı ve bu eyaleti yönetiyorlar. Polis, hâkimler ve herkes, onların emrinde.

Bunu yapamazsınız. Bu, hayatımda duyduğum en aptalca şey ve size yardım etmeyi reddediyorum.”

Kısa bir sessizlik oldu.

Karl ellerini kaldırdı. “Sadece bir fikirdi. Hepsi bu. Hayır dersin, sanırım o halde ısrar edecek değiliz. Zaten hikâyeyi senden dinlemediğimiz sürece, neler olduğunu tam olarak bilemeyiz.”

“Bunu bir milyon yıl da geçse asla dinleyemeyeceksiniz. Bu konuyu bir daha sakın açmayın. Anladınız mı?” Çenemin kasıldığını hissediyordum.

Annem, gevrek bir kahkaha attı. “Hadi biraz turta yiyelim. Olur mu? Kesinlikle işe yarar.”

Karl, sadece bana dik dik baktı. Ben de ona.

Masadan hızla kalkıp anneme döndüm. “Ben gidiyorum. Buraya bir kez olsun gerçek bir anne-kız olabiliriz umuduyla gelmiştim ama sanırım bu yine mümkün olamayacak.” Çantamı açtım ve bir onluk çıkarıp masaya bıraktım. “Bu benim hesabım. Sanırım kendinizinkini ödeyebilirsiniz.”

Annem dudaklarını sıktı. “Elizabeth Nicole Bennett, benden bu şekilde kaçamazsın. Seni ben doğurdum ve biraz saygıyı hak ediyorum. Karl da öyle. Seni görmem için beni buraya kadar o getirdi.”

Başımı sallayıp sesim yükselirken, kalan kontrolümü de yitirmek üzere olduğumu fark ettim. “Anlamıyorsun anne. Otelden geldiğim o gün, sen yanımda bile değildin. Vegas’taydın. Ne kadar *berbat* bir halde olduğumu görmedin.”

Annemin rengi soldu. “Elimden geldiğince kısa sürede geldim oraya bebeğim. Bir dans işini almaya çalışıyordum. Biraz para kazanıp ikimize daha güzel bir hayat verebilmek için. Hamile kalmasam ve sonra da baban... Çok daha iyi olabileceğimi biliyor-sun.” Sesi üzgündü.

Lisa Madden - Mills

Gitmek için arkamı döndüm ama beni bileğimden tuttu. “Bekle! Daha iyi bir hayat için çabalamama kızma Elizabeth. Sadece dediklerimizi düşün tamam mı?”

Hayır!

Ondan hızla uzaklaştım. Burnum sıcak bir göğse çarptı.

Güçlü eller, omuzlarımdan tutuyordu. Başımı kaldırdım ve doğrudan fırtına grisi o gözlere baktım.

BÖLÜM ON

Declan

Cookie's Kitchen döküntü ama sıcak bir yerdi. Genellikle kamyon şoförlerinin ana yoldan sonra uğradığı bir yerdi ama Max işle ilgili konuşmalar için genelde burada buluşmayı teklif ederdi. Genellikle de yer altı dövüşleriyle ilgili konuşmalarda.

Çift kanatlı cam kapıdan girdik.

Arlene, pembe garson kıyafeti ve beyaz önlüğüyle bize doğru süzülerek geldi. "İngilizlerim geri dönmüş." dedi gülümseyerek. "Ben de sizi özlüyordum çocuklar." Başını arkaya doğru attı. "Max, pencerenin yanında. Sizi bekliyor."

"Teşekkürler, tatlım." dedi Dax kıza doğru eğilip. Ona sarıldı ve yanağına bir öpücük kondurdu. Kız, kızardı ve ona bir el beziyle vurdu.

Dax de kızın kalçasının hareketlerini mutfağa kadar takip etti. "Beni istemeyecek bir kadın yok. Sanırım adımlı Seks Lordu olarak değiştireceğim."

Homurdandım. "Evet, bu çok güzel olurdu."

"Kıskandın mı?" diye sordu.

“Hem de çok.”

Sırıttı. “Kıskanma. Herkes benim kadar mükemmel olamaz. Senin yumrukların var, benim de cinsel yeteneklerim ki bana göre bu, seninkinin yanında çok daha iyi bir şey. Savaşma seviş, kardeşim.”

“Öyle mi?” Kıkırdadım.

Max bana bakıp, el salladı. Kırklı yaşlarının sonlarındaydı ve saçları seyrekleşmekteydi. Düzgün bir bedene sahipti. İkimizin de ders verdiği yerel bir spor salonunda tanışmıştık. Son üç yıl içinde, daha samimi olmuştuk ve onunla kendi salonumda çalışması için anlaşmam da sıradan bir şekilde gelişmişti.

Siparişimizi verdik. Spor salonu ve yapılan yenilikler ile ilgili konuştuk. Eğer düzenlemelerle ilgili her şey yolunda giderse, Front Street ocak ayına kadar hazır olabilirdi. Başta basit bir açılış yapıp, ardından şubat ayında daha büyük bir açılış partisi düzenleyecektik. Arka taraftaki dairenin hazır olması biraz daha uzun sürecekti. Belki hazırda. Çünkü önceliğim, spor salonunu bir an önce çalışır hale getirmektir.

“Nick ile ilgili ne var ne yok? Yeni bir şey var mı?” diye sordum biraz sonra. Nick, Kuzey Carolina’da yer altı dövüşlerini yürüten adamdı.

“Evet. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca, senin için birkaç küçük dövüşüm var ama Nick, Cadılar Bayramı’na büyük bir şeyler ayarlamak istiyor. Sadece üniversitelilerin değil, kodamanların da geleceği bir yer ayarlayacak.” Yere bir dosya koyup iki parmağıyla bana doğru itti. “Reddetmekten çekinme.”

Dax biraz daha yaklaştı ve eğreti bir sekizgenin önünde poz veren sarışın bir devin fotoğraflarına baktı. “Tam bir canavar.”

Max, sakallarını kaşıdı. “Ona Yeti diyorlar. UNC Charlotte’ta defans oyuncusuydu ama birinci sınıftaki öğrencilerle uğraştığı için kovuldu. Üçüncü kez.”

“Hoş adam.” diye mırıldandı Dax.

Onu dikkatle inceledim. “Beni yenmesi için cüssesinden daha fazlasına ihtiyacı var. Yetenekli olmalı. Dövüş geçmişi nasıl?”

“Üç nakavt ve bir ölüm.” Max, hüznü bir şekilde baktı. “Futbol seni aldatmasın. Bir karma dövüş sporları hocasıyla çalışıyor. UFC’ye girmeyi hedefliyor. Hafta sonu dövüştüğün süt çocuklarına hiç benzemiyor. Gayet ciddi.”

“Stili?” diye sordum.

Max yüzünü buruşturdu. “Rakibini bayılıta kadar giyotin gibi nefesini kesmesiyle meşhur. Bayılmazsa da bayılana kadar yüzünü yumrukluyor.”

Ne güzel.

“Bütçe ne kadar?”

“Kaybedersen iki bin.” dedi Max.

“Kaybetmeyeceğim.” Kaybedemezdim.

Kendime olan güvenim onu gülümsetti. “Kazanırsan, bütçenin yüzde yirmi beşini alırsın. On beş bin doları geçmez. Ve bir de ününün artması var tabii.”

Vay canına. Şu ana kadar uğruna dövüştüğüm paraların hepsinden daha fazlaydı bu.

“Şuna bir bak.” Telefonunu çıkarıp Yeti ile bir adamın YouTube videolarını gösterdi. “Dövüştüğü adam Lorenzo. Miami’den gelen bir Kübalı. Boksta profesyonel olmak istemiş ama önce hızlı yoldan nakit elde etmeyi seçmiş. Yeti bir ay önce onu neredeyse öldürüyordu.”

Sarı canavarın, Kübalıyı beş dakikadan kısa bir süre içinde, Thor’unkiyle aynı boyuttaki yumruklarıyla, yere yapıştırmasını seyrettik.

Dax başını salladı. “Mümkün değil. Sen dev gibi olmana rağmen, senden daha iri. İhtiyacın varsa ben sana fazladan para veririm. Annemin mirasının yarısı bende.”

Başımla onu reddettim. Bu konuşmayı zaten yapmıştık. “O senin ve eğer babam bunu öğrenecek olursa, seni reddeder. Onu daha fazla kızdırmak istemezsin.”

Bu çok komikti ama Dax yeni aileyi çok benimsemişti. Clara ve Blythe’e hayrandı ve annemden sonra, onları da kaybetmek Dax’i sarsardı.

Elimi masadaki kahve lekesine sürttüm ve videoyu izlemeye devam ettim.

Restoranın arka tarafındaki masadan sesler yükselince, dönüp baktık.

Sarışın bir kız, gergin omuzlarıyla masadan kalktı. Ellerini sımsıkı bir şekilde yanlarına uzatmıştı.

Elizabeth.

Bu da nesi? Gözlerimi kısıp yanındakilere baktım.

Dax’ın gözleri de beni takip etti ve sonra da benim masadan kalktığım sırada bana döndü.

“Oraya mı gideceksin?” diye sordu. “Neden?”

“Çünkü yardıma ihtiyacı varmış gibi görünüyor ve ben galiba ondan hoşlanıyorum.”

Dax tek kaşını kaldırdı. “Onunla yeni tanıştın.”

Onu duymazdan geldim.

Dax omuzlarını silkti. “İyi, ben de bunu kaçırmayayım.” Ayağa kalkmaya çalıştığını görünce onu ittim.

“Sen burada kal. İkimiz birden gidersek, saçma olur. Ondan uzak dur. Ayrıca, muhtemelen sana hâlâ kızgındır.”

Ellerini kaldırdı. “Tamamdır, istenmediğimi anlayabiliyorum. Oturup buradan izlerim.”

“O kim?” diye sordu Max.

“Okul derneği partilerinden tanıdığımız bir kız.” diye yanıtladı Dax, gözleriyle beni dikkatle izleyip düşüncelerimi okumaya çalışırken. “Declan ondan hoşlanıyor gibi.”

“Canın cehenneme.”

Dax kıkırdadı. “Bunun için seni suçlamıyorum. Ben de hoşlanıyorum.”

Max homurdandı. “Hıh. Neyse, herkes Nadia’dan daha iyidir. O kızı hiç sevmemiştim. Senin dibinden ayrılmıyordu.”

Dax, gözlerini Elizabeth’e çevirdi. “Onunla konuşmak istiyorsan, acele etsen iyi olur. Gitmek üzere.”

Masalarımız arasındaki mesafeyi hızla gittim. Bana döndü ve yüzü, göğsüme çarptı. Bedeni bedenime değişiyordu. Birden bedenim ısındı ve bu temas yüzünden, kasıklarımın gerildiğini hissettim. Benim evimdeki geceden beri, Elizabeth aklımdan çıkmıyordu. Özellikle de ona doğru bedenimi bastırduğım anlar canlanıyordu zihnimde. Benim evimdeki duvarda. Mutfak masasında. Yerde.

“Hey!” dedim onu omuzlarından tutarak. “İyi misin?”

Bana baktı. Ellerimle yüzündeki endişeyi silip atabilmek istiyordum. “Declan? Burada ne işin var?”

“Kahvaltı yapıyordum. Dünya çok küçük değil mi?” Gülümsedim ve mavi gözlerindeki gölgenin nedenini sormamak için çabaladım. Başını salladı. Omzunun üzerinden az önce ayrıldığı masaya baktığım sırada, o, hâlâ belirgin bir şekilde üzgündü. Elizabeth’e benzeyen bir kadın bana bakarken, adam da gözlerini kısmış beni izliyordu.

Elizabeth’e dönüp yumuşak bir şekilde konuştum. “Birilerinin kışına tekme basmam gerekiyor mu?”

“Hayır.” dedi. Yüzünde çaresiz bir ifade vardı. “Sadece pişman olacağım bir şeyler söylemeden önce, beni buradan götür.”

Bir an bile tereddüt etmedim. O anda neye ihtiyacı varsa, yapmaya hazırdım. Elini tuttum ve restoranın içinde ilerledik. Masalarının yanından geçerken Max ve Dax’e el salladım.

Elizabeth onların orada olduğunu fark etmedi bile.

Kapıya gittik. Elizabeth otoparka şaşkın bir şekilde bakarak durdu. Omuzları çöktü ve kızgın bir şekilde, çantasını karıştırdı. “Tanrım, o kadar berbat bir haldeyim ki nereye park ettiğimi bile hatırlamıyorum.”

Hemen restorana dönüp neler olduğunu anlamak istiyordum.

“Neler oluyor? O insanlar kimdi?” Kadın, annesi olmalıydı ama adamdan emin değildim.

Sorum üzerine bir nefes alıp arkasını döndü. Sanki yüzüme bakmak istemiyor gibiydi. “Yardım etmek için gelmen çok hoştu ama ben bu konuda konuşmak istemiyorum.”

“Canın yanıyor Elizabeth. Bazen konuşmak iyi gelir.” Lanet olsun, başka ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Acemi bir salak gibi hissediyordum kendimi. Ama ona kendini iyi hissettirmek istiyordum.

“Konuşmamı mı istiyorsun? Konuşacağım. Sana tüm hayatımın mahvolduğunu ve bazen eskiden olduğum kişiyi hatırlamakta bile zorlandığımı anlatacağım. Hiçbir zaman çok fazla bir şeye sahip olmadım ama iki yıl önce, her şeyimi kaybettim. Masumiyetimi, yaratıcılığımı, sonra büyükannemi, her şeyimi...” Sesi acı doluydu ve titriyordu. “Ve onun bunu anlayacağını zannediyorsan, hayır, yanılıyorsun. Ben hep çabalayıp, *beni* görmesi için ona, anneme, yalvaran kişi oldum. Beni aldırmaq istemişti. Bunu bilmediğimi zannediyor ama birinde büyükanneme anlatırken duydum.” Ellerini yüzüne kapattı. “Tanrım, sana bunları anlatmamalıyım. Senin için hiçbir anlamı yok ki.”

Elini tuttum ve avucunun içinde sıkıldığı anahtarları aldım. “Hadi gel. Seni evine ben götüreceğim. Yalnız kalmamalısın.”

Elizabeth burnunu çekti. Kendimi daha önce hiç görmediğim gözyaşlarını görmeye hazırladım ama o, beni yanıltmadı. Kırılğan olabilirdi ama içindeki çelik zırhı hissedebiliyordum.

Bir nefes verip bana kuşkuyla baktı. “Peki, senin araban?”

"Dax ile geldim. Kendi dönebilir." Gitmeden önce ona bir mesaj gönderecektim.

Elizabeth kararım verirken, kaygılı bir şekilde bekledim.

Bir nefes verip bana hafifçe gülümsedi. "Teşekkürler. Bugün burada olduğun için mutluyum. İhtiyacım olan her an yanımdasın neredeyse."

Başımı sallayıp onun beyaz Camry'sini bulana kadar otoparkı inceledim. Arabaya doğru yürüdük ve onun için yolcu kapısını açtım. İçeri oturmasını beklerken, mavi gözleri yüzümde dolanıyordu. Kollarımız birbirine değdi. Adeta bir kıvılcım çıktı.

Bu kız. O. Neden beni bu kadar etkiliyordu?

Partiye geldiğinden beri, onu aklımdan çıkaramıyordum.

Lanet olsun. Ama benim için çok yanlış biriydi. Bir tay kadar ürkekti. Benim dünyama nasıl olurdu da uyum sağlayabilirdi?

Sağlayamaz, dedi içimdeki kötümser.

"Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?" diye sordu birden, çantasını ayaklarının ucuna bıraktığım sırada. Gözleri, gözlerimdeydi. Devam etti, "Yani, partide kendimi küçük düşürdüm ve sonra da evine gelip sana sulandım ve işler ateşli bir hal aldığında da dönüp gittim..." Yutkunup pencereden dışarı baktı. "Üzgünüm. Tam bir pislik gibi davrandım."

Bir nefes verdim ve koltuğunun yanında yere çöktüm. Birbirimize uzun uzun baktık.

Aynı anda hem heyecanlanmış, hem de nefessiz kalmıştım. Sanki birazdan bir yamaçtan okyanusa atlayacakmış gibi hissediyordum. Saçını yüzünden uzaklaştırdım. "Sana iyi davranıyorum çünkü bunu hak ediyorsun Elizabeth."

BÖLÜM ON BİR

Elizabeth

O öğleden sonra, eski bir kâğıt gibi yıpranmış ve incecik hissederek, öğle uykusuna yattım. Sanki milyonlarca kez katlanmış gibiydim.

Anneme yaptığım ziyaretler bana kendimi hep böyle hissettirirdi ama bugünkü buluşmadan daha kötüsü hiç olmamıştı.

Yarın onu arayıp Karl ile bu plandan vazgeçtiklerinden emin olacaktım.

Uyanınca, homurdanarak yataktan çıktım ve giyinip, siyah şortumla, kısa bluzumu üzerime geçirdim. Saçlarımı atkuyruğu yapıp her zamankinden daha fazla makyaj yaptım. Bedenim gergin ve kasılmış bir haldeydi. Evden çıkmam gerekiyordu ama aklımda gidecek tek bir yer bile yoktu. Blake ve Shelley erken saatlerde birlikte öğle yemeğine gitmişlerdi ve o saatten sonra ikisinden de haber almamıştım.

Evde gezindikten sonra, balkondan, Declan'ın evine baktım. Eve gelirken, antrenman yapacağından ve sonra da Dax ile görüşeceğinden söz etmişti. O yüzden, henüz dönmemiş olduğunu tahmin ediyordum.

Dakikalar geçti. Odada birkaç tur attım ama hiçbir işe yaramadı. Israrcı bir şeyler beynimi kemiriyor, dışarı çıkmamı söylüyordu. Sonunda ışıkları açtım. Çizim defterim yanındaki renkli boyalarla masanın üzerinde duruyordu, çizim yapmamı bekliyordu.

Üzerine çok fazla düşünmeden gidip, defteri açtım. Daha önce yaptığım bazı tasarımların üzerinden geçtim. Birkaç dakika düşündükten sonra, kalemlerden birini aldım ve parmaklarımın arasında çevirmeye başladım.

Birden kuruyan dudaklarımı yaladım ve çok uzun zamandan sonra ilk kez ilham geldiğini hissettim.

Ellerim sanki tam olarak ne yapmaları gerektiğini biliyor gibiydi. Canlı bir şeyler. Güzel bir şeyler.

Gözlerimi kapattım ve Declan'ın boynundaki dövmeyle düşündüm.

Annesinden bahsederken, sesinde hissettiğim saygıyı hatırladım.

Bu tür bir duyguyu Declan bana karşı hissetse nasıl olurdu?

Gergin parmaklarımla, yarım düzine yusufçuk çizdim ve sonra da renkli kalemlerle onları boyadım. Kimi büyük, kimi küçüktü ama hepsi bir yusufçukta olduğunu hayal ettiğim uhrevi özelliklere sahipti.

Bir bilekliğin üzerine kazınmış bir yusufçuk hayal ettim. Ya da bir kolyenin zeminine.

Hayır, hayır.

Ama bunu düşündükçe, aslında daha çok yusufçuğu değil, Declan'ı düşündüğümü fark ediyordum. Kendime kızıp defteri bir kenara ittim.

Onu düşünmemem gerekiyordu.

Tam da ihtiyacımın olmadığı türden biriydi o.

Ayağa kalkıp hızlandım ve ellerimi salladım.

Tanrım, kendimi rahat bırakmaya ihtiyacım vardı.

İçimde birilerinin olmasını istiyordum.

Ve bu biri kesinlikle Declan olamazdı. Ama onu çok istiyordum.

Bugün arabada, bunu hak ettiğimi söylediğinde, kollarımı kuvvetli omuzlarına dolayıp bedeninde kaybolmak istemiştim. Emniyet kemerimi çözüp onunla birlikte arka koltuğa geçmek istemiştim. Dilimi, tüm bedeninde gezdirip ellerimin de desteğiyle, bedeninin haritasını çıkarmak, hafızama kazımak istiyordum.

Ama bunu yapamazdım!

O yüzden bir saat sonra kendimi insanların gelip geçtiği kitap kafede, sodamı yudumlarken buldum.

Bu gece çalışmıyordum ama zaten buraya gelme nedenim farklıydı.

Kendime kolay bir lokma buldum. Sevimli bir bilgisayar kurduna benziyordu. Onu dikkatle inceledim ve geçen sonbaharda aldığım astronomi dersinden hatırladığımı fark ettim.

Orta boylu ve zayıftı. Kitapların arasında dikkatli gözlerle dolaşıyordu. Bir elinde tuttuğu defteriyle düzenli olarak her bir sıranın sonundaki sandalyede durup not alıyordu.

Çalışkan. Pek çekici değil. Mükemmel.

İçeceğimin parasını masaya bırakıp çantamı aldım ve ona doğru ilerledim.

Zihnimin karanlık bir tarafı *evet, bu geceki o olmalı* diyordu ama kalbim sessizce beni yargılıyordu. Aptal kalbimi duymazdan gelip orada durdum.

Raflara doğru eğildim. "Sanırım, sen derslerin ilk haftasını hazırlayan bir eğitim asistanısın. Profesörün seni seviyor olmalı." Kocaman bir gülümseme vardı yüzümde.

Oturduğu yerden yüzünü kaldırdı ve halinden memnun bir şekilde gözlerini silip ayağa kalktı. Çok sevimli bulduğum bir alçak gönüllülükle gülümsedi. "Ah, evet ama yanında çalıştığım

profesör hayatta olduğumu bile bilmiyor. Tüm bunları hiç tanımadan yapıyorum.”

“Bu çok kötü.” Elimi uzattım. “Bu arada Elizabeth Bennett. Çalışmanı böldüğüm için özür dilerim. Sadece yanma gelip selam vermek istedim. Geçen yıl birlikte ders almıştık değil mi? Sen ortada oturuyordun, ben de önde.” Gülümsedim. “Doğruyu söylemek gerekirse, hep seninle konuşmak istemiştım ama sınıftan çıktığında, seni koridorda sürekli bir kız bekliyordu.” Bu kısım doğruydı. O, her zaman olası kişiler listemdeydi ama kız arkadaşı olan çocuklarla asla takılmazdım.

Eğilip, elimi tuttu ve açık kahverengi gözlerini görmemi sağladı. “Harry Carter, astronomi bölümünden. Seni hatırlıyorum tabii ki. Derste bir sürü takı takardın. Evet, o kız eski kız arkadaşımıdı. Bu yaz ayrıldık.” Omzunu hafifçe silkti. “O kaybetti sanırım.”

Tamamdır. Herhangi bir ilişkisi yoktu.

“Ben kazandım.” Sırıttım.

Güldü ve ışıldayan gözlerle bacaklarıma ve sonra da kırmızı kısa bluzuma baktı. Uzun ve zayıftım ama göğüslerim C kalıbındaydı ve gayet iyiydi.

“Burada ne yapıyorsun?” Kitaplara yaslanıp iyi görünen kollarına dikkatimi çekti. Hımm, yakından gayet çekiciydi.

“Takılıyorum. Senin gibi birini arıyorum.” Siyah kirpiklerimin altından bakıp güldüm. Bu kısım hep çok kolay oluyordu çünkü kendim gibi davranmıyordum. Başka biri gibiydim.

Canı yanmayan birileri gibi.

Dudağımı ısırdım. “Pardon, beynim çenemi kapatmamı söylemeden önce konuşmak gibi bir huyum var. Çok açık konuştum ve muhtemelen sana sulandığımı düşünüyorsun ama öyle değil. Ben sadece doğruları söylüyorum. Çok dürüstümdür ve bazı insanlar bundan rahatsız olur.”

“Hayır, benim hoşuma gitti.” Hafifçe öksürdü ve eliyle sokağı işaret etti. “Ben de tam gidip karşı tarafta akşam yemeğimi yiyecektim. Bana katılmak ister misin?”

“Tabii ki.” İşte bu kadar.

Kitapçıdan çıktık. Yolda Harry’ye alkol almadığımı ve alan erkeklerle de takılmadığımı anlattım. Bunu kabul etmiş gibiydi. Restoranın arka tarafında sessiz bir masa bulup hamburger ve patates kızartması siparişi verdik. Çok geçmeden, yerel bir müzik grubu çalmaya başladı. Işıklar azaldı. Harry, sandalyesini bana doğru yaklaştırdı. Bacakları hafifçe benimkilere değiyordu. Ben de buna karşılık verdim ve elimden geldiğince kolumu ona değdirip parmaklarımı kolunda gezdirdim. Akşam yemeği bitmeden önce, eli bacağımanın üst tarafındaydı ve parmakları kibarca tenimde geziniyordu.

Bana kendimi iyi hissettiriyor ve güzel bir şekilde bakıyordu ama eksik olan bir şeyler vardı. Arzu ya da çılgın bir istek yoktu. Yine de devam etmek için kendimi zorladım.

Ağır bir şarkı çalmaya başladığında, dans etmeyi teklif etti ama ben reddettim. Ve buna hemen pişman oldum. Bu gece onunla birlikte olacaktım, değil mi? Öyle mi? O halde neden saçmalıyordum?

“Öp beni...” diye fısıldadım birkaç dakika sonra Harry’nin kulağına. Hâlâ masadaydık.

Bir şeyleri kanıtlamam gerektiğini hissettim.

Eğilip dudaklarımı dudaklarının arasına aldı. Dili dudaklarının arasında gezindi. Çok hafif. Sert ya da ateşli değildi.

Aklımda sürekli Declan ile ilgili görüntüler canlanıyordu. Ona elimin hafifçe değmesiyle bile nasıl elektrik aldığımı hatırlıyordum.

Bu gece neredeydi?

Bunu neden önemsiyordum?

Tek gecelik ilişkilerle ilgilenmediğini gayet net bir şekilde söylemişti.

Ve bunun üzerinde daha fazla düşünmeye gerek yoktu. Declan ile yapacağım seksin olacağını düşündüğüm kadar mükemmel olmak zorunda değildi.

Mmm, Declan... Bedenimi kaplayan iri bedeni, ateşli dudaklarının dudaklarıma değmesi, öpüşürken, yüzümü tutan elleri...

“...önümüzdeki cuma gecesi şenlik ateşi var. Gelmek ister misin?”

Harry, parmaklarımla oynarken şaşırdım. Başını eğip gözleri-me baktı.

Sohbetin kaçırmış olduğum kısmını anlamaya çalışıyordum. “Ah, üzgünüm. Gelemem.”

Yüzünden hayal kırıklığını belli oluyordu. “Dikkatin dağıldı. Çok mu kötü öpüşüyorum?”

Birden her şey çok yanlış göründü gözüme. O. Akşam yemeği. Dokunuşlar. Öpüşme.

Ben cevap vermeyince, bir kez daha öptü. Bu kez dudakları daha ısrarcıydı ve dili, dilimin üzerinde geziniyordu. Homurdandı ve ben de biraz rol yapmaya çalıştım. Dudaklarımı araladım ve ellerimi bacaklarında gezdirip kasıklarında büyümekte olan kısma iyice yaklaştım. Ellerimiz görünmüyordu. Ellerimi ona bastırıp hafifçe inlemesine neden oldum. O da elini elimin üzerine koyup kendine doğru iyice bastırdı.

“Seni istiyorum Eliabeth...” diye fısıldadı. “Şimdi. Hadi buradan gidelim. Ne dersin?” Gözleriyle kabul etmem için yalvarırken, dudaklarımı hafifçe ısırdı.

Ama...

Beynimde bir şeyler gereksiz ayrıntılarla uğraşıp duruyordu. Bunu yapma.

“Aslında, benim gitmem gerek.” Ondan uzaklaştım ve masada aramıza biraz mesafe koydum. Aklımdaki erkek o değildi ve bu hiç adil olmazdı. Biraz düşünmeye ihtiyacım vardı. Belki de biraz hızlı davranmıştım. “Bak, seninle görüşmek çok güzeldi ama ben bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim. Yarın dersler başlıyor.”

Yüzünü ekşitti. “Gerçekten mi? Tüm bunlardan sonra?”

Çantamı aldım. “Dersler önemli ve ben bu konuyu çok ciddiye alırım. Belki yine karşılaşırız.” Saati baktım. “Ayrıca, senin de yarın etkilemen gereken bir profesörün var.”

Derin bir nefes verdi ve masadan kalkıp bana dikkatle baktı. “Bu çok kötü. Her şeyin iyi gittiğini düşünmüştüm.” Kızardı. “Sen, mükemmel bir kızsın Elizabeth ve çok hoşsun. Seni gerçekten bir daha görmek isterdim.”

“Üzgünüm, olmaz.” Sesim sert çıkmıştı. “Arabamı alıp eve gitmeliyim.”

Harry bunu kabullendi ve ikimiz de hesaplarımızı ödeyip birlikte yürüdük. Hava kararmıştı ve kitapçıdan evime yürüyecek olmak canımı sıkıyordu. Derin bir sessizlik içinde yürüdük. Arabası benimkinden birkaç sıra ilerideydi. Ona iyi geceler diledikten sonra, kendi arabama döndüm.

Elimi tutup beni kendisine doğru çekti.

“Ne yapıyorsun?”

“Hadi bebeğim, biraz daha takılmak istemiyor musun? Bu gecenin bitmesini istemiyorum.”

Bebeğim mi? Bu gecenin bitmesini istemiyor mu? Hmm, Harry zannettiğimden daha iyi bir oyuncuydu.

“Gitmem gerek.” Elim çekti. Yapışkan erkekler beni uyuz ederdi.

“Bekle. En azından telefon numaranı alabilir miyim? Yani, bugün karşılaşmamız kader gibiydi...”

Kader mi? Yok artık.

Pekâlâ.

“Sen bana numaranı verebilirsin.”

Ve ben de asla aramam.

Bir kâğıda numarasını yazdı ve ben de umursamaz bir şekilde şortumun cebine koydum.

Yeniden veda ettim, arabama bindim ve oradan uzaklaştım. Bu gece tam bir hataydı.

On dakika sonra, siteye girip arabayı park ettim. Gözlerim doğrudan Declan'ın cipini fark etti. Evdeydi ve bir yanım kapısını çalıp sadece... Bilmiyorum... Konuşmak istedi belki de.

Merdivenlerden çıkıp kendi kapıma giden koridora girdim. Çantamdan anahtarlarımı ararken, birkaç metre geriden yüksek bir erkek sesi duydum.

“Elizabeth, bir dakika bekle!”

Dönüp, Harry'yi görmeyi bekledim. Ona beni bir sapık gibi takip etmeyi kesmesini söylemeye hazırdım ama yakışıklı bir çocuğun bana doğru geldiğini görünce, neler olduğunu anladım.

Bir an için donup kaldım ama sonra kendime geldim. Anahtarımı kilide sokmaya çalıştım ama elim titredi ve anahtar yere düştü.

İşte oradaydı. Colby Scott, uzun boylu ve yakışıklı görüntüsüyle siyah pantolonu, siyah gömleği, alnına düşen saçları ve parıldayan buz mavisi gözleriyle bana bakıyordu. Aynıydı ama daha zayıf ve kuvvetli görünüyordu. Çenesi dışarı doğru çıkarken, yüzünde gergin bir ifade vardı.

Tabii ki otel olayından sonra da onu Petal'da görmüştüm. Bir kez Raleigh'e dönerken, depomu doldurduğum benzin istasyonunda, bir kez de yerel Wal-Mart mağazasında. Bana pis pis bakmış ama hiç konuşmamıştı. Şu anda sesini duymak benim için tam bir şoktu.

“Sakın yaklaşma yoksa çılgık atarım ve birileri polisi arar.” Kelimeleri çok sert söylesem de içten içe titriyordum.

Ellerini kaldırdı. “Dur. Seni incitmeyeceğim. Sadece gelip sana selam vermek istedim. İyi haberi duymamış olabilirsin ama pazartesi günü bir Whitman öğrencisi olacağım. New York Üniversitesi’nden kovuldum. Korkarım son zamanlarda eğlencenin biraz suyunu çıkarmıştım. Tahmin edebileceğin gibi, babam bundan pek hoşlanmadı.” Bana tuhaf bir şekilde sırıttı. Sanki benim de gülümsememi bekliyor gibiydi. “Neyse, yakındaki bir eve yerleştim. Bu kadar yakınında olup da seni görmezden gelemezdim Elizabeth. Eskiden sevgiliydik. Güzel zamanlar geçirdik. Beni gördüğüne sevinmedin mi?” Hafif güneyli aksam beni yerle bir ediyor, midemi bulandırıyor.

Delirmiş miydi? Bana yaptığının farkında değil miydi?

Tüm dünya ekseninden kayarken, midem bulanıyordu ve ayakta kalabilmemin tek yolu, kاپıya tutunmaktı.

Birden panikledim.

Tanrım. Lütfen bayılmayayım.

“Benden uzaklaş. Hemen.” Havanın azaldığını hissederek, zorlukla nefes aldım. Kalbim hızla çarpıyordu.

Otoparkta beni mi bekliyordu?

Çılgık atmak istesem de bunu yapabilecek kadar çok nefes alamadım. Bir şekilde eğilip anahtarlarımı aldım.

Gülümseyip gözlerini bedenimde gezdirdi. Bana yaklaştı. “Hâlâ her zamanki kadar güzelsin Elizabeth. Kısa sürede arayı kapatabilmemizi umuyorum.”

Korkum artarken, anahtarı daha sıkı bir şekilde tuttum. Anahtarın olduğu elimi yumruk yapıp ona uzattım. “Bir santim bile yaklaşma.”

Güldü ve elini başımın yanına, duvara yasladı. “Bana hiçbir şey yapmayacaksın. Çok korkmuşsun. Ayrıca, buraya seni rahat-

sız etmek için gelmedim. Sadece senden Whitman'a hoş geldin demeni bekliyorum. Buradaki herkes ne kadar seksi olduğunu biliyor mu? Bu hoşuna gidiyor mu?"

Göğsünü elimle iterek, ondan uzaklaştım.

Keşke Declan'ın kapısına ulaşabilseydim.

BÖLÜM ON İKİ

Declan

Yüksek tonda bir kadın sesi beynimde yankılandı ve yarı uyanık haldeyken, Elizabeth'i yanımda, çarşafımın üzerinde yatarken hayal ettim...

Ses, yine geldi.

Lanet olsun.

Bu bir rüya değildi.

Spor salonundan sonra uyuyakaldığım koltukta doğruldum ve televizyonun saatine baktım. Işığı açarken hafifçe homurdandım. Neredeyse on bir olmuştu. Yüzümü ovuşturdum. Kaslarım iflas etmiş gibiydi. Öğleden sonramın büyük bir bölümünü spor salonunda çalışıp Max ile dövüşerek geçirmiştim. Dax de bizi izlemek için uğramıştı ve ardından hep birlikte akşam yemeği yemiştik.

Bir erkek sesi de gelince, ayağa fırladım.

Bu da kimdi?

Kamyoncuların yerindeki yapışkan adam geldi aklıma.

Üzerime bir tişört bile giymeden hızla ilerledim.

Kapıdan çıkar çıkmaz, olan biteni gördüm. Tanımadığım bir çocuk, Elizabeth'i köşeye kısıtırmıştı ve yüzünde de sert bir ifade vardı.

"Benden uzaklaş!" diye bağırdı Elizabeth bembeyaz olmuş bir yüzle.

Birden gözüme döndü. Lanet olsun, kendimden geçmiş gibiydim.

Hiç durmadan, ilerledim ve avucumu yüzüne geçirdim. Sert bir şekilde. Başı arkaya çarptı ve etrafa kan saçıldı.

Dengesini kaybedip savruldu ve koridordaki beton zemine düştü. Neredeyse aşağıdaki otoparka düşecekti.

Elizabeth ani bir nefes verdi ama ona bakmadım.

Sıktığım yumruklarımınla, yeniden çocuğun yanına gittim ve onu inceledim. Ukala bir ifade, sarı saçlar, yeni kırılan bir burun, bileğindeki Rolex. Ceplerini aradım ama cüzdanı orada değildi.

"Beni incitme dostum." dedi gözlerini açıp. Bana bakarken yüzünde ürkek bir ifade vardı. Yutkunup burnundan ağzına akan kanı sildi. "Sadece eski bir arkadaşına selam veriyordum. Hiçbir şey olmadı."

Çocuğun bakışlarından hoşlanmamıştım. Ne pahalı kıyafetlerini ne de yüzündeki ifadeyi sevmedim. Öfkeyle, çıplak ayağımla kaburgalarına bir tekme attım. "Elizabeth'e sakın bakma. Boğazını parçalamadan da buradan git."

Dizlerinin üzerinde durup birkaç metre emekledi ve sonra da ayağa kalkıp koşmaya başladı. Otoparktan hızla geçip arabasını park ettiği, Minnie's Diner'a yakın karanlık bir yere doğru gittiğini gördüm.

Hızla yola çıkıp koyu camlı siyah Porsche'si ile uzaklaştı.

Elizabeth'e döndüm.

"İyi misin? Seni incitti mi?" Ona doğru gidip çenesini tuttum.

Derin bir nefes aldı. Kendine gelmeye çalışırken, gözlerini kırıp duruyordu. Bir nefes daha alıp ağır ağır bıraktı.

“Panik atak mı?” diye sordum yumuşak bir şekilde. Nefes alıp verirken, çok yakınına gitmemeye çalıştım.

Başıyla sorumu onaylayıp nefes nefese konuştu. “Evet. Sadece kontrolün elimde olmadığını hissettiğimde oluyor.”

Ona toparlanması için birkaç dakika verdim ve derin nefesler alışını izledim. Yüzünün rengi yavaş yavaş yerine geldi.

“O çocuk kimdi? Tanıdığın biri mi?”

Gözlerini kocaman açıp, bakışlarını hızla uzaklara çevirdi. “Sadece, sadece bu gece kitapçada tanıştığım biri. O beni eve kadar takip etmiş sanırım.”

Yalan söylüyordu. Ama neden? Onu korumaya mı çalışıyordu?

“Seni tanıdığını söyledi.” Yumruklarımı sıktım. Yolunda gitmeyen tek gecelik ilişkilerinden biri miydi?

Kıpkırmızı oldu ve dudaklarını iyice sıkı.

Neden bana güvenmiyordu? Tanrım, zaten bu kadar kötü bir haldeyken, onu üzme istemiyordum.

Bir nefes verip koridora bakındım. Pekâlâ. Soruyu değiştirdim. “Bana neler olduğunu anlatır mısın?”

Diliyle dudaklarını ıslattı. Başını salladı. “Tam evime girecektim ki onu yanımda buldum. Bana dokunmadı ama eğer gelmeseydin...” Titredi. “Teşekkürler. Tekrar.”

“İsmi biliyor musun?”

Kaskatı kesildi. “Neden?”

Omuzlarımı silktim. “Kampüs polislerinden biri arkadaşım. Onunla ilgili daha öncesinden bir şikâyet olup olmadığına bakabilirim.”

Kendini toparlıyormuş gibi derin bir nefes aldı. “Colby Scott.”

“Tamam.” Hafifçe gülümsedim ve anahtarı elinden alıp kapısını açarken, ismi zihnime kazıdım. Ben kendi araştırmamı da yapacaktım tabii.

Gözlerini kırparak kapıya baktı ama kıpırdamadı.

Omuzlarını tuttum. Özellikle çok yumuşak davranıyordum. “Bak, her şey yolunda, tamam mı? Tam zamanında geldim ve bir daha olmasına izin vermeyeceğimden de emin olabilirsin.” Başını omzuma koydu ve kahretsin ki yeniden sinirlendim. Çocuğa daha sert vurmalıydım. “Sanırım polisi arayıp, şikâyetle bulunmalıyız. Seni buraya kadar takip etmiş ve bu hiç hoş değil.”

Başını eğip bana baktı. Dudakları titriyordu. “Ama hiçbir şey yapmadı.”

“Ama sen kendini tehlikede hissettin, değil mi? Bu da ondan şikâyetçi olmak için yeterli. Belki de gidip onu kendim ziyaret etmeliyim.”

Gözlerini kocaman açtı. “Hayır.” dedi birden. “Bitti ve az önce olanlardan sonra, bir daha gelmez.” Zorlukla yutkundü. “Ve kendi başına hiçbir şey yapma Declan. Benim aptalca hatalarımdan dolayı başını derde sokmanı istemiyorum. Ayrıca, seni bıçaklayıp vurabilir ya da fena halde dövebilir, sakın bunu yapma.”

Ona gülümsedim. “Fena halde mi? Petal, Kuzey Carolina da öyle mi oluyor?”

Gülümsedi hafifçe ve tuhaf bir şekilde bu kalbimin ısınmasına neden oldu.

Bir an için kapıya baktı ve sonra bakışları ellerime indi. “Çok hızlıydın ve geldiğini bile fark etmemiştim seni görene kadar. Keşke ben de senin gibi olabilseydim.”

Ona dikkatle baktım. “Eğer istersen, sana nasıl vuracağını gösterebilirim ama bunun için sana dokunmam gerek. İyi misin?”

Yüzünden farklı duygular geçti ve dudaklarını önce aralayıp sonra kapattı.

“Elizabeth?”

Ellerimi, elleriyle tuttu ve sonra da ruhuma işleyen mavi gözleriyle bana baktı. “Sen varken, hiç korkmuyorum Declan. Neden içeri gelip göstermiyorsun bana?”

Birden bedenimin ısındığını hissettim.

“Tamam.” Onunla içeri girdim. Evi benimkine çok benziyordu. Sağ tarafında küçük bir mutfak olan büyük bir oturma odası ve arka tarafta da bir yatak odası vardı. “Senin evin benimkinden daha temiz.”

Birkaç dakika sonra, biraz su getirdi. Oturma odasında dövüşe hazır bir şekilde durduk. Ona birkaç kendini savunma duruşu gösterdim ve sonra da ellerini nasıl kullanacağını göstermeye geçtim. Sağ elini tutup yumruğu sımsıkı olana kadar sıktım.

“İlk kural, başparmağını dışarıda bırakmak. Vururken asla içeri alma yoksa kırarsın. Ellerin sıkı tut ama kan dolaşımına engel olacak kadar sıkı değil.”

Başını sallayıp bana yaklaştı. Elini tutup gösterdim. Ondan gelen turuncu kokusu, kasıklarımı ürpertti.

Sakin ol, oğlum.

Beni dikkatle izliyordu. Aramızdaki elektrik giderek artıyor gibiydi.

Gözleri daha yoğun bakmaya mı başlamıştı? Daha sık nefesler mi alıyordu? Evet.

Kesik bir nefes aldım. *Kontrolünü kaybetme, dostum.* Mükemmel ve sevimli olabilirdi ama bana uygun biri değildi. Benimle aynı şeyleri isteyen birilerine ihtiyacım vardı benim.

“Vururken yatay hamleler yap, daire çizme. Rakibin, doğrudan gelen bir yumruğu daha zor görür. Bileğini hafifçe eğ ve parmaklarını koru. Hedefin, elinin ilk iki eklemiyle vurmak olmalı.”

“Tamam.” Yumruğunu sıkıp kaldırdı.

Bu şekilde penisimi tutup ellerini uzun sertliğimin üzerinde gezdirdiğini hayal edip inlememek için kendimi zor tuttum.

Hafifçe öksürdüm. “Güzel. Vurduğun zaman, bedenini korumak için tek yumruğunu önünde tut ve hızlı ol.” Geriye doğru

bir adım atıp nasıl yapması gerektiğini gösterdim. Gözlerini kocaman açmıştı.

“Çok hoşsun.” dedi şaşkın bir sesle. “Hareketlerini çok beğeniyorum. Seni sonsuza kadar izleyebilirim. Tabii bir de yarı çıplak oluşunun da etkisi var bunda.” Kızarıp dudaklarını ısırıldı. “Pardon. Sadece ne kadar iyi görüldüğünü bilmelisin ve bir de çok fit ve kaslı ve seksi olduğunu da. Ama hepsi bir yana, iyi bir adamsın ve...” Sesi giderek azaldı ve diliyle, alt dudaklarını ıslattı. “Pardon. Saçmalıyorum. Yine. Sen etrafımdayken, bunu çok sık yapıyorum. Hemen çenemi kapatıyorum.”

Kalbim hızlandı ve bir yanım onu öpmek istese de az önce olanlardan sonra, bunu yapmaya kalkmamın hiç hoş olmayacağını düşündüm.

Dudaklarıma dokundum. Göğüs kafesi daha hızlı bir şekilde inip kalkmaya başladı ve gözleri sıcacık bir şekilde ışıldadı.

Beni istiyordu.

Kısa bir sessizlik oldu.

Uzaklardan bir korna sesi duyuldu ama ikimiz de hareket etmedik.

O anda tek istediğim *oydu*.

Dudaklarına bakıp kendi dudaklarımı ıslattım. “Seni öpmemi istemiyorsan, bana bu şekilde bakmayı kesmelisin Elizabeth.”

“Tanrım, lütfen beni öp.” Gözlerini kırpı ve ben de hemen aramızdaki mesafeyi kapatıp dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Dilim, dudaklarının arasına dalıp, kontrolü ele geçirmeye çalıştı.

Nane tadı vardı. Mükemmeldi.

Ellerimi belinde dolaştırıp onu göğsüme doğru çektim. Dudaklarım, yumuşak dudaklarında geziniyordu. Uzun bir süre öpüştük. Dudaklarımız birbirini tanıyordu. İkimiz de acele etmiyorduk ama yine de büyük bir yoğunluk vardı.

Sevimli ama ateşli.

Bu öpücüğün daha da uzamasını istiyordum.

Ama sonsuza dek öpüşülmezdi.

Bir süre sonra ayrılıp birbirimize baktık. Alnımı, alnına yasladım.

Onu istiyordum.

Ama o ne istiyordu?

Yağan yağmurun balkona düşerken çıkardığı hafif gürültü geldi kulağımıza.

Gözlerini kapatıp hafifçe gülümsedi. “Öpüşüyoruz ve aynı zamanda yağmur yağıyor. Bu çok komik çünkü ikisi de en sevdiğim şeylerdir.”

“Öyle mi?” Elizabeth ağırdan alıyordu ve ben de ona ayak uydurdum. Acele ettirmek istemiyordum. En azından şimdilik.

Bunu başıyla onayladı. “Yağmurun sesini, çatıya düşüşünü, kalp atışı gibi ritmik ve düzenli vuruşlarını çok severim. Bunu en iyi metal bir çatıda duyabilirsin. Ninni gibidir. Bizim gecekondumuzun öyle bir çatısı vardı. Çocukken yağmur beni mutlu ederdi. Sağanak yağış olduğunda da beyaz gürültüyle sarılmış gibi hissederdim. En güzeli de şemsiyen ya da yağmur botların olmadan yağmura yakalanıp su birikintilerinden atlamak zorunda kalmaktır.” Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. “Özgür ve küçük olma hissini özledim. O zamanlar bir süper kahraman gibi hissediyordum kendimi ve kimse bana dokunamaz sanıyordum. Hepimiz çocukken çok masum oluyoruz ama sonra hayat ilerliyor ve biz büyüdükçe, aptalca hatalar yapıyoruz. İnciniyoruz.”

Şaşırarak hafifçe güldü. “Bu çok tuhaf çünkü daha önce hiç kimseyle böyle konuşmamıştım. Ve bugün, bazı resimler çizdim. Bu çok büyük bir mucize çünkü sanatsal bir belirsizlik dönemindeydim. Ne demek istediğimi anlamadığımı biliyorum. Daldan dala atlıyorum ama sadece sen, her nasılsa beni etkiliyorsun, ne olduğunu tam bilmiyorum ama bundan hoşlanıyorum.” Dudağını ısırdı.

Elini tuttum. Soru sormadım. Şu anda sorulara ihtiyacı yoktu. “Hadi o zaman.” Onu çektim.

“Nereye gidiyoruz?”

“Göreceksin.”

Onu yatak odasına götürüp balkon kapısının önünde durdum. Yağmur camları dövüyordu. Damlalar, dışarıdaki betona çarpıyordu.

“Hadi çıkıp ıslanalım. Yağmur botu ya da şemsiye olmadan. Sadece yağmur ve biz.”

“Çıplak mı?”

Kendime engel olamayarak gülümsedim. Çok sevimliydi. Burnuna bir öpücük kondurdum. “Hayır, deli, bu kez kıyafetlerimiz üzerimizde olacak. Eğer seninle birlikteyken çıplak olacak olsak, yağmurda ıslanmak yerine, seks yapıyor olurduk.” Kapıyı açıp onu dışarı çektim.

O da arkamdan gelip yağın yağmurun altında yanımda durdu.

Kendimden geçmiş gibiydim. *Onu* izliyordum. O, yağmuru hissetmek için yüzünü kaldırıırken, ben de dikkatle yüzünü izliyordum.

Bana baktı. “Neden beni izliyorsun?”

Gülümsedim. “Çünkü ıslanmış bir sıçan gibi görünüyorsun.” Çünkü çok güzeldi.

Güldü. “Hadi ama kendimi aptal gibi hissetmeme neden olma. Bu senin fikrindi. Benimle dans et.”

“Neden sürekli beni dans ettirmeye çalışıyorsun? Ya ritim duygum yoksa? Biliyorsun ben iri bir adamım.”

Ama o beni duymazdan gelip kendine çekti ve ısrarla tuhaf bir dansa eşlik etmemi istedi.

Güldüm. O da gülüyordu.

Ona annemin bana öğrettiği vals adımını gösterdim.

Daha sonra o da hazırlık sınıfında yaptığı çubukla danstan bazı figürler gösterdi.

Kahkahalarımız karanlıkta yankılanırken, aptalca bir sürü şey yaptık. İlk Aşk İlk Dans filminden figürler denedik. Çok aptal görünüyor olmalıydım ama bu umurumda değildi.

O anda tüm dünya ve biz mükemmeldi.

Daha önce bir kızla birlikteyken hiç böyle davranmamıştım. Doğal ve komik. Kendim gibi.

Daha sonra, kurumak için içeri koştuk. Banyodan kendisi için bir havlu alıp ardından da bana bir tane uzattı. İçeri girip banyo kapısını kapattım ve elimden geldiğince iyi bir şekilde kurulandım. Bu arada gelen seslerden, onun, pencereleri açıp kapatarak, yatak odasını yıktığını duydum.

Saçımı kurutarak çıktım ve yatak odasında koşuşturduğunu gördüm.

Gözlerim yatak odasına kaydı. Arsız düşüncelerim vardı. İkimizi orada hayal ettim. Seks yaparken. Yatağı, onunla denemek istediğim pozisyonlar için yeterince büyük değildi.

Hâlâ nemli spor kıyafetlerime bakarken gergin görünüyordu. Dışleri, alt dudağında gezindi. O da benimle aynı şeyleri düşünüyor olmalıydı... *Nasıl oldu da kendimizi burada bulduk?*

Önünde büyük tek boynuzlu bir at kafası olan bir pijama giymişti.

"Güzel." dedim. "Aklımda hep tek boynuzlu bir at olarak canlandırmıştım seni ve şimdi bunu kanıtlamış oldun."

Gülümsedi. "Hey! Bu da ne demek?"

"Anlarsın ya, kampüste pek rastlanmayan bir türsün." Ben de gülümsedim.

Yüzünü buruşturdu. "Teşekkürler. Eğer gerçek bir boynuzum olsa, insanlara saplardım. Senin gibilere!" Dönüp yataktan bir yastık aldı ve üzerime fırlattı. Yastık başımın üzerinden geçerken eğildim ve böylece fotoğraf çerçevelerinden birine çarptı.

Kıkırdadı.

“Ah, hayır, bunu yapmış olamazsın.” Ona doğru koşup onu olduğu yerden kaldırdım ve döndürmeye başladım. Çığlık atıyordu.

“Üzerine kusacağım!”

“Yalancı.”

Kıkırdamaya devam etti ve sonra ben de onu yere bıraktım. Bir süre sallanıp koluma tutundu. Gözlerinin için gülüyordu.

Ortamda bir değişiklik oldu. Aramızdaki çekim artmış gibiydi.

Kolumu okşadı. Yüzünde kararsız ama arzulu bir ifade vardı. “Bu gece benimle kal.”

Nedense bundan kastının seks olmadığını hissettim. Kapıdaki çocuktan sonra bunu düşünüyor olamazdı.

“Pijama partisi gibi mi?”

Bunu başıyla onayladı. Yüzünde belirsiz bir gülümseme vardı. “İstersen film de izleriz. Hatta senin seçmene bile izin verebilirim.”

Film izlemek istemiyordum. Onu altıma almak istiyordum.

Yüzümü ovdum. Bunun çılgınca ve berbat bir fikir olduğunu düşündüm ama o, yatağındaki örtüyü çekip altına kıvrıldı. Bedeni çarşafın üzerinde kayıyordu. Çok güzeldi.

Bunu mantıklı bir şekilde düşünmeye çalıştım. Bu, tamamen zararsızdı. Bağlanma yoktu. Sadece bir kızla birlikte aynı yatakta. Uyuyacaktık.

Ama...

Tam derin düşüncelere dalacaktım.

Durumumu fark etmiş olmalı. “Bu gece yalnız kalmak istemiyorum Declan. Benim sadece biraz nezakete ihtiyacım var ve sende de bundan bolca var. Bunu sözlere dökemiyorum ama senin yanındayken kendimi güvende hissediyorum ve sanki bana bir daha asla kötü bir şey olmayacakmış gibi geliyor. Kalacak mısın?”

“Şortum hâlâ ıslak.”

“O halde çıkar.” dedi yatağına hafifçe vurarak.

Gülümseyip ona doğru bir adım yaklaştım. Onun yanına yatma düşüncesi, bedenimin şimdiden gerilmesine neden olmuştu. “Benim için sorun değil ama iç çamaşırım yok.”

“İşte bu bir sorun.”

“Evet, büyük bir sorun.”

Elizabeth kızardı ve gözleri, şortumda bir çadır gibi gerilmekte olan bölgeye kaydı. Hafifçe öksürerek, yüzüme baktı. “Ah. Ben... Islak olman benim için sorun değil.”

“Tamam.” diyerek güldüm ve yatağına girdim. Bacaklarım onun ılık bedenine değdiğinde, inlememek için kendimi zor tuttum.

“Sana dokunmak çok güzel.” diye mırıldandı yüzüme bakıp, kollarını göğsüme koyarak. İçime, sıcak ve tatlı bir his yayıldı. Bacaklarımız birbirine dolandı. Sanki ikimiz için de mükemmel pozisyonu biliyormuş gibiydiler.

Filmden bahsetmedi ve ben de o konuyu açmadım.

Bedeni ilaç gibiydi ve ben de onu almak istiyordum. Onu o çarşafın üzerine bastırıp ona sahip olmak istiyordum.

Ama bunu yapmadım.

Elizabeth ile tek gecelik bir şeyler istemiyordum. *Bundan daha fazlasını istiyordum.*

Saçlarını hafifçe öptüm ve nasıl olduysa uykuya daldım.

BÖLÜM ON ÜÇ

Elizabeth

Saat tam altıda alarmım çaldı. Pazartesi, okulun ilk günüydü. Dönüp, Declan'ın yan taraftaki yastığa yaslanmış yüzünü görmeyi ummuştum ama gitmişti.

Rahatlamıştım. En azından sabah sohbeti olmayacak ya da tuhaf bir şekilde birbirimize veda etmemiz gerekmeyecekti.

Yine de...

Biraz hayal kırıklığına uğramıştım. İlk kez, bir erkeğin hâlâ orada olmasını *istiyordum*. Parmaklarımı dövmeli kollarında gezdirip ona güneydın demek istiyordum. Ne yazık ki ondan tek kalan yastığımdaki baharatlı parfüm kokusuydu. Yastığı alıp gerektiğinden bir on saniye daha uzun süreyle kokusunu içime çektim.

Üzülmemiştim. Hayır.

Duşumu alıp makyaj yaptım ve açık kırmızı bir şortla krem rengi işlemeli eskitme bir bluz giydim. Bu da Shelley'nin benim için aldıklarındandı. Bunu şehirdeki bir toptan satış mağazasından almıştık ve üzerime büyük gelmesine rağmen, kollarından alıp bedenime göre ayarlamıştı. Çok güzel bir giyim zevki vardı

ve ben de genelde onu dinlerdim. Özellikle de çocukluğum boyunca annemin oradan buradan buluşturduğu kullanılmış giysilerle büyüdüğüm için. Hiçbir zaman çok paramız olmamıştı ve Oakmont Hazırlık Okuluna gidene kadar bunu fark etmemiş olmam çok komikti. Diğer insanların nasıl yaşadıklarını o zaman görmüştüm. Lüks arabalar, tasarım kıyafetler, Louis Vuitton çantalar.

Para ve güç her yerdeydi.

Ben de bunun bir parçası olmak istemiştım, ümitsiz bir şekilde.

Bunu başarmanın tek yolunun onlar gibi davranmak olduğunu fark etmiş ve Shelley'nin yardımıyla öyle yapmaya başlamıştım. Genç ve aşırı duygusaldım. Arkadaşlık kurmaya hevesliydim ki bunların sahte arkadaşlıklar olduğu daha sonra ortaya çıkmıştı.

Colby'nin yalanlarından sonra, Shelley ve Blake hariç herkes beni reddetmişti.

Arabamı park edip kampüse doğru gittim ve kampüsün en sert hocalarından biri olan Dr. Feldman'ın seçmeli İngiliz Edebiyatı dersi için en ön sırada bir yere oturdum.

Sınıfa bakmak için arkamı döndüm. Colby'nin sarı saçlarını arıyordum. Hadi aynı dersi alacak olursak? Artık bana yardım edecek bir Declan da olmadığından, korkmaya başladım. *Onu kampüste gördüğümde ne yapacaktım?*

Blake geldi ve yanımdaki sıraya oturdu. Geçen baharda, kaydımızı birlikte yaptırmıştık ve böylece birkaç aynı dersimiz vardı.

Koluma hafifçe dokundu. "Hey, nasılsın? Keşke dün bizimle öğle yemeğine gelebilseydin."

"Üzgünüm, yorucu bir gündü." Bu tanım eksik bile kalırdı.

Derin bir nefes verdi.

"Ne?" diye sordum.

Hafifçe yüzünü ovdu ve sonra da birkaç saniyeliğine bana baktı. Bir tür karar veriyor gibiydi. "Ben sadece, benim sana gerçek-

ten bir şey söylemem gerekiyor ve bunun için doğru zamanı bir türlü bulamıyorum.”

Gerildiğimi hissederek, hafifçe öksürdüm. *Bu* konuşmayı yapmak istemiyordum.

Saatine baktı. “Hâlâ beş dakikamız var. Hadi dışarı çıkıp konuşalım. Hemen. Tüm her şeyi masaya yatıracağız ve sen de son zamanlarda neyim olduğunu öğreneceksin.”

“Ders başlamak üzere ve Dr. Feldman dakiklik konusunda çok hassastır. Neden sonra konuşmuyoruz?”

Sinirle homurdandı. Bana kızgın bir şekilde bakarken, dudaklarını sıkı.

“Böyle davranma. Bebek gibisin.”

Gözlerini kapatıp ardından tekrar açtı. “İyi. İçimi kemiren şeyin ne olduğunu bilmek istiyor musun? Sana âşığım Elizabeth. Hem de Oakmont’tan beri. Bunu biliyorsun. Ben de biliyorum. Lanet olsun, tüm Whitman biliyor. Öylece oturup senin başka çocuklarla birlikte olmanı ve hiçbir zaman beni seçmemeni izlemekten bıktım. İkimiz için de yeni bir yıl başlıyor ve ben senden bunu düşünmeni istiyorum. Belki... sen ve ben... birlikte.”

Hayır. Bu doğru olamazdı. Bunu kaldıramazdım. Colby’nin hayaleti peşimi bırakmazken olmazdı. “Blake, bunu daha önce yaptık...”

Elini kaldırıp sözümü kesti. “Bu iki yıl önceydi ve sen Colby için benden ayrıldın.”

Ona bakıp arabam olmadığında beni okula götürdüğünü, garsonluk yaptığım restoranda sırf bana eşlik etmek için beklediğini hatırladım.

Onu seviyordum ama bu öyle büyük, onu görmezsem ölürüm tarzında bir sevgi değildi. Küçük ve basit bir sevgiydi. Bir kış gecesi, şöminenin karşısında üzerine bir battaniye çekmek gibi.

Onunla daha fazlası olabilir miydi?

Defteriyle oynarken gözlerime bakıp başını yeniden indirdi. “Aslında birbirimiz için mükemmeliz. Sadece sen bunu göremiyorsun. Seninle ilgili her şeyi biliyorum. En sevdiğin rengi, okumaktan hoşlandığın kitapları, sevdiğin şarkıları. Bir dövme yaptırmak istediğini ama buna paranın yetmediğini biliyorum. Lanet olsun, uyurken horladığını bile biliyorum.”

“Blake, kes şunu lütfen. Bunu şu anda yapamam. Sınıfın ortasındayız.”

Baskı, baskı...

“Neden olmasın? Çünkü haklı olduğumdan mı korkuyorsun? En başından beri birlikte olmamız gerekiyordu ve sen bunu Colby ile sadece geciktirmiş oldun.” Sesindeki derinlik, kıvrınmama neden oluyordu.

Kurallarım sebebiyle, ciddi bir ilişki ihtimalim yoktu. Bu kişi Blake bile olsa. “Lütfen, sadece bunu unut.”

Sırasına iyice çöktü ve öfkeyle başını salladı.

Neyse ki o sırada Dax uykulu bir şekilde sınıfa girip dikkatimi çekti. Dar bit kot ile bilekli bir spor ayakkabı giymişti. Üzerinde de bir WU tişörtü vardı. Yüzünde belanın B’si gibi görünen bulasıcı bir gülümseme vardı. Blake’e yumruğunu hafifçe vurarak selam verdi ve ben de olduğum koltukta öylece kalakaldım. Gerginliği hiç fark etmemişti. Çoğu erkek böyle değil miydi zaten?

Bana kocaman bir gülümsemeyle baktı ve ben de ona gülümsemek zorunda kaldım. Yüzü daha da aydınlandı. “Selam. Cuma gecesi yaptığım aptallıktan dolayı beni affettiğini anlamalıyım sanırım.”

Başımla bunu onayladım. “Declan, senin eksiklerini fazlasıyla giderdi.”

Gülümseyip omuzlarını silkti. Bu hareketi bana Declan’ı hatırlattı. “Gerçekten, o iyi olan ikizdir.”

İçeri daha fazla öğrenci girdi. Onlardan biri de eskitilmiş bir kot ile göğüs kaslarını mükemmel bir şekilde gösteren bir tişört

giymiş olan Declan'dı. Gözlerim, kollarında dolandı. Kolundaki kafatası ve gül resimlerinde. Dün gece, kaçacağımdan korkar gibi bana sıkıca sarılmıştı ama yine de hoşça kal bile demeden giden o olmuştu.

Bu sabah, gittiğini görünce, hem rahatlamış, hem de hayal kırıklığına uğramıştım ama sonra bu duygum kızgınlığa dönüşmüştü. Ve ona kızmak, beni daha da kızdırmıştı.

Gitmesinin beni *etkilemesini* istemiyordum.

Ama bu, gri gözleri, gözlerimle buluştuğunda bedenimin ısınmasına engel olmadı.

Bize doğru geldi. Gelene kadar gözlerini benden ayırmadı.

"Selam." Hafifçe öksürdüm ve gerginliğimi bastırmaya çalıştım. "İneklik edip öne oturduk. Bize katılmak ister misin?"

Her iki tarafımda oturan Dax ve Blake'e baktı. Sanki ikisinden birine kalkmasını söyleyecek gibiydi ama bu çok saçma olurdu.

Geniş omuzlarını silkti. "Ben arkanıza geçerim çocuklar."

Sıralar, stadyum tarzıydı. O yüzden merdivenlerden çıkıp arkamızdaki sıraya geçmesi gerekiyordu. Tam benim arkamdaki sıraya oturdu.

Birbirimize dokunmuyor olsak da onun orada olduğunu, teninden tenime gelen ısıyı hissediyordum.

Dax, her sıraya bırakılmış olan dersin içeriğine bir göz attı. "Kendimi burada nasıl bulduğumu hiç anlayamadım. Ders seçimi yaparken, kesin kafam iyiydi." İçeri giren kızlara baktı. "Gerçi burada çok iyi fıstıkların olduğunu da kabul etmeliyim."

"Peki sen?" Dönüp Declan'a baktım. "Edebiyatı sever misin?"

"Benim ana dalım edebiyat, yan dalım ekonomi." dedi Declan.

"İnanmam."

Dudaklarını büzdü. "İnan. Hem neden inanamıyormuşsun?"

"Sadece şaşırdım. Ben zannetmiştim ki..."

“Onun ilkel bir insan olduğunu mu zannetmiştin?” diye sordu Dax. “Genelde öyle sanırlar ama erkek kardeşim, bende kendimi vurma isteği uyandıran tüm o saçma şiirleri ve soneleri çok sever. Yakında kendi spor salonunu açıp bu saçmalıklardan kurtulacak.”

“İkiniz tamamen bambaşkasınız.” dedim şaşırarak.

Dax homurdandı. “Yani ilkel insan olan ben miyim?”

Güldüm. “Hayır, yani belki.”

Kapıdan telaşlı birileri girdi ve dönüp straplez bluzlu ve kısa sortlu bir esmerin bize doğru geldiğini gördük. Okul derneğindeki Lorna. Mükemmel.

Gelip, Blake’in karşısında durdu ve onun yanında boş bir sıra olmadığını görüp bana delici bir bakış attı. Sonra gözlerini Declan’a çevirdi.

“Yanındaki koltuk boş mu?” diye sordu dudaklarını büzerek.

Gözlerimi kısıtım.

Declan onunla yatmış mıydı?

Ahh.

Bunu neden önemsiyorum ki?

“Evet.” dedi Declan gözlerini benden ayırıp ona bakarak.

“Mükemmel.” dedi Lorna parlak bir gülümsemeyle ona doğru giderek.

“Çok çekici, değil mi?” diye fısıldadı Dax bana doğru eğilip. Bu sırada Lorna oturmuş ve Declan ile kısa bir sohbete başlamıştı. “Hem de esnek. Dernekteki tüm erkekler onu sever. Bacaklarını başının arkasına koyup...”

“Kes şunu.”

Dax hınzır bir şekilde gülümsedi. “Şaka yapıyorum. Dikkatimizi dağıtan straplez bluzu. Tüm erkekler üzerinden düşmesini umuyor.”

Parmaklarımı şıklattım. "Aman Tanrım! Onlardan birini giymeye cesaretim olsa, Esnek Lorna gibi olurdu rüyamda." Gözlerimi kırptım.

Dax, yüksek sesle gülüp, Declan'ın bize ters ters bakmasına neden oldu. *Sorunu neydi?*

"Eğer giyecek olursan, mavi giy de göz rengine uysun. Mükemmeller." dedi Dax.

Kızardım. "Bu çok hoş ve tuhaf bir şekilde şu ana kadar bana söylediğin en içten cümle. Teşekkürler Dax. Sanırım beni neredeyse öpmek üzere olduğun için özür dilemiş oldun."

"*Neredeyse mi?* Bana güven tatlım, kesinlikle dudaklarımız birbirine değdi. Hatırlamıyor musun?" Bana doğru eğilip yanağımı hafifçe öptü. Yanağıma değen dudakları, içimi ürpertti.

Kıkırdadım. Nefesi alkol kokmadığında ve arka tarafta süren çılgın bir parti olmadığında, öpücüğü beni hiç de rahatsız etmiyordu.

"Komik olan ne? Burada Seks Lordu'nun birinci kalite öpücüğünden bahsediyoruz." dedi gülüşümden alınmış gibi görünmeye çalışarak.

Dudaklarımı sildim. "Tüylerimi diken diken ettin, offf."

"Bugün tüylerin diken diken olur, yarın orgazm olursun."

Bir kahkaha attım. "Birilerine takılmaktan hiç vazgeçmez misin?"

"Bunu yapamam. Elimden geldiğince fazla kızı ayartmaya programlanmışım. Bu da muhtemelen annem ben küçükken öldüğü için geliştirdiğim bir başa çıkma yöntemi." Bana alaycı bir bakış attı.

Bunu sadece bir şaka olarak söylemişti ama ben altındaki gerçeği hissedebiliyordum. "Üzgünüm. Declan, buraya geldiğinizde yaşadığınız şeylerden biraz bahsetti. Amerika'ya gelmek için her şeyi arkanızda bırakmak zor olmuş olmalı."

“Evet, burada insanlar komik konuşuyor ve her şeye tuhaf isimler vermişsiniz. Bizim için asansör taşıyıcıdır, cips Fransız kızartmasıdır, bisküvi kurabiyedir, düzüşmek seks yapmaktır ve futboldan bahsetmeye başlamıyorum bile.” Kaşlarını kaldırıp indirdi.

Declan arkadan hafifçe öksürünce, dönüp kızgın bir şekilde bize baktığını gördüm. Ellerini masasına koymuş, tek eliyle de kalemini sıkıca tutmuştu.

Tek kaşımı kaldırarak baktım ona. Sakın o konulara girme dostum. Kıskanmaya hakkın yok. *Bu sabah beni yalnız bırakan sensin*, diye bağırarak istiyordum.

Blake omuzlarımız birbirine değene kadar eğildi. İkizler geldiğinden beri sessizdi. “Daha sonra birlikte öğle yemeği yiyelim mi?”

Bunu düşündüm. Colby etrafta gezinirken, yalnız olmak istemiyordum. “Bu gençleri de davet etsek, senin için sorun olur mu?” Başımla ikizleri işaret ettim. “Ve belki Shelley’yi de?” *Konuşmaya* henüz hazır değildim ve yanımızda birilerinin olması iyi olurdu.

“Sadece ben olursam sorun mu olur?”

“Hayır, tabii ki olmaz. Sadece yeni birileriyle de arkadaşlık kurmak istedim.”

Normal bir üniversiteli kız gibi.

Dr. Feldman sınıfa girdi ve beni Blake’in cevabından kurtardı. Uzun boylu ve zayıf bir kadındı. Uzun kahverengi saçlarını, arkasında kalın bir örgü yapıp kullanırdı. Yüzü taş gibiydi ve hayatında hiç gülüp gülmediğini merak etmenize neden olurdu.

Boncuk gibi gözlerini sınıfta gezdirirken, ince çerçeveli gözlükleri burnunun üzerindeydi. “Sanırım kayıt yaptırdığınız sırada sizlere gönderdiğim okuma listesini okumuşsunuzdur.”

Bir sessizlik oldu.

“Anlıyorum. Bir mükemmel sınıf daha.” Sözcüklerinden hayal kırıklığı akıyordu. Birkaç kâğıdı aldı. “Pekâlâ, ilk birkaç hafta

için, Jane Austen'dan *Aşk ve Gurur*'u işliyor olacağız. Derse katılmanızı istiyorum ve adınızı okuduğumda, ayağa kalkıp fikrinizi anlatmanız gerektiğini de unutmayın.”

Dax elini kaldırdı ve hoca da ayağa kalkmasını işaret etti.

O da kalktı. “Fikirlerimize göre mi not vereceksiniz?”

Dr. Feldman kaşını alaycı bir şekilde kaldırdı. “Tabii ki.”

Dax ukala bir şekilde gülümsedi. “Mükemmel çünkü benim çenem çok kuvvetlidir.” Yeniden yerine oturdu.

“Yoklama yapmadan önce başka sorusu olan var mı?” diye sordu sınıfa bakarak.

Kimse kıpırdamadı.

“Güzel.” Parmağını isim listesinde gezdirirken birden güldü. “Bu sınıfta gerçekten bir Elizabeth Bennett mı var?”

Çekinerek elimi kaldırdım. “Benim.”

“Lütfen konuşurken ayağa kalkın Bayan Bennett. Böylece tüm sınıf sizi görür ve duyar.” Ayağa kalktığım sırada, gözlerini üzerimde gezdirdi. “İtiraf etmeliyim, anne ve babanın bu ismi sana kitaptan dolayı vermiş olduklarını düşünüyorum.”

Omuzlarımı dikleştirdim. “Annem ve babam hiç evlenmediler. O yüzden Bennett, annemin soyadı. Elizabeth de annemin seçtiği herhangi bir isim. Anne ve babamın Jane Austen'ı duyup duymadıklarından bile emin değilim.” Omuzlarımı silktilim. “Ben de *Aşk ve Gurur*'u liseye kadar hiç duymamıştım.”

Elindeki kalemi dizine vurdu. “Whitman'da Bay Darcy'nizi mi arıyorsunuz Bayan Bennett?”

Yüzüm kızardı ve gözlerimi kırpıttım. “Ben aşkı aramıyorum Dr. Feldman. Sadece eğitim.”

“Hmm, anlıyorum. Ama biz insanlar doğal olarak aşkı da aramaz mıyız? Elizabeth ruh eşini buldu. Sen de kendininkini bulmak istemez misin?”

“Hayır.”

Bana şaşkın bir bakış attı. “Ah, anlıyorum. O halde bu, başka bir günün konusu olsun. Oturabilirsin.”

Rahatlayarak oturdum.

“Tanrım, bu kadar korkunç olduğu konusunda beni uyarabilirdiniz.” diye fısıldadı Dax bana doğru eğilerek.

Omuzlarımı silktim. “Zor sorular sorana kadar bekle. Öğrencilerinin yarısından çoğu ilk dersten sonra, dersini bırakırmış.”

Feldman’ın sesi, konuşmamı yarıda kesti. “Bay Declan Blay, buradaysan lütfen ayağa kalk.”

Declan arkamda ayağa kalkarken, hışırtılar duyuldu. “Buradayım.” Derinden gelen sesi, ürpermeme neden oldu.

Hoca başını salladı ve gözlerini kol kaslarında gezdirdikten sonra, yüzüne baktı. “Bay Blay, bugünkü dersten önce okumanız gereken Aşk ve Gurur’un ilk on bölümünü okumuş olduğunuzu düşünüyorum.”

“Tam olarak değil.”

Hocanın tüyleri diken diken olmuş gibiydi. “Yönergeleri takip etmeyen ya da ödevlerini yapmayan öğrencilere hiç tahammülüm yoktur.”

Declan başını eğdi. “Hayır, izin verin açıklayayım.”

Hoca, sözünü kesti. “Lütfen otur, ben de okumuş olan birlelerini kaldırayım.”

“Eğer sizin için bir sakıncası yoksa şansımı denemek istiyorum Dr. Feldman.” Kollarını birleştirip ümit dolu bir bakış attı.

Hoca elini salladı. “İyi. Bize kadın kahramanımızı anlat. Elizabeth Bennett’ımız ile ilgili ne düşünüyorsun?”

Elini hafifçe yüzünde gezdirdi. “Esprili ve cesur. Zengin bir adamla evlenebileceğini düşüneceğim son kişi ama kitabın sonunda bunu yapıyor.” Gri gözleri ağır ağır üzerimde dolaştı. “Ayrıca yağmuru seven güzel bir kız.”

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Tanrım, benden bahsediyor gibiydi.

“Onun mükemmel bir kadın olduğunu söyler miydiniz Bay Blay?”

Gözlerini kırptı. “Ben mükemmel kadına inanmam. Sadece doğru kadına inanırım. Elizabeth mükemmel olmadığını biliyor ama zaten Darcy de mükemmel değil. İkisi de zaman zaman gerçek duygularını kabul etmek için fazlasıyla gururlu olan, kusurlu insanlar, tıpkı kitabın adında da söylediği gibi.”

Bunu kabul etmeliydim. Kitabın konusunu yorumlayışı beni heyecanlandırmıştı. Orada hemen Declan’ı yere yatırıp üzerine çıkmak ve onunla birlikte olmak istiyordum.

“O halde Elizabeth’in kusurları neler?” diye sordu Dr. Feldman.

“Fazla korumacı, ailesinden dolayı ve bu da Darcy ile ilişkilerini etkiliyor. Onun zengin bir pislik olduğunu düşünüyor ama Bay Darcy ona gerçekten âşık.”

“Tüm romanı okumuş gibisin ama ödevi okumadın bile.” Ön sıraya yaklaşıp ona daha yakından baktı. “Bunu açıkla.”

“Romanı birkaç kez okudum Dr. Feldman. Sadece yakın zamanda okumadım ve sözümü kestiğiniz sırada, tam da bunu açıklamaya çalışıyordum.” Declan sustu. “*Aşk ve Gurur* en sevdiğim kitaplardan biridir. Çocukken, bana annem okurdu. O, tam bir romantikti ve sanırım ben de öyleyim.”

Kızlar, baygınlık geçiriyordu. Gerçekten. Declan’ın yuvarlak harflerini dinlerken, kızlar koltuklarında eriyip bitiyorlardı.

Ben de onlardan farklı değildim. Lanet olsun, daha önce de ikimizi çıtırplak eski kitapların arasında uzanıp deli gibi seviştikten sonra, keyif sigarası içerken hayal etmiştim.

Lorna zarifçe alkışlayıp Declan’ın soru cevaplama yeteneği karşısında coştı. Gözlerimi devirdim.

“Çok güzeldi.” diye fısıldadı Declan’a. “Şimdi kitabı kesinlikle okumam gerek.”

Feldman, Declan’a baktı ve onun bakışlarında da bir baygınlık sezdim. “Seni yeniden kaldırmayı dört gözle bekliyorum. Lütfen yerine otur.”

Ders bittikten sonra, dönüp ellerini saçında gezdirerek, saçlarını bozmuş olan asık suratlı Blake’i gördüm. “Lanet olsun, bu ders berbat. Almam mümkün değil.”

“Benim hayalimdeki dersi bırakıyor musun?” Saçını okşadım ve az önceki tuhaf duygularım yavaşça dağıldı.

Bir nefes verip ayağa kalktı. “Evet. İcabına bakmak için kayıt ofisine gidiyorum. Öğle yemeğinde görüşüyor muyuz?” Cevabımı beklerken, kıpırdanıp duruyordu.

“Tabii ki.” Ona hayır diyemezdim.

Daha sonra buluşmak için plan yaptık ve o da kapıya doğru yönelip merdivenlerden indi.

Defterimi ve kalemlerimi sırtıtarak aldım. Feldman çok sert biri olsa da bu dersi aldığım için heyecanlıydım.

Hem Declan da buradaydı. *Ama o tam bir bela, unuttun mu* diye hatırlattı zihnimdeki ses.

“Çok tuhaf bir kızsın. Sanki ders eğlenceliymiş gibi davranıyorsun.” dedi Dax, ben eşyalarımı toplarken.

“Öyle.” dedim.

Güldü ve Declan ile Lorna arkamızdan gelirken kapıya doğru ilerledik.

Sınıfın dışında hepimiz tuhaf bir şekilde sessizleştik. Belli ki iki kardeşi de tanıyan ve sohbeti sürdürmek isteyen Lorna dışında, kimse ne diyeceğini bilemiyordu.

Lorna, kolunu Declan’ın koluna geçirdi. “İlerleyen saatlerde senin evinde ders çalışmamızı ister misin?”

Bir ara Blake'ten hoşlanıyor olabilirdi ama şu anda şansını Declan'dan yana kullanacağına dair bir his vardı içimde.

"Çalışmak sanırım, *hadi seks yapalım* demenin şifreli hali." dedim sırıtan Dax'e.

"Bu arada bugün harika görünüyorsun." dedi Lorna, Declan'a yağ çekmeye devam ederek. Bir yandan da tişörtünün üzerindeki hayali tozları silkeliyordu.

Ahh. Yeter.

Bunu izlemek istemiyordum ve hemen bir karar verdim.

Dax'e döndüm. "Öğlen Blake ile birlikte öğrenci merkezinde öğle yemeği yiyeceğim. Gelmek ister misin?"

Gözleri ışıldadı. "Tabii ki." Omzundan arkasına baktı. "Hey, bizim randevumuza siz de katılmak ister misiniz?"

"Randevunuz?" Declan dikkat kesilip bir Dax'e bir bana baktı.

Dax başını salladı. "Belli ki Bayan Bennett, kendisini öpmeye çalıştığım için beni affetmiş ve öğle yemeğine davet etti. Bize katılmak ister misin yoksa Lorna ile *mükemmel* planların mı var?"

Declan boynunu çıtlatıp, ikimize birden baktı. Bakışlarından olan biteni anlamaya çalıştığı belli oluyordu. "Sorun değil. Belki bir dahaki sefere." dedi kısaca ve Lorna yanında küçük köpeği gibi koştururken, bizden uzaklaştı.

Offf.

Dax, kızın kalçasının sallanışını izledi. "Sanırım Declan'ın planları var."

"Hı hı."

Dax homurdandı. "Kabul et. Kız acayip *güzel*."

Kolunu, koluma geçirdi ve diğer dersin yapılacağı sınıfa doğru gittik.

BÖLÜM ON DÖRT

Declan

Cuma gecesi, Duke'ten gelen Yılan lakaplı üniversiteli bir çocukla dövüştüm. Duke'ten gelenlerle yaptığımız maçlar hep çok kalabalık olurdu çünkü iki tarafın da taraftarları olurdu. Depoya girdiğimde, kalabalığın içinde bu kez birkaç takım elbiselinin de olduğunu gördüm. Birkaç hafta sonra yapılacak olan Yeti dövüşü için beni arıyorlardı.

Çocuk, karnıma bir yumruk atıp nefesimi kesti. Deponun içinde sendelediğim sırada, insanlar kendilerine çarpmamam için benden uzaklaştılar. Bazı kızlar, toparlanmam için bana sesleniyorlardı.

Silkinip boynumu esnettim.

Bu dövüşü bitirip bir sonrakini düşünme zamanı gelmişti.

Hızla ona yöneldim. Avucumu planladığım gibi göğsüne olmasa da omzuna vurdum. Yeterince sert vurduğum için onu yere düşürdüm. Ayağa kalkıp hızla üzerime geldi. Bacaklarının hareketlerinden Shotokan tekniğini kullanarak döner tekme attığını görebiliyordum.

Bam! Deli gibi sarsılmama neden olmuştu. Geriye doğru sendeledim.

Benden uzaklaşırken sırtıyordu. “Üçüncü derece siyah kuşaklı pislik.”

“Ben daha iyiyim pislik.”

Kesinlikle, birkaç iyi vuruşu olmuştu, birkaç yumruk öncesinden beri burnumdan süzülen kan da bunu kanıtlıyordu. Ama motivasyonum tamdı ve kazanmak istiyordum. Spor salonunun hayali beni ayakta tutuyordu.

Yüzümdeki teri sildim ve yeniden meydan okudum. Bedeni ince ve uzundu. Hızlı refleksleri vardı. Tam da lakabına uygun bir şekilde. Onu dikkatle inceledim. Zırhındaki hassas noktaları bulmaya çalıştım. Sanki oranın sahibiymiş gibi ortaya doğru yürürken, her iki kolunun altında da birer sevimli kız vardı. Aşağılık pislik.

Hızla gidip üst bacağına vurdum. Homurdanarak, iki eliyle birden yumruk savurmaya başladı. Kolumla vuruşlarına engel olup geri çekildim ama saldırmaya devam ederek, üzerime geldi. Dirseğiyle köprücük kemiğimi yakalamaya çalışıyordu. Homurdanıp misilleme yaptım ve yumruğumu yan taraftan karnına çekik gibi indirdim.

Paaat. Nefes almakta zorlanarak eğildi.

Nefesini toparlayınca yeniden üzerime geldi ama onu durdurdum. Ağırlaşmıştı. Hareketleri yavaşlamıştı. Daha fazla antrenmana ihtiyacı vardı. Onunla oyun oynadığım sırada, yüzünde artan öfkeyi görebiliyordum. Hızla vurup geri çekiliyordum.

Bana bir yumruk savurdu ama ben başımı eğip kaçtım. Yeniden sallandı ve zorlukla nefes aldı.

Çok güzel sevimli çocuk, böyle yorul işte.

Etrafında sırtarak dönüp durdum.

“Onun pis İngiliz kışına tekme bas, Yılan!” diye seslendi arkadaşlarından biri. “Buna çok fazla para yatırdım!”

“Duke’e geri dönün sizi mankafalar!” diye bağırdı Dax de onlara, altta kalmamak için. Dax’ın dernekten arkadaşları da onu desteklediler.

Yılan’ın diğer bacağına da vurdum ve onu tamamen sersemlettim. Depoyu ayakta tutan çelik kolonlardan birine doğru düştü.

Gözlerini kırptı. Bir, iki...

Lanet olsun.

“Bitirmeye hazır mısın?” diye sordum nefes nefese.

Homurdandı. Etrafımda yalpalarken, yüzünü ekşitiyordu.

“Şimdi bitirebiliriz.”

“Canın cehenneme!” dedi terden ıslanan saçını yüzünden uzaklaştırdı.

“Cenazende görüşürüz.” dedim ve yumruklarımı kaldırdım.

Ama Yılan, kalabalıktaki bir şeye bakıyordu. Deponun içinden bakışlarını takip ettim ve birlikte geldiği kızlardan birine baktığını fark ettim. Kız, belli ki başka bir çocuğun yanındaydı ve arka duvarın yanındaki bir yere öpüşmek için geçmişlerdi. Dilleri bile görünüyordu. Ellerini birbirlerinin tişört ve pantolonlarının içinde gezdiriyorlardı. Kısa süre sonra üst üste olacak gibiydiler.

Rakibime baktım ve yüzünün kızardığını gördüm.

Pislik herif, belli ki kendisine yüz vermeyen bir kızla uğraşıyordu.

Homurdandım. İşte Elizabeth’ten uzak durman için bir neden daha, diye hatırlattım kendime.

“Odaklan. Hadi şu işi bitirelim.” Yılan’ın koluna vurup dikkatini çektim. Vahşi gözlerle bana baktı.

Sözlerim onu kendine getirmiş gibiydi.

Yeniden üzerime geldi. İki kolunu da kaldırdı. Hazırdı. Beklediğimden daha hızlı bir şekilde, dalağıma bir yumruk indirdi.

Nefesimi toparlamak için ondan uzaklaştım. *Lanet olsun.* Raki-
bin moralini bozacak konuşmalar bir daha yoktu.

“Yılan! Yılan! Yılan!” diye tezahürat etti arkadaşları.

“Pis İngiliz! Pis İngiliz!” diye sesleniyordu benim taraftarlarım da.

Derin bir nefes alıp üzerime doğru geldi ama ben hamlesini anlayıp yan döndüm ve ona sert bir şekilde tekme attım. Sağ ayağımın dışıyla, göğsüne vurmuştum. Ağır çekimdeki bir kaya gibi devrildi. Yere düştüğü anda, kolları ve bacakları yanlara savruldu.

Dikkatini dağıtan bir kız olduğu müddetçe şansı olamazdı. Gerçi her iki şekilde de, onu yenebilirdim. Sadece kız bunu hızlandırmış oldu. İnledi ve kısa süre içinde kalkamayacağını anladım.

Ona doğru gittim. Gözlerini ve nefes alışverişlerini kontrol ettim.

“Tamam mısın?” diye sordum.

Donuk gözlerle bana baktı. “Evet.”

Nick’e gelip sonucu ilan etmesi için işaret ettim. Her gördüğümde üç parçalık bir takım elbise giyen düzgün bir adamdı. Son iki yıldır Kuzey Carolina’daki sokak dövüşlerini o organize ediyordu.

Yılan’a bir daha baktım. “Başına dikkat et ve baş ağrın olacak olursa, bir doktora görün.” Aldığı yaralar konusunda yalan söylemek zorunda kalacağını hepimiz biliyorduk. “Ve benden sana bir tavsiye: Bir dahaki sefere, kızı evde bırak.”

Anlayamadığım bir şeyler mırıldandı. Bu sırada arkadaşlarından biri gelip onu kaldırdı. Benden ve metal kapıdan uzağa doğru sendeleyerek gittiler.

Bela. Kızların sebep olduğu şey tam olarak buydu, değil mi?

Bir kızın dikkatimi dağıtmasına asla izin vermezdim.

Nick ve Max’in saydığı parayı aldım. Benim için önemi olan tek şey buydu.

BÖLÜM ON BEŞ

Elizabeth

Okulun ilk haftasının sonuna kadar, yeniden derslere gidip kitapçıda çalışmak ve deli gibi derslerle uğraşmaktan oluşan rutinime dönmüştüm. İyi bir başlangıç yapmak istiyordum ama Colby'nin, Whitman'da olduğu aklımdan çıkmıyordu. Gittiğim her yerde onun da olup olmadığını kontrol ediyordum. Markette. Otoparkta. Kapımın dışında.

Bunların dışında Karl ve annem de vardı. Birkaç kez arayıp mesaj çekmeye çalışmıştım ama annem beni yok sayıyordu. Bunu anlayabiliyordum. Akşam yemeğinde, ona ve Karl'a davranışım-dan dolayı bana kızmıştı. Zengin olmak için benim hikâyemi kullanmak istiyordu ve ben bunu asla kabul edemezdim.

Pazar gecesine kadar, işten eve geldiğimde kendimi rahatlatmak için aklıma gelen tek şey çikolatalı dondurma ve dinlenmekti.

Ve...

Kabul etmem gerekirdi ki canım biraz da İngiliz aksanı çekiyordu. Ayakkabılarımı çıkarıp büyükannemin koltuğuna uzandım ve *Downton Abbey*'nin ikinci sezonunu izlemeye başladım.

Koca bir kutu Ben&Jerry's dondurma yiyip iki saat televizyona daldıktan sonra, balkon kapısından çıktım ve yağmaya başlayan hafif yağmuru izledim. İslanıyordum ama bu umurumda değildi.

Birden Declan da sadece spor şortuyla balkonuna çıktı. İkimiz de havayı umursamıyor gibiydik. Benim gibi o da geçen sefer yağın yağmuru düşünüyormuydu?

Ellerini açıp üzerlerindeki bandı esnetti. Düşüncelere dalmış gibi uzaklara bakıyordu. Beni fark etmemişti ve ben de iyice gölgeye doğru çekilip bakışlarımın çıplak göğsünde, sıkı karnında ve düz belinde gezinmesine izin verdim.

Bir erkek neden bu kadar iyi görünmek zorunda olurdu ki? Ayrıca üzerine bir şey giydiği oluyor muydu hiç?

Keskin bir nefes aldım ve bedenindeki yaraları fark ettim. Omzunda bir tane ve bir tane de kaburgalarında.

“Orada olduğunu biliyorum.” dedi.

Kahretsin, ondan kaçmak mümkün değildi.

Demir parmaklıklara eğildi. Sırt kasları iyice belirginleşti. Gözlerini uzaklardan ayırmamıştı.

Hiçbir şey söylemiyordum ama nedenini bilmediğim bir şekilde öfkelen dim.

Ama biz geceyi birlikte geçirmiştik. Herhangi bir şey yapmamış olsak da ayrıca o, kapımı çalmak için bir haftası olsa da bunu yapmamıştı. Hafta boyunca, arkamdaki sıraya oturup çoğunlukla beni yok saymıştı. Sadece Dax ile şakalaştığımda, bana delici bakışlar atıyordu.

Onu anlayamıyordum.

Galiba ikimiz de yakınlaşmaktan korkuyorduk.

Bir nefes verip elini ıslak saçında gezdirdi. “Sessiz kaldığın için seni suçlamıyorum. Sanırım uzak durmakla akıllılık ediyorsun.” Bir şeyler mırıldandı. “Yalnız tuhaf olan şu ki tehlikeli olan sensin Elizabeth.”

Ben mi? Beni milyonlarca parçaya ayırma riski olan kendisiydi.

Dönüp bana baktı. Gözleri tam gözlerimdeydi. Ona daha yakın olmak için balkonun ucuna gitmiş olduğumu fark ettim. Nemli geceliğime ve çıplak ayaklarıma baktı.

Meme uçlarım onun yanında olmak istiyormuş gibi, geceliğimden belirginleşmeye başlamıştı.

“Tehlikeli mi? Lütfen. Yeni yaraları olan sensin.” dedim.

Gülümsedi. “Böyle cesur olmanı seviyorum.”

“Biliyorum.” Sessiz konuşuyordum. Onun evindeki geceyi hatırladım.

Bakışlarıyla göğüslerime dokunuyor gibiydi. Yüzünden isteği belli oluyordu.

Yutkundum ve beni ona doğru çeken görünmez bağları hissettim. Dikkatimi rüzgâra verdim.

“Seks yapmadan birlikte uyuduk. Bunu çok sık yapar mısın?”

Gözleri alev alevdi. “Asla!”

Tanrım, onu istiyordum. Hem de çok.

Yumruklarımı sıktım. “İyi geceler Declan.”

“İyi geceler Elizabeth.”

“Ve sonuçlar belli oldu. Mezuniyet balosunun kralı ile kraliçesi Colby Scott ile Elizabeth Bennett.” diye açıkladı sahnedeki Oakmont’ın müdürü Bay Brown.

İçim gururla dolmuştu.

Başta kazandığımıza inanamadım ama Colby elimden tutup da beni sahneye götürdüğünde, bunun gerçek olduğunu anladım. İşte bu.

İstediğim her şey tam karşımdaydı.

“Hadi. Tacımızı takmak için bizi bekliyorlar bebeğim.” Colby’nin beyaz dişleri ışıltıyordu.

Beni sahneye doğru götürmesine izin verdim. Yansıyan ışıkların altından, basketbol sahası boyunca yürüdüğümüz sırada, pembe elbisem ısıldıyordu.

Balon heykellerini geçip arka fonu Paris olan sahneye geldik. Merdivenlerden çıktık ve sahnenin ortasına geçtik. Bizi kutlamak isteyenler sahneye ellerini uzatıyordu.

Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Beynimde tuhaf bir his, beni kemiriyordu.

Ellerimi onun ellerinden çektim ama o elimi yeniden tutup gri takım elbisesiyle bana öfkeli bir bakış attı. "Çok geç Elizabeth. İstedğin buydu. İnkâr etme." Beni, sert bir şekilde öptü. Elleri göğsümde geziniyordu.

Onu ittim.

Ağır hareketlerle. Hareket edemiyordum.

Bir dakika. Ben bir şey mi almıştım? Sarhoş muydum? Neyim vardı?

Tepemizde bir spot lambası yandı. Blake ve Shelley'yi gördüm. Annemi, Karl'ı ve Senatör Scott'ı gördüm. Dudaklarını mideleri bulanmış gibi büzmüşlerdi.

Sonra oteldeydik.

Yatağın üzerindeydik ve o, bacaklarımın arasındaydı. İçime giriyordu.

Hayır, hayır, hayır...

Bu korku bitmeyecekti.

Onunla savaştım.

Dur, dur, dur.

"Elizabeth, uyan!" Sert eller, omzumu sallıyordu.

Hayır!

Çığlık atarak uyandım.

Yatağın üst tarafına doğru çekildim. Gözlerim odanın etrafında gezindi.

Benim yatağım. Dolabım. Evim. *Declan*. Tanrı'ya şükür.

Titrek bir nefes aldım. Ellerimle gözlerimi sildim. Islaktılar.

"Ne oldu?" Yüzümü ovuştururken, boğuk çıkan sesimi de düzeltmeye çalıştım.

Declan, yatağın kenarına oturdu ve loş ışıkta bile, normalde bronz olan teninin beyazladığını görebiliyordum. "Odamdan senin çığlıklarını duydum ve kapını kıramazdım o yüzden balkondan içeri girdim. Tanrı'ya şükür balkon kapın açılmış. Çarşafların arasına dolanmıştın..." Çenesindeki bir kas kasılırken, konuşmayı kesti.

Onun sıcaklığına doğru sokulup başımı omzuna yasladım. Derin bir nefes aldım. "Benim bir kaçık olduğumu düşünüyor olmalısın."

Elini kaldırıp yüzümü tuttu. "Bu konuda konuşmak ister misin?"

Kibarlığı karşısında dudağımı ısırdım ve kollarına daha da sokuldum. "Hayır. Bu bilmek isteyeceğin bir şey değil. Sadece biraz su istiyorum."

"Tamam, ben getireyim." Mutfağa gitti. Ortada dolanıp, bir bardak bulup, doldurana kadar dolapları açıp kapattığını duydum. Yatak odasına gelip bardağı bana uzattı.

Gergin ve utanmış bir şekilde, bir şeyler konuşmaya çalıştım. "Sen, ah gerçekten balkonundan, balkonuma mı atladın? Bu tehlikeli değil miydi?"

"Evet." dedi hafifçe. "Ama kapın kilitliydi. Belki de bana bir anahtar vermelisin."

Anahtar? Şaşkınlığımı gizlemek için güldüm. "Sen tam bir Süperman'sin, değil mi?"

Omuzlarını silktilti. İfadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Başımı salladım.

Pekâlâ. Aramızda bir gerginlik vardı.

Belli ki gitmeye hazırlanıyordu. Yani, onu uykusundan uyardırmıştım ve yarın dersi vardı.

Bir sessizlik oldu.

Ne yapmam gerektiğine karar verdim. “Geldiğin için teşekkürler.”

Çenesini kaşıdı. “Eğer iyiysen, sanırım gitmeliyim?”

“Sanırım.”

İkimiz de hareket etmedik. “Başka bir şeye ihtiyacın yok mu?” diye sordu.

Ona ihtiyacım vardı. Bedenim onu istiyordu. Her gün onu kıscak da olsa görmek için ölüyordum. Daha fazlasını istiyordum.

“Hayır.”

“Ön kapıdan çıksam olur mu?”

Gülümsedim. “Tabii ki.” Kapıya doğru birlikte yürüdük ve giderken uzanıp elimi tutarak beni şaşırttı. Ilık parmakları bileğimdiki karmaşık yara izlerinde gezindi.

İzlere baktı. Sonra başını kaldırdı. “Ne oldu?”

Yutkundum. “Yanlışı çocuğa âşık oldum.”

Bana sorular sormasını ya da aptallığıma kızmasını bekledim ama böyle yapmamasına aslında şaşırmamalıydım. Karşımdaki Declan’dı. Tanıştığım kimselere benzemiyordu.

“Sana nasıl yumruk atacağını gösterdiğim gece fark etmiştim ama hiçbir şey söylemedim. Acı çektiğin için üzgünüm.” dedi pembe tenime bakarak. “Yara izlerin çok güzel. Savaşıp, hayatta kaldığını gösteriyor. Burada, benimle olduğunu gösteriyor.” Bileğimi öptü. Tüy kadar hafif bir öpücüktü bu ve aramızdaki her şeyi değiştirdi. “Bu, sana dair en sevdiğim şey.” dedi.

Büyük anlar, küçük olaylar sayesinde yaşanırdı ve bazen olayları birbirine bağlamamız uzun sürebilirdi ama o anda, Declan’ın

bir gün bir şekilde kalbime sahip olacağını anladım. Bu beni aynı zamanda hem korkuttu hem heyecanlandırdı.

Yanağıma parmağını sürttü. "Elizabeth? Gitmemi gerçekten istiyor musun? Çünkü ben istemiyorum. Berbat bir haftaydı ve seninle neredeyse hiç konuşmadım ve..."

"Kalmanı istiyorum." dedim sessizce.

Ellerimizi ayırmadan, karanlık yatak odama gittik.

Birlikte yatağa girdik. Yaralarına dikkat ederek, göğsüne sokuldum. Bedeninin sıcaklığı benimkiyle karıştı ve kâbusumu unutmama neden oldu. Mükemmel bir beden ve dövmelere sarılmak uyumama çok yardımcı olacaktı. Geceliğimi çıkarıp onun üzerine çıkmak ve onu içime almak istiyordum. Tüm kötü anılarım yok olana kadar üzerinde gidip gelmek istiyordum ama bunu yapmadım. Kıyafetlerimi üzerimde tutmaya çalışıp onun sıcak tenine kendimi bastırdım. Elleri sırtımda geziniyor, kıyafetimin ucunda dolanıyordu. Bana parmaklarıyla masaj yapıyordu.

Dokunuşları çok ateşliydi.

Ya da sadece ateşli değildi. *Daha fazlasıydı* ve ben buna bir isim koymaktan korkuyordum.

O yüzden bunun üzerine düşünmemeye karar verdim.

Sadece tadını çıkardım.

BÖLÜM ON ALTI

Declan

Ertesi sabah beş buçuk gibi uyandım ve Elizabeth'i yatakta bırakıp dersten önce spor salonuna gittim. Erken çıkmamın nedeni, düzenlemelerle uğraşan işçileri yakalayabilmektir.

Spor salonundan sonra, derse gitmek için yola çıktım ve Dax ile beşeri bilimler binasının önünde buluştum. Son birkaç gündür birbirimizi pek fazla görememiştik. Bunun nedeni de benim spor salonu ve derslerle meşgul olmam, onun da okul derneğinde sürekli parti yapıyor olmasıydı. En azından birlikte aldığımız bir dersimiz vardı. Gerçi onu her gün Elizabeth'in yanına oturup onunla flört ederken izlemek hiç kolay olmuyordu.

"Elizabeth ile ilgili ne düşünüyorsun?" diye sordu üçüncü katın merdivenlerini çıkıp koridora geldiğimiz sırada.

Tam onu düşünürken, konusunu açmıştı. "Benim Elizabeth mi?"

Birden durdu ve öfkeli gözlerle bana baktı. "Senin mi? Onu becerdin mi?"

"Hayır."

“Burada bir *ama* varmış gibi geliyor bana.”

“Salaklık etme.” Dax’i duvara yapıştırmamak için kendimi zor tutuyordum.

Kendi kardeşimi mi kıskanıyordum? Ne acı.

Birden kasıldı. “Ne demek istiyorsun? Onunla sadece sınıftaki bir kız hakkında sohbet ediyoruz.” Gözleri gözlerimde dolandı. “Ve laf açılmışken söyleyeyim, onu becermeyi çok isterim. Bu, senin için sorun olur mu?”

Omuzlarımı silktim. “Koca adamsın. Ne istersen onu yaparsın.”

Çenesini kaşıyıp gözlerini kısarak bana baktı. “Biraz tuhaf görünüyorsun. İyi misin?”

O sırada koridordan Nadia ile Donatello bize doğru yürüdüler ve konuşmamızı bitirmemize neden oldular. Nadia’nın yalvaran gözlerinin üzerimde gezinmesini hiç özlememiştim. Onu genellikle görmezden geliyordum ama gergin yüz ifadesine ve Donatello’nun asık suratına bakılacak olursa, cennette sorunlar vardı.

Karşımızda durdular çünkü o sırada ön taraf çok kalabalıktı. Karşılaşmamamız imkânsızdı. Burası küçük bir üniversiteydi. Okul partisinden beri onunla konuşmamıştım ve o, aklıma gelmese de ailesi geliyordu.

“Annen nasıl?” diye sordum. Ninja Kaplumbağa, kapının yanındaki tenis oyuncularından birinin yanına gittiğinde.

Gözleri doldu. “Kemoya başladı. On iki hafta sürecek. Ben bu hafta sonu onu görmek için eve gideceğim.”

Başımı salladım. “Buna üzüldüm. Annem hiç kemo almadı. Buna zaman ya da gerek kalmamıştı.”

Hafifçe öksürüp konuyu değiştirdi. “Bu arada, kızlar birliğinin önümüzdeki hafta her yılki gibi okula dönüş etkinliği var. Sen de davetlisin.”

“Biz ayrıldık Nadia. Gelmiyorum.”

Dax kaşını kaldırıp ikimize birden baktı ve sonra bakışlarını Donatello'ya çevirdi.

"Biliyorum." Kolumu okşadı ve sonra elini indirdi. "Ama ben seni hâlâ önemsiyorum Declan. Sadece bunu bir düşün."

Bize el sallayıp erkek arkadaşına doğru gitti.

Dax homurdandı. "Ona çok iyi davranıyorsun. Herkes, Donatello'nun kışına neden bir tekme basmadığını merak ediyor."

Omuzlarımı silktim. "Bazı şeyler için yorulduğuna değmez."

Edebiyat dersi için sınıfa girdik. Dar bir bluz ile mini etek giymiş olan Lorna bana el sallayıp ders bir hafta önce başladığından beri oturduğum koltuğu işaret etti.

Dax kıkırdadı. "Görünen o ki birileri Pis İngiliz'in yanına oturmak istiyor."

Ama benim gözlerim Elizabeth'e döndü. Lorna'nın önünde oturuyordu ve başını eğmiş, ders kitabına göz gezdiriyordu. Benim geldiğimi fark etmemişti bile.

Dax, Elizabeth'in yanına oturmak için yanımdan ayrıldı. Oturdu ve hemen sohbet etmeye başladılar. Tabi ki çoğunlukla Dax konuşuyor, Elizabeth de dinliyordu.

Kıskançlık içimi kemiriyordu. Dax'ın oturduğu yerde ben olmak istiyordum.

Dr. Feldman sınıfa girdi ve ben de derse odaklanmaya çalıştım.

Genellikle rahatlıkla odaklanırdım ama bugün dinlemekte bile zorlanıyordum.

Gözlerimi Dax ve Elizabeth'ten ayıramıyordum.

BÖLÜM ON YEDİ

Elizabeth

“**K**eşke benim gibi zengin olsaydın. Sürekli çalışmak zorunda olman hiç adil değil. Çalışmadığın zamanlarda da zaten derslerle ilgileniyorsun. Gerçek üniversite hayatını kaçırıyor olman gerçekten çok acı.” Kitapçıya gelen ders kitaplarını paketlerinden çıkardığım sırada, Shelley de başımda durmuş dert yanıyordu. Gülümsedi. “Ama gelip, sana eşlik ettiğim için beni çok seviyorsun değil mi?”

Ona bakıp, gözlerimi devirdim. “Whitman hiç ucuz değil ve hepimizin her ay kredi kartımızı ödeyebilecek bir babası yok.”

Dudaklarını hafifçe büktü. “Kartımı kendim ödüyorum. Hep de öyle oldu. Ben, birinci sınıf bir eğitim için buradayım...”

“Böylece zavallı annenin yaptığı gibi bir pislığe bağımlı olmak zorunda kalmayacaksın... Biliyorum, biliyorum. Bunu sürekli söylüyorsun. Bana inan, hiçbir zaman Petal’da araba satışıyla ilgilenen Havai gömlekli bir adamla birlikte olmayacaksın. Ama eğer iyi ve *zengin* bir çocukla tanışmak istiyorsan, o zaman daha sık dışarı çıkman gerek.”

“Çalışmak bana kendimi iyi hissettiriyor. Sen de denemelisin.”

Bana hiç de inanmayarak bir bakış attı. “Ben iyi hissetmek için sadece ayakkabı alırım ya da takı. Bu arada James Avery kolyelerinin yeni sezonunu gördün mü? Tanrım, o küçük gümüş dilek bileklikleri tam anlamıyla mükemmel. Bunu kesinlikle yapabilirsin Elizabeth. Senin çizimlerin, gördüğüm ürünlerin yarısından çok daha iyi.”

“Ben geçenlerde bir şeyler çizdim. Bir yusufçuk.”

Gözleri ışıldadı. “Aman Tanrım, bu mükemmel. Neden bana söylemedin? Onu ne yapacaksın? Bir bilekliğe mi koyacaksın? Kolyeye mi? Bana da bir tane yap... lütfen.”

Shelley, takı yapmayı neden bıraktığını tam olarak anlamamıştı ama bana destek olması çok güzeldi. Büyükanнем dışında kimse beni bu şekilde teşvik etmezdi ve o da artık yoktu. “Bunu söylediğin için teşekkür ederim.”

Gülümseyip yeniden konuşmaya başladı. “Hadi biraz yeni seksi komşundan bahset. Bir kâbus gördün ve seksi bir İngiliz gelip seni öcülerden kurtardı, öyle mi?”

Homurdandım. Ona bunu hiç söylememeliydim. “Şu bebeksi konuşmayı keser misin?”

“Ama bu çok komik. Onunla o işi yapmamış olduğuna inanmıyorum. Onun *Notting Hill*’deki Hugh Grant’e benzediğini görmek istemiyor musun? Ya da Jude Law’a? Bir dakika, ya da Charlie Hunnam. Ah evet, ondan çocuklarım olmasını isterdim. Onun tüm çocuklarına sahip olmayı.” Kaşlarını kaldırıp indirdi.

“Benim hayatım bir film değil Shelley.”

Kafeden aldığı bir paket cipsi tırtıkladı. “Ve bunu değiştirmen için yalvarıyorum. Hayatının çok dramatik olduğunu kabul etmelisin. Lanet olsun, eminim telif hakkını satıp milyonlar kazanabilirsin. Şıkır şıkır!”

Sözleri birden aklıma annemle Karl’ı ve onların planlarını getirdi. Endişelenmemeye çalıştım.

“Söylediği her şey çok seksi mi? Yani sana bir sürtük dese bile, ah, bebeğim, bunu bir daha söyle, demek geliyor mu içinden”

Sırıttım. “Belki de.”

“Aman Tanrım. Hadi ikizlerin Kraliçe ile bir bağlantıları varsa...” Yüzünü şekilden şekle sokarak, parmağını bana uzattı. “İngiliz kraliyet ailesine girebilirsin. Tanrım, zaten adın Elizabeth bir kraliçe adı falan değil miydi? Bir düşünsene... Kendini Leydi Diana tarzı bir elbisenin içinde hayal et. Zaten Shakespeare tarzını hep severdin. Bu da cabası olur.” Ünlü Shakespeare sonelerinden söylemeye başladı ama sonra hepsini birbirine karıştırıp, *Romeo ve Juliet*’ten, *Macbeth*’e atladı.

Bir süre sonra, saçmalaması bitince, derin bir nefes aldım. “Dinle, seni korkutmak istemiyorum ama bu dönem kampüste Colby’yi görebilirsin. Görünen o ki, o da artık burada öğrenci.”

Elindeki cips paketini düşürdü. Gözleri kocaman açılmıştı. “Ne diyorsun? İyi misin? Bunu nereden biliyorsun? Neden korkmuyorsun? Neden?”

“İyiyim.” Aslında değildim.

“O beni görmeye geldi ama Declan onu kovunca gitmek zorunda kaldı. Yani, tuhaf falan davranacak olursam, bunun nedeni onu görmekten ya da insanlara olanları anlatmasından korkmam olur.” Sesim titredi.

Yüksek sesle bir nefes verdi ama konuşması çok sessizdi. “Senin utanacak bir şeyin yok Elizabeth. Kesinlikle hiçbir şeyin yok. Ama yeniden ortaya çıkacak olursa, polisi aramalısın. Lütfen bunu yapacağını söyle.”

Başımı salladım. Ama bunu yapar mıydım?

“Ailen, onun ailesini tanıdığına göre, buraya neden geldiği konusunda bir fikirleri olup olmadığını sorar mısın? Neler olduğunu öğrenebilirsin belki.”

Başını salladı. Yüzünde gergin bir ifade vardı.

Zorla gülümsedim. “Hadi ama somurtma. Beni güldürmen gerek.”

“Kutuları boşaltma işi nasıl gidiyor?” diye seslendi köşeden bir erkek sesi. Ardından Rick görüldü. Uzun boyu, sarı saçlı ve zayıftı. Whitman’dan yeni mezun olmuştu ve yüksek lisansını yaparken aynı zamanda da mağaza müdürlüğü yapıyordu.

Yanımda durup kutuların üzerlerindeki isimlere baktı. “Bu kutuların bazıları çok ağır ve kurgu olmayanlar bölümüne, üst kata taşınması gerekiyor. Onları yukarı taşıırken yardıma ihtiyacın olursa, haber ver.” Gülümsedi ve gözlüklerini düzeltti.

Ben de ona gülümsedim. “Tamam.”

Bir asansörümüz vardı ama hiçbir şey söylemedim. Bana her zaman yardım teklif ederdi ve ben de bunun kibar bir davranış olduğunu düşünürdüm.

Shelley’nin bizi izleyen gözlerini hissedebiliyordum. Neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

“Yardıma çok ihtiyacı var *Rick*. Onun büyük ve yaşlı bir şeye... Ah, neyse.” Deli gibi sıırttı.

Ona ters bir bakış attım. *Beni güldür* derken bunu kastetmemiştim.

Gözleri bana birçok kez tekrar ettiği şeyi yine söyler gibiydi, *bu tam da sana göre biri. Neyi bekliyorsun? Ödleğ. Hadisene* kızım-mmmmm.

Kafenin kapısı açılıp da Blake içeri girerken sadece ofladım.

“Neler oluyor?” diye sordu Blake.

“Hiçbir şey!” diye homurdandı Sheley. “Bu kitapçının mucizevi bir şekilde bir gece kulübüne ya da okul derneğine dönüşmesi gerek.”

“Tanrım, seni kimse burada benimle kalmaya zorlamıyor.” dedim. “Hem ben sıkılmıyorum. Faturalarımı ödemek için çalışıyorum.”

Omuzlarını silkip sodasından içti. “Bu yıl şimdiden her şeyden bıktım.”

“Ödevlerin yok mu?” Bu kız nasıl oluyordu da okuldan kovulmuyordu?

“Hepsini yaptım.” Başını salladı. Aptal gibi görünüyor olabiliyim ama bu beyin zannettiğinizden daha iyi çalışıyor.”

“Hadi hep birlikte bir şeyler yapalım.” dedi Blake. “Belki bir film? Yeni Marvel filminin çok güzel olduğunu duydum. Malco’da gösterimdeymiş.” Bana muzip bir şekilde gülümsedi. “Elizabeth’in Thor’u sevdiğini biliyorum.”

“Vay canına, Elizabeth? Öyle mi?” diye sordu Shelley rahatsız edici bir sesle.

Omuzlarımı silktim. “Evet, öyle, onu sevmemek mümkün mü? Güçlü kasları, sarı saçları, dövmeleri ve çekiciyle...”

“Evet, Elizabeth büyük çekiçleri sever.” dedi Shelley sakın bir şekilde.

“Bu kadar yeter.” dedim.

“Şaka yapıyordum.” Bana yaramaz bir bakış attı.

Blake ve Rick kıkırdadılar. Şakanın hedefinde ben olsam bile, Blake’in güldüğünü görmek hoşuma gitmişti. Aramızın bozulmasını istemiyordum. Aşkını ilan etmesi konusunda henüz ne yapacağımı bilmiyordum.

Kapıdan çan sesi geldi ve Dax ile Declan birlikte içeri girdiler.

Shelley dikkat kesildi. “İngilizler geliyor, İngilizler geliyor.”

“Kes şunu!” dedim fısıldayarak.

Blake’in yüzü konuşmalarımızı duyunca, ifadesizleşti. Gerilmişti. “Kızların bu iki adamda ne bulduklarını anlamıyorum.”

“Benim saç düzleştiricimden daha ateşli olan bu iki adamda...” diye onu tamamladı Shelley.

İçerideki bir kız Dax'ın yolunu kesti ama Declan düşük bel pantolonu, Whitman tişörtü ve deri terlikleriyle bize doğru gelmeye devam etti.

Bir nefes verip kulaklarının ve ensesinin yanında kıvrılan koyu renk saçlarına baktım. Işıktan dolayı parıldıyordu. Çelik grisi gözleri, mağazanın diğer tarafından bile doğrudan bana odaklanmış durumdaydı. Beni engel olamayacağım bir şekilde savuracak olan akıntıya kendimi hazırlamaya çalıştım.

Daha da yaklaştı. İçerideki tüm gözler onu takip ediyor gibiydi.

Neden herkese yaptığım gibi ondan da çabucak vazgeçemiyordum?

“Evet, Times Square'deki bir Rolex'ten bile daha ateşli.” diye mırıldandım kendi kendime.

Rafin önünde durdu. “Selam. Bugün iyi misin?”

İlgisi karşısında ezilip büzüldüm. Kâbusu kastediyordu. Birlikte kalmamızın üzerinden birkaç gün geçmişti ve her sabah edebiyat dersinde bana nasıl olduğumu soruyordu. Kısa bir sohbet oluyordu bu ama mutlaka soruyordu.

“Evet. Sen?”

Başını salladı.

Dax yanımıza geldi. Az önce konuştuğu kız da onu arkasından çekiştiriyordu. “Naber? Derneğe gelip takılmak isteyen var mı?” Gelip kolunu omzuma doladı. “Selam, tatlım, işten ne zaman çıkıyorsun?”

Blake benim yerime cevapladı. “Birlikte sinemaya gideceğiz. Üzgünüm.”

Filme gitmeyi henüz kabul etmemiştim. Belli ki aslında eve gidip ders çalışmam gerekse de akşam ne yapacağımın kararını arkadaşlarım veriyordu.

“Kulağa çok sıkıcı geliyor ama bana uyar.” dedi Dax ellerini çırparak. Beni bırakıp diğer kıza sardı kolunu. “Sana?”

Kız kızardı.

“Aslında Elizabeth ve benim bu gece için planlarımız var. Ben sadece onun da onayını almak için gelmiştim.” dedi Declan rahat bir şekilde.

Tüm gözler bana döndü ve ardından da Declan’a odaklandı.

“Planınız mı?” diye bir çılgılık attı Shelley. “Bana söylemedin?”

“Ama film...” Blake’in sesi giderek azaldı.

Dax, gözlerini iyice açtı. “Ah, bunu tahmin etmemiştim.”

Rick de birinin ödemesini almak için kasaya geçti ama bir yandan da soru soran gözlerle bana bakıyordu.

Herkesin konuyla ilgili bir fikri varmış gibiydi.

“Gelecek misin?” diye sordu Declan sert bir şekilde bana bakarak.

Bir sessizlik oldu.

Bu gerçek bir randevu muydu? Sonunda seks olan türden mi olmayan türden mi? Tanrım, bu konuda hiçbir fikrim yoktu çünkü Colby’den beri bir randevuya çıkmamıştım.

Yoksa hiçbir yere gitmek istemediğimi fark etmişti de beni iyi niyetli arkadaşlarımdan kurtarmaya mı çalışıyordu?

“Evet, tabii ki.” dedim. “Nereye gidiyoruz?”

“Gülümsedi. Yüzüne çocuksu bir ifade yerleşti. “Bu bir sürpriz.”

Shelley kıkırdamaya başladı ama ona öfkeyle bakınca hemen sustu.

Blake kafe tarafına doğru harekete geçti. *Lanet olsun.* Derin bir nefes vererek gidişini izledim ve sonra da Declan’a döndüm.

“Bir saat daha var işten çıkmama.”

Etrafıma dağılmış olan kitaplara baktı. “Sana yardım edebilirim. Ne yapılması gerekiyor?”

“Ah, teşekkür ederim ama sadece çalışanlar rafları yerleştirebilir. Rick’in kuralı. Ben de buna katılıyorum tabi. Beklemenin sorun olmayacağından emin misin?”

“İyi şeyler beklediğine değer.”

Gülümsedim. Nefesim kesilmişti.

Gülümsedi. “Güzel tişört bu arada.” Gözleri üzerimde gezindi ve bana birkaç gece önce verdiği tişörte odaklandı. Pamukluydu ve üzerinde Front Street Logosu vardı. Logo siyah bir çemberin içinde buluşan iki yumruktan oluşuyordu. Spor salonunun adı da çemberin etrafında yazılıydı. Tişörtün arka tarafında Old English yazı tipiyle, *Pis İngiliz’in Yeri* yazıyordu. Kapımı çalıp bunu bana verdiğinde çok şaşırmıştım. Bunu kendisinin tasarladığını ve büyük açılış günü için fazla sayıda sipariş vermeden önce, benim de fikrimi öğrenmek istediğini söylemişti. Üzerime oturmuştu. Gözlerini yüzüme dikti.

“Teşekkürler. Kibirli bir çocuk verdi.”

Tek kaşını kaldırdı. “Sana tişört hediye ettiğine göre iyi bir herif olmalı.”

“Çok. Gerçi sanırım bana bir beden küçük vermiş. Bilerek.”

Gözleri göğsüme indi ve yeniden yüzüme bakmadan önce gü-lümsedi. “Belki de bunu halk arasında hiç giymeyeceğini düşün-müştür. Yakışıklı biri mi bari?”

“Öyle olduğunu düşünüyor.” Yüzümde o kadar koca bir gü-lümseme vardı ki yüzümün ortadan ikiye ayrılacağını düşündüm. Neden onun yanındayken böyle sersemliyordum?

Shelley, Dax’ın koluna girdi. “Pekâlâ, ben yine de bizimle fil-me gelmeni istiyorum.”

O da kaşlarını oynattı. “Tabii. Reddetmem için fazla çekicisin. Söyle bakalım, üçlüye var mısın?”

Shelley kıkırdayıp koluna vurdu. “Uslu dur.”

Film saatini netleştirmek için telefon numaralarını aldılar ve ben de vardiyamın sonunda halletmem gereken işlerle ilgilendim. Yarım saat sonra, yeni kitapları raflarına yerleştirmiş, kutuları

katlamış, depoya götürmüştüm. Köşedeki çöp kutusunun yanına dizdim ve sonra da süpürge dolabına gittim. Açıp, geniş ve ağır paspası aldım.

Arkamı döndüğümde Blake oradaydı.

“Ah! Beni korkuttun!” Gülüp göğsüne vurdum. “Burada ne işin var?” Omzunun üzerinden baktım. Sadece çalışanların girebileceği bir yere gelmesine Rick’in laf etmeyeceğini düşündüm ama bunu bilemezdim.

Elini, kestane rengi saçlarında gezdirip uçlarını kaldırdı. “Sana söylediğim şeyden sonra, onunla bir randevuya çıkacak oluşuna inanamıyorum.”

“Blake...”

“Ne zamandan beri buraya öylece gelip senin sahibinmiş gibi davranıyor?” Sert ve güçlü hareketlerle ortada dolanıyordu. Öfkesine engel olmaya çalışıyordu.

Kasıldım. “Benim sahibimmiş gibi davranan *sensin*. O, iyi bir çocuk. Aslında, sen onun hakkında partide bana koca bir yalan söyledin. Bunu açıklamak ister misin?”

Gözlerini iyice açtı. “Çaresizdim. Onunla birlikte olmanı istemiyordum, oldu mu? Sadece sana hislerimi söyledim ve sen bu konu hakkında tek bir kelime bile etmedin. Normal hayatına devam edip ilişkimizin değiştiğini kabullenmek bile istemiyorsun. Artık sadece arkadaşın olamam ve başka çocuklarla birlikte oluşunu izleyemem.”

Başımı salladım. “Sen benim arkadaşısısın. Sana ihtiyacım var.” Koca dünyada sadece iki arkadaşım vardı.

Bir nefes verdi. “Sadece *bize* bir şans ver. Ağırdan alırsız, söz veriyorum. Çılgınca şeyler yapmayız.” Yanağıma dokunmak için elini uzattı. Ürkek bir hayvanı evcilleştirmek ister gibi yavaş ve sakindi. “Asla sana baskı yapıp istemediğin bir şeyler için seni zorlamam, söz veriyorum.”

Aslında kalbimde ona karşı çok ufak bir şeyler vardı. Hazırlık sınıfında yaşadıklarımızdan geriye ufak bir kırıntı kalmıştı. Ama Blake ile birlikte olmak bağlanmak demekti.

Ben... Ben bunu yapamazdım.

“Orada her şey yolunda mı?” Rick’in sesi, gerginliğin birden yok olmasına neden oldu. “Yardıma ihtiyacın var mı Elizabeth?”

Hafifçe öksürüp Blake’in yanından geçtim. “Hayır, her şey yolunda. Yerleri silmek için geliyorum hemen.”

Blake elimi tutmak için uzandı. “Bekle Elizabeth. Bir şeyler hissedenden sadece ben değilim. Konuş benimle.”

Bir nefes verip konuyu değiştirdim. Bu konudan uzaklaşma-ya yarayacak her şey olabilir. “Bak, şu sıralar aklımda çok fazla şey var. Sana söylemediğim bir şey var. Colby dönem başlamadan önceki gece beni görmeye geldi. O buraya kaydolmuş. O zamandan beri onu bir daha görmedim ama göreceğim. Bunu biliyorum. Uzak durmayacaktır.” Sesimdeki korkuyu hissedip kendimden utandım.

Beni kollarına aldı. “Lanet olsun. Çok üzgünüm. Yardım etmek için ne yapabilirim?”

Başımı omzuna yasladım. “Yapılacak hiçbir şey yok. Bu, benim ilgilenmem gereken bir şey ve senin de yanımda olmana gerçekten ihtiyacım var. Sensiz üstesinden gelemem.”

Uzun bir nefes verip alnımdan öptü. “Neye ihtiyacın olursa olsun, yanıdayım.”

BÖLÜM ON SEKİZ

Elizabeth

Dağa sonra kitapçıdan ayrılıp otoparka doğru yürüdük. Declan kendi Jeep'ine doğru gidince, benim arabamı orada bırakmaya karar verdik. Her nereye gideceksek, Declan beni, dönüşte arabama bırakacaktı.

Yolcu koltuğuna oturup kemerimi taktım. "Bana burada neler olduğunu söylemek ister misin? Böyle bir plan yaptığımızı hatırlamıyorum."

Yüzünü buruşturdu. "Ne? Seninle okul derneğinde tanıştığımızdan beri, sana çıkma teklif etmemi bekliyorsun."

"Benimle dans etmeyi kabul etmediğin yerden mi bahsediyorsun?" diye sözünü kestim.

Başını arkaya atıp güldü. "Tam bir ateş topusun. Ayrıca, balkonda seninle dans ettim, unuttun mu?"

İyi.

Ray-Ban gözlüğünü takıp gülümsedi. "Sanırım sürprizlerden hoşlanmıyorsun."

"Hayır. Söyle hemen." diye homurdandım.

Başıyla onayladı bunu. "Tamam. Bir dövüşe gidiyoruz."

Bu kulağa hiç de eğlenceli gelmiyordu. "Ne için?"

Trafik ışıklarında durduğumuzda, gri gözleri yüzümde dolandı. "Söz veriyorum seveceksin."

Ah, lanet olsun. İçimde şimşekler çakmış gibiydi.

Açık yola döndük ve rüzgâr saçlarımı uçurdu. Çok keyifliydi ama saçımla güreşirken çığlıklar atıp dağılmasına engel olmaya çalıştım. Bir tokaya ihtiyacım vardı.

Uzandı ve torpido gözünü açıp bir sürü saç tokası gösterdi.

Zihnimi okuması beni ürpertti. Siyah bir toka seçerken, yüzümü ekşitip ona baktım. "Nadia'nın mı?"

Artık alışmaya başladığım o umursamaz omuz silkmelerinden biriyle karşılık verdi buna. Belirsiz. Deli gibi gizemli.

Ona sinirle baktım.

Ama sinirim onu sadece güldürdü. "Kıskandın mı?" diye sordu.

"Evet." dedim kendime engel olamayarak.

Bana şaşkın bir bakış attı ve sonra da başını hızla yola çevirdi ama ara sıra bana bakıp yüzümü incelemeye devam etti.

"Çok güzelsin." dedi hafifçe. Basit kelimeler. Ama çok yoğun. "Onu kıskanmana gerek yok. Sen, onun sahip olmadığı her şeye sahipsin. Hatta daha fazlasına."

Romantik filmler izlediğimde ya da kitaplar okuduğumda, iki aşkın birbirine çok uyumlu olduğu anlar olurdu. Erkek kıza bakarken, bakışları yumuşardı. Kız ona baktığında da onun sahip olduğu en iyi şey olduğunu düşünürdü. Tıpkı Elizabeth'in, Darcy'nin saçma evlenme teklifine bakıp zengin cilasının altındaki gerçek adamı gördüğü andaki gibi. Ya da Romeo'nun Juliet'i partide ilk gördüğü andan itibaren, artık hayatının aynı kalmayacağını anladığı gibi.

Rüzgâr, koyu renk saçlarını uçuşturup dağıttığı sırada, o kısacık milisaniyedeki huzurlu gülümsemesi ve güçlü elleriyle

direksiyonu tuttuğu anda tepkilerimi ölçermiş gibi bana bakması, bunları hissetmeme neden oldu. Her şeyi yeniden düşünebilirdim.

Ama sonra kendime toparlanmam gerektiğini hatırlattım.

Tanrı aşkına, o bir dövüşçüydü.

Benim için yanılttı.

Aslında, benim için herkes yanılttı.

Çünkü kalbimi sıkıca kilitleyip anahtarını da ruhuma gömmüştüm. Ve kimse, hatta Declan Blay bile o anahtarı alamayacaktı.

BÖLÜM ON DOKUZ

Declan

Otoyolda hızla ilerledik. Ona güzel olduğunu söylediğimde bana çok tuhaf bir şekilde baktı.

“Ne var?” diye sordum.

Sanki bunu netleştirmeye çalışıyormuş gibi başını salladı. “Bunun *randevu gibi bir buluşma* olmadığını biliyorsun, değil mi?”

Omuzlarımı silktim. “Berbat bir ilişkiden yeni çıktım.”

“Ben, birbirinden yararlanan iki dost olmak da istemiyorum.” dedim.

“Senle seks yapmayı mı istedim Elizabeth? Sana karşı öyle bir adımım mı oldu?” Sesim gergindi.

Kulağıma cılız bir, “Hayır” geldi.

“Güzel. Benimle birlikte olmak için gönüllü olan bir sürü kız var. Birilerine yalvarmama gerek yok.”

Pembe dudaklarını ıslattı ve gözlerimin oraya odaklandığını fark ettim. O dudakların arasına kayan...

“Bana bakmayı kesip yola odaklanırsınız?” dedi sert bir şekilde.

Yüzümdeki gülümsemeye engel olamıyordum. Beni mutlu ediyordu ve ben, bunun nedenini anlayamıyordum. Belki de kitapçıya girdiğim anki görüntüsüydü buna sebep liseli gibi kızaran bir kız ama aynı zamanda kasıklarımda gezinen ateşli gözleri. Belki de o tişörtün içini bu şekilde doldurmasıydı buna sebep.

Ama belki de dahası vardı. Daha derin bir şeyler. Ona karşı bir yakınlık hissediyordum. Gerçek sevgi için birilerini bulmaya çalışan yalnız biri. Tıpkı benim gibi.

Bir bakışı bile, onu öpmek ve ona sahip olmak istememe neden oluyordu. İnsanlar ilk görüşte aşktan bahsedildiğinde gülerdi. Aramızdaki şeyin bu olduğunu iddia etmiyordum ama lanet olsun, tuhaf bir şeyler oluyordu ve ben hiçbir şey anlamıyordum. Benim için çok yanlış olduğu için mi onu daha çok istiyordum? Evet. Kahretsin. Elizabeth Bennett sevimli ve küçük pençelerini bana geçirmişti ve ben de lanet olsun ki onları daha da derine itmesini istiyordum.

Aracıma, Front Street Spor Salonu'nun otoparkına çektim ama Elizabeth henüz nerede olduğumuzu bilmiyordu çünkü tabela asılmamıştı. İşçiler bugünlük işlerini bitirip gitmişlerdi. O yüzden dışarı çıkıp ona kapıyı açmak için gittiğim sırada ortalık çok sessizdi.

Kaldırıma indi ve etrafa bakınıp dikkatli gözlerle iki katlı binayı inceledi. "Burası neresi?"

Gülümsedim. "Yeni spor salonum."

"Tüm bunlara paran nasıl yetti?"

Omuzlarımı silktim. "Burayı satın almak için annemden kalan mirası kullandım ve dövüşlerden kazandığım parayla da yenisinden dekore ettiriyorum."

Gözlerini iyice açtı. "Vay canına!"

"Zevk için dövüştüğümü mü zannediyordun?"

Dudaklarını ıslattı. "Ben dövüşleri sevmem."

Bir nefes verdim. Her neyse.

Karanlık antreye girdik. Ter ve kauçuk kokusu, sıcak bir gündeki, serin güzel bir koku gibi gelmişti bana. İkimiz de sessizdik. Işıkları açtım ve geniş alanı izlemesine izin verdim. Onun gözlerinden buranın nasıl görüldüğünü merak ediyordum. Eski ve küf kokuluydu ve çalışma ekipmanlarının birçoğu yenilenmemişti ama boks ringleri yeniydi.

Koridordaki posterlere baktı. Eldivenli ellerini havaya kaldırmış, karma dövüş sporları şampiyonası sırasında hakemin şampiyonluk kemerini takmasını bekleyen Max'in posterini gösterdim. "Bu Max. Benim bireysel antrenörüm. Birkaç ay içinde burayı açtığımda, eğitmenlerimden biri olacak. Bir süredir onunla arkadaşız."

Gözleri gözlerime odaklandı. "Burayı gerçekten seviyorsun."

"Evet. Eğer bu spor salonu olmasaydı, antrenman için, o zaman sanırım, kafayı yerdim. Kesin sürekli gergin olurdum. Odaklanmama yardım ediyor."

Dudaklarını ısırdı. Yüzünden gerginliği belli oluyordu.

Bunu görmezden geldim. "Sürprize hazır mısınız?"

Bana kaygılı bir bakış attı. "Evet."

"Hadi o zaman. Sana bir şey göstermeme izin ver." Elini tuttum ve kırmızı antrenman matlarından birine doğru götürdüm. "Bazı insanlarla birlikteyken ne kadar temkinli davrandığını fark ediyorum. Kendini nasıl savunman gerektiğini bilersen, daha rahat olacağını düşündüm. Bunun için sadece nasıl yumruk yapman gerektiğinden daha fazlasını bilmen lazım. Yumruğunu nasıl kullanacağını da bilmelisin."

Kalın mata baktı. "Güreşecek miyiz?"

Bunu düşünüp güldüm. "Krav Maga yapacağız. Hiç duydun mu?"

Başını hayır anlamıandasalladı.

“Çevirisi *temas dövüşü* ve ben bunu birkaç yıldır farklı spor salonlarında öğretiyorum. Temelde, İsrail ordusu tarafından geliştirilmiş bir öz savunma yöntemi. Hızlı, agresif ve sadece birkaç hamleyle oldukça etkili.”

“Yani bana dokunacağın anlamına mı geliyor bu?”

Göz kırptım. “Evet. Hem de çok fazla.”

Birkaç saniye tereddüt etti. Dudağının kenarında hafif bir gülümseme belirdi. Dolgun ve iri dudakları birçok gecedir fantezilerimi süslüyordu. “Tamam, ama birkaç kez seni devirmeme izin vereceksin. Yani seni yere düşürüp hatta belki üzerine oturacağım.”

Bir nefes aldım ve bu küçük senaryoyu düşündüm. Yüzümdeki gülümsemeye engel olamıyordum. “Ne zaman istersen üzerime oturabilirsin.”

Gülümsedi. “Komik İngiliz. Seni incitmemi istemiyorsan uslu dursan iyi olur.”

Güldüm. İşte görmek istediğim kız buydu. Kendinden emin. Küstah. Okul derneği partisindeki o korkak kız gibi değil.

Matın üzerine yürüdü ve topuklarının üzerinde hafifçe zıpladı. “Tamam. Eğlenceli olacak. Önce ne yapıyoruz?”

“Kıyafetlerini çıkarman gerek.”

BÖLÜM YİRMİ

Elizabeth

Tabii ki benimle alay ediyordu.

Bir kahkaha attı. “Ağzını kapatabilirsin. Kotunun zarar görmesini ya da yırtılmasını istemezsin demek istedim.” Spor salonunun arka tarafında dolapların ve banyoların olduğu yeri gösterdi. “Hadi. Giymen için fazladan bir pantolonum var.”

On dakika sonra, bayanların soyunma kabininden geldim. Ayaklarım çıplaktı ve üzerimde en küçük beden karate pantolonlarından vardı.

Matın üzerine gittim ve parmak uçlarımda döndüm. Bunu görünce Declan’ın gözlerinin içi güldü.

Onun üzerinde de aynı pantolondan vardı. Ayakları çıplaktı ve kendinden emin bir şekilde birbirinden uzak duruyorlardı. Tuhaf vücut bölümlerinden etkilenen bir insan hiç olmamıştım ama ayakları kesinlikle seksiydi.

Ama çıplak göğsü, kalbimin yerinden çıkacakmış gibi atmasına neden oluyordu. Onu yalamak istiyordum ama derin nefesler almaya çalıştım. Birlikte uyuduğumuz gecelerde, ona iyice sokulmanın ne kadar güzel bir his olduğunu hatırladım. Ama bu geç-

mişti ve ben şu ana odaklanmalıydım. Sanki giderek daha büyük bir şeylere doğru gidiyormuşuz gibi geliyordu.

Çeneni kapat Elizabeth, dedim kendi kendime.

Dikkatimi dağıtmak için, boynundaki yusufçuk dövmesine baktım. Parmaklarım ona dokunmak istiyordu. Declan gibi sert bir çocuk için, çok uyumsuz bir dövmeydi ama yine de ona yakışıyordu. Kendi içinde bir yumuşaklığı vardı ve sanırım bunu ilk tanıştığımızda fark etmiştim.

“Buraya gel.” dedi. Yumuşak bir şekilde.

Ben de hiç tereddüt etmeden gittim. “Ne?” diye sordum.

Uzandı ve gömleğimin ucunu tutup göbeğimin üzerinde bir düğüm attı. Parmakları tenime değdiğinde ürperdiğimi hissettim. “Şimdi hazırsın.”

“Teşekkürler.” diye mırıldadım ve göbeğimin görünen kısmına baktım. Birden kendimi çok canlı hissettim. Çok zinde.

Matı düzeltmek için eğilirken başını salladı ve sırtındaki yara izlerini yine gördüm.

“Sirtına ne oldu?”

Doğrulup bana baktı. Yüzü taş gibiydi.

Bu konuda konuşmak istemiyormuş gibi aramıza bir mesafe koymaya çalıştığını fark ettim.

“Eğer bana anlatmak istersen, dinlerim...” Sesim çok kısık çıkmıştı.

“Istemem.”

Üzül müştüm. Sadece seksi aksanlı, çekici çocuk olmaktan çok daha fazlası vardı onda. “Seni yargılamayacağım Declan. Benim de yaralarım var.”

Bir nefes verip yüzüme baktı. “On dört yaşımdayken, babamla bir kavgaya tutuştuk ve cam pencereden düştüm. En çok sırtım erkilendi.”

“Bu kulağa berbat geliyor.”

“O yaz, sürekli karnımın üzerine yattım ve dikişlerin iyileşmesini bekledim.” Bileğime baktı. “Ne oldu?”

Aklımdan otelle ilgili görüntüler geçti ve ona anlatmak için dudaklarımı araladım. Ona olan biteni tam olarak anlatmak istemiştim ama bunu yapmadım. Eski alışkanlıklar kolay kolay değişmiyordu.

Uzaklara bakıp yutkundum. “Bileklerimi neden kestiğimi bilen insanların sayısı bir elin parmaklarını geçmez. Ben sana anlatmaya hazır değilim.”

“Blake biliyor mu?”

Sesindeki kıskançlığı hissedebiliyordum.

“Evet.”

Dudaklarını sıktı. “Tamam, o zaman. Hadi işimize dönelim.”

Başımınla onu onayladım ve konuyu kapatmış olmasına sevindim.

“Bire bir kavgalarda, koruyucu malzemelerini takıp ellerini sarmanı isteyeceğim ama bugün sadece duruşla ilgili konuşup, kendini iyi hissetmen için bazı temel hareketleri inceleyeceğiz. Tamam mı?”

Başımı salladım ve o da bunu görünce, derse başlamak için tamamen konsantre oldu. Güzel bir sesi vardı. Net ve alçak ama aynı zamanda da otoriter. Ondan bir ders almanın ne kadar güzel olduğunu anlayabiliyordum. Kadınların her bir kelimesine ölüp bittiklerine emindim.

“Rakibine fazla zaman vermek istemezsin. Çevrenin farkında ol ve mümkünse yardım al. Alamazsan, iyi bir dövüşe hazır ol. En önemlisi, agresif ol ve kendini savunman için ne gerekiyorsa yap. Yumruk, tekme, dirsek vuruşları, diz ve hatta ısırma ve tırmalama. Sadece Colby’nin geldiği gün olduğu gibi donup kalma.”

Yüzümü ekşittim. “Üniversitenin ilk yılında gördüğüm bir kedi kavgasını anlatıyormuşsun gibi.”

Omzumu ve duruşumu düzeltirken gülümsedi. “Bu tür kavgalar daha çok önden planlıdır. Güçlü olan bacağına ön tarafında tut. Ellerini göz hizanın hemen altına, yüzünün önüne getir. Kalçan, gözlerin ve öndeki omzun daima, rakibine dönük olmalı.”

Dediklerini yaptım. Bu kadar yakın olması, kalbimi daha da hızlandırıyordu.

Ağırlığımı bacaklarıma vererek rahatlamamı sağladı.

İleri ve geri. Tekrar. Ve tekrar.

Bana bir dirsek aparkatı gösterdi. Kalçasını çevirip karşısındaki hayali bir rakibe doğru vururken, yanımda duruyordu. Gökyüzündeki şimşek gibiydi. Hızlı. Parlak. Elde tutulamayacak kadar sıcak. Tekmelerini ve yumruklarını tekrar tekrar denedim. Ta ki bacaklarım, kollarım ve kalçam yanmaya başlayana kadar.

“Kaslarını güçlendirmek için egzersiz yapman gerek.” dedi iyi bir tekme atamadığım sırada. “Tekmenin hedefinde karşıdaki herifin takım taklavatının olması gerektiğini unutma. Eğer bunu başaramazsan, o zaman dizine, boynuna ya da burnuna hedef al. Tekmeyi at ve uzaklaş.”

Homurdandım ve yüzümdeki teri sildim.

“Yoruldu mu?” Tekmeyi tam bir kez daha gösterecekken durdu.

Başımı salladım. Yalancı. Ama onun güçlü bedeninin hareketlerini izlemek beni canlandırırıyordu.

Bana hareketlerini gösteren ateşli bir adam varken, Gatorade'e ne gerek vardı?

Birkaç dakika sonra, matın üzerinde yüz yüze geldik. “Üzerimde dene bakalım. Benim dairemın içine girip, koluma dokunabilecek misin bakalım.”

“Koruma ekipmanları?”

Savunma pozisyonunu alırken, beni geçiştirdi. “Bugün sorun yok. Nasıl olsa dairenin içine giremeyeceksin.”

Giremeyeceksin?

Bir nefes aldım ve bana gösterdiği gibi ona doğru gittim ve kollarımı kaldırıp vurmak için hazırlandım. İleri ve geri sekiyor, bedenine değebilmek için bir boşluk arıyordum.

“Hadi Elizabeth. Çok geç kalıyorsun.”

Etrafında dolandım. İçeri girmek için bir yol arıyor ama her seferinde etrafında dönüyordum ve o da bedenini benimle birlikte çeviriyordu.

“Daha yavaş hareket et.” dedim.

“Mükemmel olmak zorunda değil, Tek Boynuzlu Kız. Sadece dokun.”

“Bana öyle deme.”

Ona doğru uzandım ama beni yakaladı.

“Yapamıyorum!” diye bağırdım. “Çok iri ve hızlısın.”

Bir nefes verip boynunu esnetti. “Bir partide olduğumuzu, yeni tanıştığımızı ve seni yere devirip, istediğimi alacağımı düşün...”

Ona saldırdığımı hatırlamıyordum bile. Yumruğuma onun yüzüne inmesini ben söylememiştim ama o indi. Declan başını arkaya attı ve yumruğumdan neredeyse tamamen kaçacaktı ama elimin bir kısmı ona değdi.

Bir nefes verdim. “Declan! Neden kendini savunmadın?”

Birkaç kez gözünü kırptı. “Lanet olsun. Burnumu kır dedim. Sadece dokun dedim.”

Etrafında kendimi berbat hissederek çırpındım. Ellerimle yüzünü tuttum. Göğüslerimiz birbirine değiyordu. “Tanrım, çok üzgünüm. İyi misin?” Parmaklarımı çenesinde gezdirdim. Birkaç gündür tıraş etmediği sakallarında geziniyordu ellerim. “Biraz buz getirmemi ister misin? Belki bir şişe de su? Oturmak istiyor musun? Tanrım, çok fazla konuşuyorum, değil mi?”

Yüzünde keyifli bir ifade vardı. “İyiyim. Sadece boş bulundum. Hepsiz bu.”

“Seni incitebilirdim.” diye hayıflandım. “Ve o zaman kendimi çok kötü hissederdim. Sen bana karşı hep çok iyi, mükemmel ve tatlı oldun ve ben...” Dilimin ucunda ne olduğunu bilemeden, kelimeleri kendime sakladım. Tanrım. *Neyim vardı?*

“Belki suya ihtiyacım vardır.” Sesi tuhaftı. Gözleri de. İrisin büyük kısmını da gri kaplamış gibiydi.

“Declan, gözlerin kocaman oldu. İyi olduğundan emin misin? Bir sarsıntı mı geçiriyorsun?”

İnleyip gözlerini kapattı.

“Declan?”

Bir adım geri gitti. “Darbe değil Elizabeth. Sorun sensin.”

Gözlerini açıp bana baktığında kalbimde bir şeyler kıpırdıyordu. Özlemle. Ateşle.

Uzaklarda bir yerlerde havai fişekler patlıyormuş gibi hissediyordum.

Hepimiz değişirdik. Bazen yeni bir saç kesimi isterdin, bazen ranch sos yerine rokfor sosunu denemek... Bazen aklımdan geçenleri dinlemeyip en çok arzuladığın şeyi yapmak isterdin. Bu genellikle ağır bir süreçti ama Declan ile öyle olmuyordu. Sonuçları ne olursa olsun, bu havalandırması olmayan spor salonunda, deli gibi seksi olan bu İngiliz’le matın üzerinde seks yapmak istiyordum ve içime girmesini her şeyden çok arzuluyordum. Aptal seks kurallarımın canı cehenneme. Onu istiyordum.

Bana baktı. “Neler düşündüğümü bir bilsen, buradan koşarak uzaklaşırđın.”

“Gerçekten beni matın üzerine yatırmayı mı düşünüyorsun?”

Yüzünü eğip gözlerini kıstı. “Evet.”

Bu sözlerin üzerine, kendimi sarhoş olmuş gibi hissettim. Onu istiyordum. Başım dönüyordu.

Declan orada durmuş, derin bakışlarla bana bakarken, sırtımda yükselen ısı ürpermeme neden oldu.

Beni istiyordu.

Tanrım, konu, gerçek duygusal ihtiyaçlara gelince yürüyen ve konuşan bir ölü gibi davranmaktan bıkmıştım. Sadece onu istiyordum. Sert ve hızlı bir şekilde.

“Öp beni Declan. Lütfen.”

“Uzun zamandır, adımı bu şekilde söylemeni bekliyordum.” dedi kısık bir sesle beni kendisine çekerken. Elleri yüzümde dolanıp öne düşen saçlarımı itti.

Onu tuttum. Ellerim boynundaki sert kaslarda dolandı. Burunum erkeksi ter kokusunu içine çekiyordu. Dudakları sert bir şekilde dudaklarımı aldı. Bu şekilde beni yönetiyor olması, hafifçe inlememe neden oldu. Kollarıyla beni girmek istediğim bir hapse atmış gibiydi. Ellerimi omuzlarında dolaştırıp onu kendime daha çok yaklaştırdım. Daha çok. *Evet*. En lezzetli tatlılara benziyordu tadı. Zengin ve hoş.

“Evet.” diye mırıldanıp ellerimi istekli bir şekilde sırtına sürdüm. Sert kaslarını ve girintilerini arıyor, tenini beynime ve hafızama kazımaya çalışıyordum.

Kollarımı kaldırıp üzerimdekini çıkardı ve nereye gittiğine bile bakmadan yere fırlattı.

Benim de umurumda değildi.

Acele et, acele et, bana sahip ol, diyordu beynim ama Declan işkence eder gibi yavaştı. Krem rengi sutyenin üzerinden göğüslerimi avuçluyordu. Bir eliyle, sutyeni açmaya çalışırken, bir yandan da avucunu göğüslerimde gezdiriyordu.

Sutyen yere düştü.

Bana masaj yapıp dudaklarının arasına meme ucumu alırken, gözlerime baktı. Dişleri tenime değiyordu. Ardından emmeye başladı. Bu sırada tüm bedenim keyifle dalgalanıyordu.

Başımı arkaya atıp bir nefes aldım. Ellerim saçlarında dolanıyor, onu sıkıca tutuyordu. Asıl güzel kısma geçmeden kendimden geçecektim.

Dokunuşları alışık olduğumdan daha sertti. Hükmeder gibiydi. Kendinden emin. Seksi.

“Bu çok güzel.” diye fısıldadım.

“Daha da güzel olacak.” diye mırıldandı ve yeniden göğsüme odaklandı. Dili ve dişleri artık hassaslaşan tenimde geziniyordu.

Elleri, sanki tüm istediğini alamıyormuş gibi her yerimdeydi. Bana bu şekilde istekle dokunması çok hoşuma gitmişti. Beni çıldırtacak her noktayı biliyordu. Ona daha da yaklaştım. Daha fazlasını istiyordum. Ayakta kalabilmek için, ellerimle geniş omuzlarına tutundum.

Ayakta durmakta güçlük çektiğimi anlayınca beni matın üzerine yatırdı ve sonra da alev alev gözleriyle bana baktı.

“Bunu yapmamalıyız.” dedi göğsü alçalıp yükselirken. “Birbirimiz için tamamen yanlıştır ve ben çoğu zaman benden hoşlanıp hoşlanmadığını bile anlayamıyorum.”

“Sana katılıyorum. Ama bunun seni durdurmasına izin verme.”

Güldü. Pantolonunu ve sporcu iç çamaşırını çıkardı. Sertleşmişti ve benim için yanıp tutuşuyordu. Titrek bir nefes aldım. Kalın ve sertti. Ve şimdiye kadar gördüklerim arasında en büyüğüdü. Kasıklarım ürperdi.

Gülümsedi. “Erkekliğime, patlamaya hazır bir dinamitmiş gibi bakıyorsun.”

“Öyle mi?”

Gözlerini gözlerime dikti. “Aynen.”

Dizlerinin üzerine çöktü ve yüzünde acı bir ifade belirdi. “Kondomum yok. Olacağını düşünebileceğim son şey buydu.” Küfür edip, yüzünü ovdu. “Lanet olsun. Pardon.”

Hayal kırıklığına uğramıştım çünkü bedenim onun için ölüp bitiyordu.

Saçlarımı gözlerimden uzaklaştırdı. “Ama temizim. Kondomsuz seks yapmadım hiç. Bir kez bile.”

Kondomu olmayan bir erkeği yanıma bile yaklaştırmazdım ama hemen bir karar verdim. “Ben hap kullanıyorum. Eğer temizsen, sana güveniyorum Declan.”

Beni sert bir şekilde öptü. “Bana güvendiğin için teşekkür ederim.”

Gözlerine baktım. Onunla birlikte olmayı güven meseleleriyle vakit kaybetmekten daha çok istiyordum. “Bana cinsel yolla bulaşan bir hastalık verecek olursan, penisini keserim. Anladın mı?”

Bir kahkaha attı. “Buna izin veririm tatlım. Sadece üzerimde gezinen ellerini düşünmek bile bana keyif veriyor.”

Yanıma uzandı. Bedenine değiyor olmak bile beni mutlu ediyordu. Güçlü kolları omuzlarımdan tutup beni kendine çekti. Hafifçe inledim. Sonunda.

Elleri daha aşağılara indi ve parmak uçlarıyla iç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı doğru itti. Gözlerim ellerini takip ediyordu. “Bacakların inanılmaz güzel. Sürekli kalçama dolanmış olduklarını hayal ediyorum...” İnledi ve dudaklarını karnımda, kalçamda ve dizlerimde gezdirdi.

İnledim ve bacaklarımı uzatıp parmaklarının iç taraflara doğru kaymasına izin verdim. Islaklığımın üzerinde gezinen parmağıyla beni kendimden geçiriyordu.

Kıvranıp ona daha fazla yaklaştırmaya çalıştım. O da kendisine yaklaşmamı izlerken, alt dudağını ısıırıyordu. Daha derine.

İşte. Evet.

Yine inledim.

Sertti ama aynı zamanda da nazikti. G noktamda dolanan parmağı, gitar tellerinde dolanır gibi ustaydı.

Daha fazla. Onu her yerimde istiyordum.

Aklımı okumuş gibiydi ve bacaklarımın arasına eğilip bacaklarımı omuzlarına aldı ve tam da o bölgeye dudaklarını götürdü. Her yanımda alev alevdi. Girintilerimde dolanırken, derin

bir nefes aldım. Parmakları tam hassas yerlerimde geziniyordu. Vajinamdaki küçük dudakları araladı ve diliyle, hassas kısımları aradı. Dudaklarıyla mükemmel bir şekilde sürtüyor, bana zevk veriyordu.

İsteğim giderek arttı. Adını sayıklıyordum.

Arzuyla dolu gözlerle bana baktı. “Bunu sevdin mi?”

Başım la onu onayladım. Daha önce kimse bana bunu yapmamıştı. Kimseye bunu yapmasına izin verecek kadar güvenmemiştim.

“Durma...” diye mırıldandım.

Beni ikiletmedi ve iki parmağını içime sokup, dilini tenimde gezdirmeye devam etti. Ağzıyla klitorisimi hapsetmişti ve yumuşak darbelerle onu okşuyordu.

Adını bağıırken, milyonlarca parçaya ayrıldım ve parçalarım gökyüzünden saçılan yıldızlar gibi her yana dağıldı. Matın kenarını tuttum ve kasıklarım titrerken, Declan'ın dudaklarının altında büzülüp kaldım.

Bedenim, matın üzerine yığılmıştı.

Bana baktığında yüzünü ellerimin arasına aldım. Dudaklarında tatmin olmuş bir gülümseme vardı. “Evdeki ilk öpüşmemizden beri bunu yapmak için ölüp bitiyordum. Hayal ettiğimden daha güzelmış tadın.” Ve sonra beni sert bir şekilde öpüp, kendi tadımı almamı sağladı.

Omuzlarına tutunup ona baktım. “Sana bunun için teşekkür etmekten başka ne yapabilirim bilmiyorum.”

Yüzümü okşadı. Güzeldi. “Seni, daha önce hiçbir kızı istemediğim kadar çok istiyorum.” diye fısıldadı.

Ah. Kalbim mutluluktan yerinden çıkacaktı. *Gerçekten öyle miydi?*

Yeniden öpüştük ve bacaklarımın arasına geçip, kasıklarımı okşamaya başladı.

Üzerime çıkmasına izin verdim. Kurallarımda bunun olması-
na asla izin vermemem yazsa da.

Eline aldığı penisini, yavaş yavaş içime soktu. “Çok darsın Eli-
zabeth.” diye inledi. “Çok güzel, tatlım.”

İçimde onu hissetmek benim de inlememe neden oldu. İçim-
deki tüm sinirler ona bağlanmış gibiydi. Birkaç dakika hiç hare-
ket etmeden öylece kaldı ve bütünleşmemizi tamamen hissetme-
mizi sağladı. Sonra daha da ileri itip daha derinlere girdi.

Bacaklarımı daha çok ayırdım. Onu tamamen içimde hisset-
mek istiyordum. Çok büyük olduğu için bir yandan çığlık atıyor,
bir yandan da zevkle tutuşuyordum.

Başını eğdi ve sürekli gözlerime bakarken bir yandan da beni
öptü. Penisi içimde önce yavaş, sonra hızlı bir tempoyla gidip
geliyordu. Hızını kontrol altında tutuyordu. Bir kadını nasıl tat-
min etmesi gerektiğini bilen bir erkekti o. Bunu düşünmek bile
istemeyeceğim kadar çok kez yapmış olmalıydı. Kıpırdandı ve
beni kaldırmaya çalıştı. Daha rahat olabileceği bir açığa gelmemi
istiyordu.

Göğsüme sıcakık öpücükler kondurduğu sırada ikimizden de
ter damlıyordu. İçime girerken bir yandan da meme ucumu kısı-
tırdı. Bana sahip olmuştu. Kalça kemiğimden tutarak daha da
derine giriyordu.

Daha da sertleşti, gözlerini iyice açtı. Elleri her yerimde gezi-
niyor, klitorisimde dolaşıyor ve yeniden boşalmam için uğraşı-
yordu. Sert sesler çıkardı. Dirseklerimin üzerinde durarak, onu
daha fazla hissetmeye çalıştım. Onu ve güzel parmaklarını. Bir-
birimize çarptığımız sırada, kalçamı hareket ettiriyordum. Yuka-
rı aşağı, yavaş, hızlı... Sert ve emin bir şekilde içime giriyordu.
Zevk giderek artıyordu.

Sırtımda keskin bir his vardı. Başımı arkaya atıp ona doğru
yaslandım. Kalçamı onunla birlikte sallayıp derin nefesler verdim
ve gözlerinin alev alev yanmasına neden oldum.

Çok yaklaşmıştım, çok yaklaşmıştım.

Bana bir şaplak indirip içime girdi. Bedeni sürekli çalışabilecek olan kaslı ve iyi yağlanmış bir makine gibiydi. “Yeniden boşal Elizabeth.”

Sesinin otoriterliği karşısında ürperdim. “Evet.” diyerek bir nefes verdim.

O da zorlukla nefes aldı. “Güzel. Ben de geliyorum.”

Bacaklarımı göğsüme doğru itti. Hareket edemiyordum artık. Yeni bir pozisyondaydık. Bana acımadan içime girmeye başladı. Kibarlığı yok olmuştu. Ellerinden biri bacaklarımı ayırırken, diğeri de dudaklarımda klitorisimde ve yumuşak tenimde geziniyordu.

“Mükemmel.” Sesi derinden geliyordu. “Benimsin aşkım. Ve senin deli gibi boşalmanı sağlayacağım.”

Homurdanarak, dizlerime daha da bastırdı.

İşte. Bunu daha önce hiç hissetmemiştim. Uçmak istiyordum. Ciğerlerim izin verdiği kadar yüksek sesle bağırarak istiyordum. Beni becermesini ve asla durmamasını istiyordum.

Daha fazla, daha fazla, ver bana. Beni matın üzerine çivilemiş olması umurumda değildi. Bana sert davranıyor olması da. Onunla bu şekilde seks yapmak istiyordum. Kontrol ondaydı ve ben bundan zevk alarak, daha fazlasını istiyordum. “Daha fazla.”

Güldü ve içimde gidip gelmeye devam etti. Kollarını uzatıp bacaklarımı farklı bir açıya getirdi.

Kendimi kaybetmişim. Kaslarım kasılmış bir şekilde ona bakıyor, keyifle inliyordum.

O da yüksek bir iniltiyle benimle birlikte geldi. Boşalırken, boyun kasları rahatladı. Penisi gerildi ve içime daha sert bir şekilde girdi. Boşaldığı sırada, derinlere kadar ısındığımı hissettim.

Bacaklarımı bıraktığı sırada derin nefesler alıyorduk ama hâlâ içimdeydi. Gözleri derin derin bakıyordu. “İstersen devam edebilirim?”

Titrek bir nefes aldım. Güldüm.

“Bana gülüyor musun Tek Boynuzlu?”

Yüzünü tuttum ve saçını ellerimin arasına aldım. “Asla. Bu şimdiye kadar yaptığım en güzel seksti.”

Gülümsedi. “Şaşırmadım. Ben tatmin etmeye çalışırım.”

Kendine olan güvenine güldüm ama şaka yaptığını biliyordum.

Tatmin etmekten çok daha fazlasını yapmıştı. Dev bir dinamit parçası az önce içimde patlamıştı.

BÖLÜM YİRMİ BİR

Declan

Gözlerindeki o sıcacık bakışlarla, altımda mükemmel görünüyordu. Tanıştığımızdan beri, kendine özgü kırılğan bir havası vardı ve bu da birileri tarafından incitilmiş olduğuna emin olmama neden oluyordu. O yüzden onu şimdi yüzünde mutlu bir ifadeyle rahatlamış görmek, beni de inanılmaz mutlu ediyordu.

Matta yanma uzanıp onu kollarıma aldım. Sıcacıktı. Seni se-
vişmemizden dolayı nemliydi. Ona baktım. Hafifçe karnını okşadım. Dolgun göğüslerini avuçlayıp hâlâ sert olan meme uçlarına değdirdim dudaklarımı. Burnuna gelene kadar tüm bedenini öptüm. Aklımdan hâlâ çılgın fikirler geçiyor, yeniden içine girmek ve bir daha boşalmasını sağlamak istiyordum.

Bana bakışı kendimden geçmeme neden oluyordu. Doğal olduğu belli olan sarı saçları, yüz hatları, bakışlarını daha anlamlı kılan kaşları, her şeyiyle mükemmeldi.

İlk andan beri aramızda seks bir dil olmuştu. Ona karşı hissettiğim arzu, daha önce hiç hissetmediğim kadar yoğundu.

Sadece bunu gerçekleştirmemiz biraz zaman almıştı. Fazla zaman almıştı.

Gülümsedim. “Şaka yapmıyordum. İstersen yeniden yapabiliriz.” Homurdandı. Mavi gözleri dans eder gibiydi. “Lütfen. Hayır. Şu anda deli gibisin.”

“Deli gibi istekliyim.”

Gülümsedi ve bacaklarına baktı. “Hâlâ titriyorum.”

Ben de titriyordum ama sustum. Daha önce hiçbir kız bana bunu hissettirmemişti.

Kollarımla oynayıp dövmelemin desenlerinde parmaklarını gezdirdi. “Bu arada, bu kısımda kulağıma, ne kadar güzel olduğumla ilgili tatlı şeyler fısıldaman gerekiyor. Sarılıp ellerimi tutman da hoş olur.”

Hafifçe öksürdüm. “Sevgili Elizabeth, gözlerin mavinin gördüğüm en güzel tonuna sahip, Blue Man Group” gibi. Onları ne kadar çok sevdiğimi anlatmama izin ver. Onları balık ve patates kızartmasından daha çok seviyorum. Onları Dr. Feldman’ın derisinden daha çok seviyorum. Ve ben...”

Şakayla karışık bir şekilde koluma vurdu. “Tamam, bu kadar kötü söz yeter.”

Yüz ifademi hiç değiştirmedim. “Aslında ne kadar iyi olabileceğimi görememen çok kötü.”

Sustu ve gülüşüne eliyle engel olmaya çalıştı. “Bekle. Benimle alay ediyorsun, değil mi? Çünkü bu tam bir saçmalıktı.”

Omuzlarımı silktim.

“Ahh, şu umursamaz omuz silkmenden nefret ediyorum. Ne demek istediğini anlayamıyorum.”

Sırıttım. “Güzel.”

Onu sırt üstü yatırıp yeniden öptüm. Bu kez yüzünü ellerimin arasına alarak, daha ısrarcı bir şekilde öpmüştüm. Bana doğru uzanarak, daha fazlasını istedi. Elleri sırtımda dolanıyordu. Tırnaklarını kalçama geçirdi.

Dönüp, onu üzerime aldım.

“Ne yapıyorsun?” diyerek bana doğru bir nefes verdi.

“Bunu...” Bacaklarını ayırıp erekte olmuş penisimin üzerine oturttum onu.

Başını arkaya atıp kalçasından onu tuttuğum sırada inledi.

“Bin üzerime.” dedim.

Tam da ata biner gibi binmişti. Sıçrayıp zıplıyor gibiydi. Göğüsleri her seferinde sekiyordu. Meme uçları beni işaret eder gibiydi. Onları ilgisiz bırakamazdım. Ellerimle sıkıştırıp ikisiyle de ilgilendim. Dilim tenini tadarken, burnum da kokusunu içime çekiyordu.

Güzelliğine kendimi kaptırıp kontrolü ona bıraktım. Bedeni yukarı aşağı hareket ediyordu. Neredeyse tamamen içeri girip, geri çıkıyordum. Uzun saçları bana sürtündüğü sırada yüzüne yaşıyor, zorlukla nefes alıp veriyordu.

Daha sert bir şekilde girmeye başladığımda, çığlık attı. Her bir santimimin onunla buluşmasını istiyordum. Her şey yok olmuştu ve gözlerim sadece onu görüyordu.

Onu, onu...

Mükemmel, çılgın, sert ve deli gibi iyiydi.

Bu kez ağır gitmek istiyordum. Hem de çok. Onun tatlılığını özümsemek istiyordum. Ama yapamadım. Onu çok istiyordum. İlkel bir hisle.

O da aynı şeyi düşünmüş gibiydi. Sanki bu bizim son seferimiz olacakmış gibi.

“Üzerime eğil.” dedim bir süre sonra. “Hadi şu işi yapalım.”

Üzerime eğildi. İyice içine girdim. Onun istediği *tek kişi* olmak istiyordum.

Sanki milyonlarca kez sevişmişiz gibiydi. Göğüslerini tutup yaladım. Boş elimi, kasıklarına götürüp okşadım. İçine girip çıktığım ritimle okşuyordum onu.

Adımı haykırarak boşaldı. Kasları bedenimin üzerinde kaskatı kesilmişti.

Üzerime yığıldı ama ben boşalmamıştım. İçinde gidip geliyordum. Göğüs göğse.

Elektrik gibi ateşli bir şekilde.

Başımı arkaya attım ve boşalırken bağırdım. Onu sıkıca tutuyordum.

Sıkıca.

Onun gitmesine asla izin verme.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Elizabeth

Ertesi gün cumartesiydi ve telefonum sabah tam sekizde çaldı.
Bu kadar erken arayan kim olabilirdi?

“Merhaba.” Yatakta kalktım. Dün gece çok sert geçmişti ve bedenimde hâlâ etkileri sürüyordu.

“Bayan Bennett?” dedi soğuk bir kadın sesi.

Hafifçe öksürdüm. “Evet.”

“Ben Myers’ Takı Mağazası’ndan Sylvia Myers.” Cevap vermemi bekler gibi sustu. Sanki ben kendisini aramışım gibi.

“Evet?”

Myers’ Raleigh-Durham bölgesindeki öncü takı mağazalarındandı. Birkaç kez vitrinlerini inceleyip fikir almak için gitmiştim ama fiyatları benim erişemeyeceğim bir seviyedeydi.

“Ofisimize gönderdiğiniz resimlerle ilgili arıyorum sizi. Önümüzdeki hafta buraya gelmenizi ve anlaşabilirsek, tasarımlarınızdan bazılarını satın almayı istiyoruz.”

Resimler? Ben kimseye resim göndermemiştim.

Yatakta daha dik bir şekilde oturup beynimin çalışmasını bekledim. “Anlıyorum. Hangileriyle ilgileniyorsunuz Bayan Myers?”

Telefona kâğıt hışırtıları geldi. “Asistanınız Shelley, birkaç çizim gönderdi ama benim dikkatimi çekenler gümüş parçalar oldu. Özellikle de kelekli yüzük ve sarmal bilezik. Asheville’de, sizin ustalığınızın tarzında takıların çok iyi satılacağı bir mağazamız var. Buluşmak için Çarşamba günü saat dokuz uygun mu?”

Shelley!

Tam da kafası bir balon kadar boş bir ahmak olduğunu düşündüğüm sırada, gidip, inanılmaz derecede sevimli bir şey yapmıştı.

Ama neden benim tasarımlarımı istiyorlardı ki?

Çünkü güzeller, diye fısıldadı kalbimin bir tarafı. *Bir kez olsun kendine inan. Bunu yine yap!*

Komodinden bir kalem kâğıt aradım. “Tüm sabah dersim var ve bire kadar bitmeyecek ve sonra da çalışmam gerek... Ama sanırım izin alabilirim. Saat üç uyar mı?”

Tanrım, ne yapıyordum? Yıllardır yeni hiçbir şey tasarlamamıştım. Elimdekilerin hepsi eskidi. Ve Shelley nasıl olmuştu da eski tasarımlarımı bulmuştu?

“Üniversite öğrencisi olduğunuzu bilmiyordum Bayan Bennett. Deneyimli ve profesyonel bir tasarımcı olduğunuzu zannetmiştim. E-mailinizdeki logo, Darcy Designs adında bir şirketiniz olduğunu söylüyor.”

Darcy? Güzel isim. Aşk ve Gurur’u hatırladığı için Shelley’yi tebrik etmeliyim.

“Evet, bu doğru.”

“Kaç yaşındasınız? Telefonda sesiniz çok küçük geliyor ve doğruyu söylemek gerekirse, şu anda sadece güvenebileceğimiz ustalar arıyoruz. Genç üniversite öğrencileri değil.” Bir şeylere parmaklarıyla vurduğunu duyabiliyordum. Bir ofiste büyük bir

masada oturduğunu hayal edebiliyordum. Beni aradığına muhtemelen pişman olmuştu.

Bir nefes verdim. "Ben tam zamanlı bir üniversite öğrencisiyim."

"Anlıyorum." Ama sesindeki kararsızlığı hissedebiliyordum. Bir karar vermiş gibi hafifçe öksürdü. "Tamam. Çarşamba günü saat üçte, Raleigh'deki ana takı mağazamızda buluşalım." Adresi verdi. "İyi günler Bayan Bennett." Telefonu kapattı.

Yataktan ok gibi fırladım.

Tasarımlarımla ilgili bir mülakata girecektim. Aman Tanrım. Aynı anda hem heyecan hem de korku hissediyordum. Bunu yapabiliirdim, değil mi? Denemem gerekiyordu. Çünkü bu şekilde yaşamak bir işe yaramıyordu.

Sonra Colby ile ilgili düşünceler zihnimi doldurdu. Onu iki haftadır ne görmüş ne de ondan bir haber almıştım ama bir şekilde oralarda bir yerlerde olduğunu hissediyordum. Saklanıyordu. Beni bekliyordu.

Titreyip bu korkunç düşünceleri bir kenara ittim ve balkonuma koştum. Declan'ı görmek istiyordum. Dün gece spor salonundan eve geldiğimizde, ona kapıda beceriksiz bir iyi geceler öpücüğü verip içeri girmiştim. Ama tüm gece aklımdan çıkmamıştı.

Parmaklıklara yaslandım. "Uyan uykucu İngiliz. Büyük bir haberim var!" diye seslendim onun balkonuna doğru. "Çok büyük!"

Ona kadar saydım ve birden orada belirdi. Saçları dağınıktı ve sabah güneşinden dolayı gözlerini açamıyordu.

Neredeyse ellerimi çırpacaktım ama sonra durdum.

"Neler oluyor?" Mükemmel görünen çenesini kaşıdı. Hiçbir erkek, sabahın bu saatinde bu kadar mükemmel görünmemeliydi.

Ve tabii ki çıplak yatıyordu. Mükemmeldi. İnanılmaz yakışıklıydı.

"Declan! Tüm site seni görüyor." Gözlerimi mükemmel bedeninden ayırdım.

“Bir sorunun olduğunu düşündüm.” dedi hafifçe bağırarak içeri girerken. Daha sonra dar siyah bir iç çamaşırı giymiş olarak geri döndü. “Bu olur mu efendim?”

Gözlerimi dar çamaşırında gezdirdim. Çok uzun bakmama gerek olmadan ne kadar iri olduğunu görebiliyordum. Ve sert.

Gözleri biraz yumuşadı. “Biraz sert bakıyorsun Elizabeth. Yüzüme odaklan, bedenime değil.”

Bana meraklı bir bakış attı ve ben de dün gecenin hâlâ unutulmadığını fark ettim.

Sadece bu *duyguyla* nasıl başa çıkmam gerektiğini bilmiyordum.

Elimi hafifçe salladım. “Penisini unutalım. Çarşamba günü bir takı mağazasıyla, bir tasarım fırsatı konusunda mülakatım var. Bu, gerçekleşeceğini tahmin bile edemeyeceğim kadar güzel bir şeylerin başlangıcı olabilir.” Ya da olmaz.

Yüzünde koca bir gülümseme belirdi. “Bekle, hemen geliyorum.”

“Ne? Hayır, bunu yapmak zorunda değilsin. Ben sadece bilmiyorum, birilerine söylemek istedim.”

“Ve ilk önce bana mı söyledin?”

Başımı salladım.

“Geri çekil!” dedi ve ben çekilemeden, balkonunun parmaklıklarından benimkine atladı. Tam karşımda durdu. Çıplak göğsü benimkinden birkaç santimetre uzaktaydı ve bunun beni nasıl gerdiğini düşünmeme fırsat bile vermeden, beni kollarına alıp çevirmeye başladı. Yeniden kollarında olmanın verdiği zevkle çılgılık attım.

Sonra oradaki sandalyelerden birine hızla bıraktı beni.

“Bunu kutlamalıyız.” dedi yanımdaki sandalyeye oturarak. “Hadi kahvaltıya gidelim. Benden.”

Tuhaf bir rahatlık çöktü içime. Bir şeyler hızla değişiyordu ama bunu çok fazla düşünmedim. “Tamam.”

Başını salladı. “Nereye gitmek istiyorsun?”

“Fark etmez.” Ve Tanrı biliyordu ya, onunlayken nerede olduğumun hiçbir önemi yoktu.

Sadece bir günlüğüne, diye söz verdim kendime.

Eğildi ve ben geri çekilemeden, yanağıma bir öpücük kondurdu. “Tamamdır. Giyin. Otuz dakika sonra kapındayım.”

Ben, nefesimi tutmuş onu izlerken, o, kendi balkonuna atladı ve yatak odasına gitti.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

Declan

Balkondan yüzümde bir gülümsemeyle geri geldim. Elizabeth'i kahvaltıya götürmek için hızla hazırlanmaya başladım. Çabuk bir duştan sonra, kotumu, Front Street Gym tişörtümü ve terliklerimi giydim. Yeniden onun yanında olmak için sabırsızlanıyordum.

Dün gece inanılmazdı ama bunun tek nedeni seks değildi. Neden o'ydü.

Yağmurda dans edişi, takı mülakatı ile ilgili konuşurken gözlerindeki heyecan, korkularıyla mücadele etmesi... Neden buydu. Onu istiyordum.

Ona, kendimle ilgili her şeyi anlatmak istiyor oluşum aptalca mıydı? Annemi ne kadar çok sevdiğimi ve ne kadar çok özlediğimi... Spor salonunu bitirip UFC unvanı için çalışmaya başlamayı ne kadar çok istediğimi... Onunla nasıl her pozisyonda beraber olmak istediğimi...

Evet. Biraz daha beklesem iyi olurdu.

Beş dakika sonra kapısını çaldım ve sitemizden, yolun karşısındaki Minnie's'e kadar yürüdük. Karşıya geçerken, ellerimiz

birbirine değiyordu. Sertleştigimi hissettim. Ufacık bir doku-
nuşla bile, onu evime götürüp nasıl hissettiğimi ona göstermeye
hazırdım.

Minnie's üniversiteliler için popüler bir mekândı ve kalabalıktı
ama biz arkalarda bir masa bulduk.

Siparişimizi verip yiyeceklerimiz geldiğinde de yemeye koyul-
duk. Aramızdaki samimiyet beni hiç şaşırtmıyordu. En başından
beri birbirimize onun fark ettiğinden daha çok benzediğimizin
farkındaydım.

Kıyamet koptuğunda, tam da ona önümüzdeki yıl, Londra'ya
yapmayı planladığım yolculuktan söz ediyordum.

O sırada eski sevgilim içeri girdi.

Nadia, arkasında ciddi bir şekilde yürüyen Ninja Kaplumbağa
ile birlikte masamıza doğru yürüdü. Omzunun üzerinden bana
dikkatli bir şekilde bakıyordu. Boynumu çırtlatıp omuzlarımı es-
nettim. Nadia'nın bakışları bir Elizabeth'e bir bana odaklandı.
Gerektiğinden daha dikkatli bir şekilde bakıyordu.

Dudaklarımı sıktım. Ondan kurtulmanın bir yolu *yok* muy-
du? "Ne istiyorsun?"

Elizabeth elindeki tosttan başını kaldırıp, onları gördü ve ök-
sürüp suyuna uzandı.

"Birileri gergin galiba?" Nadia yüzünün güzelliğini eksiltme-
yen bir şekilde ofladı. "Dün bir dövüş mü kaybettin?"

Elizabeth gerildi ve gözleri, Nadia, Donatello ve benim aram-
da gezindi. Çatalımı bıraktım. *Lanet olsun.*

"Günaydın." dedi Elizabeth ortamı yumuşatmak için. "Kah-
valtı mı yapacaksınız yoksa yaptınız mı?"

Lütfen yaptık de.

Nadia gözlerini benden ayırmadı. "Yaptık. Ama eşlik etmemi-
zi isterseniz, memnun oluruz." Cevap vermemi beklemeden, sa-
çını attırarak erkek arkadaşına baktı. "Öyle değil mi Donatello?"

Güldü ama sesi tuhaf çıktı. Her zamanki gibi değildi. Gözlerimi Brezilyalıya çevirdim. Gergin omuzlarına ve sıkı çenesine baktım.

Nadia bana yaptığı gibi, onun da kafasını mı ütölüyordu?

Homurdandım. Onun soyundan gelen biriyle birlikte olmasına rağmen Nadia'nın mutsuz olması, akıl alır gibi değildi ama bazı kızlar asla mutlu olmamaya programlanıyordu ve Nadia da onlardan biriydi.

Tenis antrenmanı ile ilgili bir şeyler mırıldandı ama Nadia çoktan Elizabeth'in yanına oturmuştu. Donatello'ya yanıma oturmaktan başka bir tercih hakkı bırakmadı.

Orada dörtlü tuhaf bir tablo oluşturduk.

Gözlerim Nadia'da gezindi. Hem kalbim hem de aklım artık ona âşık olmadığımı kanıtlıyordu. Hatta daha önce de âşık olup olmadığımı sorguluyordum.

Sonraki beş dakika boyunca hava, dersler ve önümüzdeki hafta sonu ne yapacağımız konusunda kısa sohbetler edildi. Bize ardı ardına sorular sorarken, Nadia'nın sesi ara ara çok tiz çıkıyordu. Didikleyip duruyordu. Elizabeth'le birlikte olup olmadığınızı anlamaya çalışıyordu. Garson gelip de onların kahvesini bıraktığı sırada, buna bir son vermeye hazırdım.

Nadia, Elizabeth'i süzdü. "Hey, sen Blake ile çıkmıyor musun?"

Elizabeth başını salladı. "Biz sadece arkadaşız."

"Ama onunla çok fazla zaman geçiriyorsun, değil mi?" diye sordu imalı bir şekilde. "Seni kampüste hep onunla birlikte görüyorum. İnsanların çıktığını düşünüyor olması şaşırtıcı değil." Parmağını masada gezdirdi. "Çıkmadığınızı o da biliyor mu?"

"Bu kadar soru yeter!" diye lafını kestim ama aynı zamanda Elizabeth'in cevabını bekliyordum. Blake aramızda hiç konuşmadığımız bir konuydu ama Elizabeth'in ona karşı arkadaş olarak güçlü hisleri olduğunu biliyordum. O pislikten nefret ediyordum. Tamam, belki de bu biraz abartılıydı ama Elizabeth'i istiyorsa, önce beni aşması gerekiyordu.

Lanet olsun. Çenemi kaşıdım. İlkel insanlar gibiydim ya da aşırı sahiplenilen bir erkek arkadaş.

Elizabeth omuzlarım dikleştirip hafifçe öksürdü. “Aslında, üniversitenin ilk yılında, Whitman süresince kimseyle çıkmaya-çağıma dair kendime bir söz verdim.”

“Yani şu anda çıktığın biri yok mu?” diye sordum sakın olma-ya çalışarak.

Dudaklarını ıslatıp gözlerini benden kaçırdı. “Hayır. Ben ciddi şeyler yaşamıyorum. Üniversite hayatı da öyle olmalı zaten, değil mi?”

Restorandaki her şey bulanıklaştı ve Elizabeth’in bu umursamaz konuşması beni deli gibi öfkeliendirdi. Masanın altında yumruklarımı sıkıp gözlerine bakmaya çalıştım ama o, tabağındaki yiyeceklerle uğraşıyordu.

Geçirdiğimiz gecenin onun için hiçbir anlamı yok muydu?

Cevabı az önce almamış mıydım?

Lanet olsun!

Bir nefes verdim ve Nadia’nın önünde pişman olacağım bir şey söylememek için kahvemi elime aldım.

Nadia koca bir gülümsemeyle kendinden emin bir şekilde, ipuçlarını toplamaya çalışarak, bir ona bir bana baktı. “Ne kadar mükemmel ve modern bir fikir.” Dikkatini çekmek için Elizabeth’in eline dokundu. “Ve bilmiyorsundur diye söylüyorum, *gerçi kim bilmiyor ki?* Declan ve ben altı aydan daha uzun bir süre çıktık ama daha fazla sürdüremedik.” Gergin bir şekilde güldü. “Kesinlikle arkadaş olmamız en güzel şeydi.”

Elizabeth başını salladı. “Tabii ki.”

“Aslında, Declan, annemin kanser olmasının beni ne kadar üzdüğünü bilen tek insan. Öyle değil mi Declan?” diye ısrarla bana baktı.

Omuzlarımı silktim ve bu sırada Ninja Kaplumbağa'nın da kasıldığını hissettim.

Nadia yeniden Elizabeth'e döndü. "Peki, nerelisin Elizabeth? Senin hakkında bir şeyler öğrenmeyi çok isterim."

Elizabeth sessizce bir şeyler mırıldandı.

"Anlamadım." dedi Nadia.

"Petal, Kuzey Carolina dedim."

Yüzünde havalı bir ifadeyle başını salladı. "Ben Raleigh'liyim. Ailem Ridgley Oteller zincirinin sahibi. Sanırım buralarda Whitman soylusu sayılıyor. Ama Petal, Kuzey Carolina.... Hmmm... Küçük bir kasaba sanırım ama şimdi düşününce hatırlıyorum sanırım. Buraya ne kadar uzaklıkta?"

"Kızı biraz rahat bırak. Herkesin sinirlerini bozuyorsun." diye lafını kesti Donatello telefonunu alıp oynamaya başladığı sırada.

Elizabeth bir nefes verdi. "Sorun değil. Petal, buranın birkaç saat doğusunda, sahile yakın, küçük bir kasaba."

Nadia parmaklarını şıklattı. "Colby Scott! O da Petallı! Senatör Scott'ın oğlu ve çocukken ailelerimiz Raleigh Country Club'ta takılırken, biz de birlikte oynardık. Onu tanıyor musun? Artık bu okulda."

Tüm bedenim alarima geçti. Colby Scott? Bu da ne şimdi? O gece kapısında olan çocuk mu? Olaydan sonra, adını kampüs polisinden, hatta Raleigh Polis Merkezi'nden aratmıştım ama geçmişti temizdi. Adresini bulmaya çalıştım ama şimdiye kadar hiçbir şeye ulaşamamıştım.

Onu tanımadığını söylerken yalan mı söylemişti?

"Onu tanıyorum." dedi Elizabeth suratı bembeyaz olurken.

Nadia ellerini çırpı. "Dünya küçük. Ona ne oldu? On yaşındaki kadar yakışıklı mı hâlâ?" Kıkırdadı. "Onu bulmam lazım. Küçükken benimle evlenmeye söz verdiğini hatırlatmam gerek."

Elizabeth buna cevap vermedi. Sadece başını yere eğdi ve saçları sarı bir perde gibi yüzünü örttü.

“İyi misin?” diye sordum hafifçe.

Mavi gözlerini kaldırıp bana baktı ama sonra yeninden yüzünü indirdi. Bakışlarında gördüğüm acı içimi acıttı.

“Liseye o Colby denen çocukla mı gittin?” diye ısrar ettim. “Evine gelen o muydu?”

“Evet.” Sesi fısıltı gibiydi.

Gerginlik giderek arttı.

Kendimi masaya eğilmiş, onu daha yakından görmeye çalışırken buldum.

Bileklerindeki kesiklere baktım. Altındaki yaralara. “Bunu yapan o mu?”

Nadia ortada bir sır olduğunu anlayarak başını eğdi. “Neyi? Bir şeyler mi kaçırdım?”

Elizabeth kendini toparladı ve elleriyle saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Oturduğu yerde kıpırdanıp çantasını karıştırdı ve bir yudum su aldı. “Ben, Colby ile çıkıyordum. Çok uzun zaman önceydi ve eminim beni şimdiye kadar unutmuştur.” Yalan söylediği belliydi.

Koltuğuma yaslandım. Öfkem ve kinim artıyordu. *Colby Scott*. Zihnimde tekrar ediyordum. Hızla nefes alıp vermeye başladım. Ancak bu sayede hâlâ o masada oturup kendimi kaybetmeme engel olabiliyordum.

Nadia kendi meseleleriyle meşgul olduğundan olan bitenin farkında değildi. Bana baktı. “Seni birkaç kez aramaya çalıştım, sesli mesaj bıraktım ve mesaj gönderdim.”

“Meşguldüm.” Kahvemden bir yudum aldım ve Nadia ne kadar sinirlendiğimi görmesin diye kendimi toparlamaya çalıştım.

“Elizabeth’le mi?” diye sordu bize tuhaf bir şekilde bakarak.

“Her şeyle Nadia.” Sert bir bakış attım.

Bu kızın neyi vardı?

Ama bu umurumda değildi. Tek istediğim Elizabeth'i buradan çıkarıp neler olduğunu öğrenmekti.

Ninja Kaplumbağa masadan kalktı. "Ben arabaya gidiyorum Nadia. Bazı görüşmeler yapmam gerek. Acele et. Tüm gün bekleyemem."

Çocuk yürüyüp restoranın kapısından çıktı.

Nadia'ya odaklandım. Bir nefes verdim. "Bak. Sen ve Nin... Erkek arkadaşın arasında işler belli ki iyi gitmiyor ama buna beni karıştıрма. Peşimden ayrılmayarak sadece işleri zorlaştırıyorsun. Özellikle de yanımda biri varken." Bakışlarımı Elizabeth'ten uzak tutmaya çalışıyordum ama bizi dikkatle izlediğinin farkındaydım.

Yüzü düştü ve gözleri yaşardı. "Tanrım, çok büyük bir hata yaptım Declan. *Aptalca* bir hata. Onunla yattığımda sana çok kızmıştım. Ne yaptığımın farkında değildim. Beni affedeceğini düşündüm. Sadece, seni hâlâ seviyorum."

Gözünden yaşlar akıyordu. Dudaklarını ısırdı ve gözlerim doğrudan dudaklarına kaydı. Bu, sadece bir refleksti ve başka bir anlamı yoktu ama Nadia da bunu fark etmiş olmalı ki gözleri aydınlandı.

"Bunu inkâr etmeye çalışabilirsin ama beni hâlâ önemsiyorsun." Masaya yaslandı. "Hadi biraz konuşalım. Senin evine geleyim ya da sen benimkine gel. Lütfen Declan."

Elizabeth birden, "Ah, Donatello otoparktan çıktı." dedi. Hepimiz dönüp, kırmızı Porsche'si ile otoparktan çıkıp yolda ilerleyişini gördük.

Nadia bir çılgılık attı. "Ve şimdi bu lanet restoranda kalakaldım. Bu topuklularla onca yolu yürüyemem. Mükemmel!" dedi üzgün bir şekilde.

Başımı arkaya atıp bu lanet duruma sinirlendim.

Elizabeth de yorgun bir nefes verdi ve ikimize birden baktı. “Ben, Donatello’yu suçlamıyorum.” dedi. “Sizin burada konuşacak bir sürü konunuz vardır ve ben ikinizi...”

“Bu mükemmel olurdu.” diye mırıldandı Nadia gözlerini silip Elizabeth’e minnet dolu bir bakış atarak. “Ben kahvaltınızı berbat etmişken, bu kadar anlayışlı olduğun için çok teşekkür ederim.”

Elizabeth dudaklarını sıktı. “Anlayışlı değilim. Sadece çok rahatsız oldum. Konu Declan olunca çılgın gibi davranıyorsun ve ben bundan gerçekten sıkıldım.”

Nadia bir nefes verdi.

Elizabeth’in elini tuttum. “Hayır. Kal. Sadece bir dakika bekle. Kendimizle ilgili konuşmaya zamanımız olmadı. Dün geceyle ilgili.”

Her şey çok hızlı geliyordu. Bana hem kendisi için hiçbir şey ifade etmediğimi söylemiş hem de kendisini inciten çocuğun adını söylemişti.

Zamana ihtiyacım vardı.

Başını salladı. “Hayır, gerçekten bugün yapmam gereken bir sürü işim var ve daha fazla bu aptallıklarla uğraşamayacağım.”

“Elizabeth, bir dakika bekle.”

Elini kaldırdı. O soğuk maskesini çoktan takmıştı. Bana o partiye giren kızı hatırlattı. “Yeter. Yeterince gördüm ve duydum. Keyfinize bakın.”

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

Elizabeth

Minnie's'ten çıktığımda, öfkeden çılgına dönmüştüm. Nadia'nın, gözümün önünde Declan'm peşini bırakmaması beni sinir etmişti ama bir de üstüne Declan'ın Nadia'ya bir bakışını yakalayıp, ona karşı hâlâ bir şeyler beslediğini hissetmiştim.

Yolun karşısına geçip evime gittim. Bu kahvaltı fiyaskosu için bir şarkı seçmem gerekse, Def Leppard'dan "Love Bites" ile The Band Perry'den "Done" şarkılarından birini seçmem gerekirdi. İkisi de aşkla ve buna bir son vermekle ilgiliydi.

Aşk... Bu uğurda çok üzülmüştüm. Kalbini kaybetmenin ne demek olduğunu biliyordum. Declan'ın içi ve dışı ne kadar hoş olursa olsun, bir kalp kırıklığını daha kaldıramazdım.

Koridorda ilerledim ve kapımın önünde annemi buldum. Kapıyı çalarken, omuzları çökmüş gibiydi.

Derin bir nefes aldım ve birlikte yediğimiz son akşam yemeğini hatırladım. Karl'ı ve Senatöre şantaj yapma konusundaki planını hatırlayınca yine endişelendim. O adam diğerleri gibi, annemin başına belaydı.

“Hey, buradayım!” diye seslendim. Sesimin neşeli çıkması için uğraşmıştım ama söz konusu annem olunca, bu neşeyi ne kadar muhafaza edebileceğimden emin değildim. Ama büyükannem de gittiğine göre, artık sadece annem kalmıştı ve size ne kadar kötü davranırlarsa davransınlar, ailenizden vazgeçmek kolay değildi. Birkaç kuzenim vardı ama Petal’dalardı ve çoğu annemle görüşmezdi. Annem hep sorunluydu. Hep geri ödemeyeceği borçlar alırdı ve kimse ona güvenmezdi.

Beni merdivenin başında karşıladı. Kırışık kıyafetlerinden sigaranın yoğun kokusunu alabiliyordum.

“Tanrıya şükür buradasın.” diye seslendi. Pembe rujuyla saklamaya çalıştığı şişmiş dudağı gözümden kaçmamıştı. Bakışları bir otoparka bir bana dönüyordu.

“Ne oldu?”

“Hadi içeri girelim de sana her şeyi anlatayım. Biraz kahveye ihtiyacım var.” Sesi bir jilet kadar keskindi.

İçeri girince, hemen kahve yaptım. Kahvesine krema ve şeker ekleyip, küçük masama oturdu ve bana baktı. “Burada hiç yiyecek var mı?”

“Tabii ki.” Kalkıp ona çabuk bir kahvaltı hazırladım. Yumurta kırıp ekmek kızarttım. O anda evde sadece bunlar vardı.

“Neden burada olduğunu bana söyleyecek misin?” diye sordum birlikte oturduğumuzda.

“Bir anne, kızını ziyaret edemez mi?”

“Daha önce hiç etmedin.”

Kaşlarını çatıp ağzındakileri çiğnedi. “Gidecek başka bir yerim yok.”

“Karl sana vurmuş.” dedim.

Hafifçe dudagina dokundu. "Onun hatasi degildi. Onu cildirttim ve genellikle kavgalardan sonra pisman olup bana cicek

alır ya da beni bir geziye götürür ama bu sefer...” kollarını ovdu, “... çok sinirli.”

Polisi arayabiliriz. En azından sana yaklaşmasını engellesinler.

Yüzü soldu. “Hayır! Ben onu hâlâ seviyorum Elizabeth ve tüm şu Senatör Scott davası kapanınca yeniden birlikte olacağız.”

Korkudan dudaklarım kurudu. “Ne? Hâlâ o konuyla uğraştığınızı söyleme anne?”

Hafifçe öksürüp gergin bir şekilde bana baktı. “Karl... Colby’yi adalete teslim etmeyi gerçekten çok istiyor.”

“Hayır, o Senatör’ün parasını istiyor. Bu ikisi arasında fark var.” dedim kızgın bir şekilde. “Ona neden söyledin? Annemmiş gibi davranman ve olanlar konusunda neler hissettiğimi bilmen gerekiyordu. Bunu hiç kimsenin öğrenmesini istemiyordum.”

Ufalanmış ojesiyle ilgilendi. “Petal’dakiler biliyor.”

“Evet ve benim bir sürtük olduğumu düşünüyorlar.” Fincanların olduğu dolabı çarptım.

Bana sinirle baktı. “Bak, çok fazla para söz konusu. Mücadele edip sonunda hiçbir şey elde edememekten bıktım. Ayrıca, Senatör’ün oğlu ile ilgili gerçekleri öğrenmesi gerektiğini düşünüyorum.”

“Bu, neden umurunda? Olaylar olduğu zaman hiç umurunda değildi.” Sözlerime engel olmam için çok geçti.

“Bunu sakın söyleme Elizabeth.” dedi sert bir sesle. “İyi bir çocuktun ve sürekli tepende olmama gerek olmadığını biliyordum. Uzakta olduğum bir hafta sonunda bunun gerçekleşmiş olması benim suçum değil. Ve sen, bunun sonrasında değiştin. İçine kapandın. Kimseyi aramadın, dışarı çıkmadın, benden nefret ediyormuş gibi davrandın...” Elleri yerinde duramıyordu. “Ben, parasını senin için harcayan iyi bir anne olamadığımı biliyorum. Zaten param da yoktu ama elimden gelenin en iyisini yaptım.” Marlboro’sunu alıp bir tane yaktı.

Derin bir nefes alıp toparlanmaya çalıştım. “Karl ve Senatör’ün arasında ne oldu?”

Sigarasından bir nefes aldı. “Karl sonunda Senatör’ün kişisel asistanıyla görüşene kadar birkaç kez ofisini aradı ama doğrudan Senatörle konuşmasına izin vermediler. Konunun oğluyla ilgili olduğunu söylemesi işe yaradı. Ertesi gün bizi aradı ve Karl konuşmasını yaptı. Elli bin lira vermezse, hikâyeyi basına sızdıracağını söyledi.”

Tanrım, aptallıkları midemi bulandırıyor. Kusmak istiyordum. Ayağa fırlayıp bir bardak su aldım.

Sigarasını içmeye devam etti. Ucu, rujundan dolayı pembe olmuştu. “Ertesi gün, Karl’ın iş yerine Gelir İdaresi’nden geldiler ve vergi borcu olduğunu iddia edip iş yerini kapattılar ki bu doğru da olabilir tabii bilmiyorum. Gelir İdaresi aylar süren tefitişini bitirene kadar da açamayacak. Tüm dosyalarına el koydular ve parasını da dondurdular. Onları Senatörün gönderdiğinden emin. Tüm hayatı o araç satış dükkânıydı ve orayı geri alamazsa, beş parasız kalır.”

Sonra devam etti. “Karl, *Raleigh Herald*’dan bir gazeteciyi aradı. Senatör Scott’ın oğlu ve tecavüz ettiği bir kız hakkında bir hikâyesi olduğunu söyledi. Onlar da görüşüp bu hikâye için para ödemeyi kabul ettiler ama oraya gittiğinde, ellerinde kâğıtlarla bekleyen bir sürü avukat varmış ve saldırıyı ilk ağızdan dinlemek isteyip Karl’ın dediklerine kulak asmamışlar. Bir de polis raporu sormuşlar.”

Yerime oturdum. “Saygın bir gazete. Sıradan söylentileri yazamazlar.”

Annem başını salladı. “Karl da o yüzden kızgın ve üzgün. Yani, tüm bu olanlar ve dükkânı yüzünden.”

“O yüzden *sana* mı vurdu?”

“O çocuğun sana tecavüz etmesine izin verdiğini anlatsan, o zaman bunlar olmazdı.”

“Ben ona izin vermedim.” Sesim titriyordu.

Annem bunu fark etmedi bile. “Ben Karl’ı geri istiyorum.” dedi somurtarak.

Ayağa kalktım. Sandalyem yere sürttü. “Tanrım, hayatın boyunca bir kez, doğru olan şeyi yap ve onu unut.” diye kestirip attım. “İstediğin şeyi elde etmek için benim hayatımı mahvetmekten vazgeç!”

Dudaklarını sıktı. “Şu anda senden ders almaya ihtiyacım yok.” Yorgun bir şekilde nefes verdi. “Şimdi, uyumam için bir yerin varsa, iyi olur. Beni burada istemiyorsan, o zaman gidebilirim...”

Durup ona baktım. Bir yanımda gitmesini istiyordu ama onu sokağa atamazdım. Sonuçta o, benim *annemdi*.

“Benim odamın sonundaki koridorda fazladan bir oda var. İçinde sadece tek kişilik bir yatak var.”

Başını sallayıp koridora doğru gitti ama sonra bana döndü. “Tüm bunlarla seni üzdüğüm için üzgünüm bebeğim ama sadece Karl’a karşı önyargılı olma.”

“Sadece biraz uyu anne. Sonra konuşuruz.”

Ama sonra konuşmadık.

Birkaç saat sonra, sevdiği şeyleri almak için markete gittim. Genellikle cips, pizza, soda ve sigara almıştım. Dördüğümde hava kararmıştı. Ev boştu ve mutfak masasında üstünkörü karalanmış bir not vardı.

Karl gelip beni aldı. Hikâyeyi anlatmak için New York’ta bir gazete bulmuş. Üzgünüm.

Seni seviyorum, Candi

Mutfakta bir sandalyeye oturdum. Kalbim korkuyla dolarken, aldıklarımı unutmuştum. Öfkeden gözyaşlarıma hâkim olmakta güçlük çekiyordum. O berbat gecenin gölgeleri, ne yaparsam yapayım, peşimi bırakmıyordu.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

Elizabeth

Pazar günü geçti ve ben hâlâ Declan'ın Minnie's'teki konuşmamızla ilgili bana bir açıklama yapmasını bekliyordum ama o, bunu yapmadı. Kapısım birkaç kez çaldım ama evde değildi. Onu köhne bir boks ringinde dayak yerken hayal ettim. Sonra hayal gücüm onu Nadia'yı öperken düşünmeme neden oldu. Tanırım.

Aramızdaki şeyi öyle tanımladığım için bana kızmış mıydı? Tabii ki.

Ama neden kapımı çalmamıştı hâlâ? Bunu bilmiyordum.

Spor salonunda geçirdiğimiz geceyi aklımdan tekrar geçirdim. Bedenim onu yine istiyordu ve bu beni sinir ediyordu. Seks hayatımda hiçbir zaman tekrarlar olmazdı.

Pazartesi günü, sınıfa geç gittim ama neyse ki Dax bana yer ayırmıştı ve Feldman da geç geldi.

Yerime oturup kitabımı açtım ve Declan'ın her zamanki yerinde olmadığını gördüğümde hissettiğim hayal kırıklığım yok saymaya çalıştım.

Dax'e baktım. "Kardeşin nerede?"

Omuzlarını silkti.

“Dersi bırakmamıştır herhalde. Yaralanmadı, değil mi? Bir kavgadan dolayı. Bunu yapmaya devam etmesine nasıl izin veriyorsun?” Gözlerimi kapattım. “Bunu neden yapıyor?”

Dax dudaklarını sıktı ve ilk kez onu yüzünde mutsuz bir ifadeyle gördüm. “Spor salonunu açmak için para kazanması gerekiyor. Amerika’daki evin kendine ait olan kısmı artık yok.” Başını yere eğip sonra yeniden bana baktı. “Herkes benim çok umursamaz olduğumu düşünüyor ama ben onun için endişeleniyorum. Hayali bizden, benden kopup özgür bir adam olabilmek. Keşke paranın bana ait olan kısmını da alsaydı ama almıyor. Henüz fark etmemişsindir belki ama Declan çok inatçıdır.”

“Evet.”

“Bayan Bennett, dersimin ortasında ne konuştuğunuzu öğrenebilir miyim?”

Lanet olsun. Yakalanmıştık. Başımı salladım. “Hayır. Üzgünüm Bayan Feldman.”

Kalemini masasına vurdu. “O halde sanırım başka sorular cevaplamak istiyorsun?”

Bugün olmaz. Lütfen. Aklım ders hariç bir sürü yere odaklanmış durumdaydı.

Dax iri gövdesiyle ayağa kalkınca, sınıfın yarısı iç geçirdi. “Asıl konuşan bendim Bayan Feldman. Sorularınızı cevaplamaktan keyif alırım.” dedi daha da belirginleştirdiğini düşündüğüm net aksanıyla.

Dersten sonra, beşeri bilimler binasının önünde buluştuk. Benim matematik dersim vardı ama derse girmeyip Declan hakkında daha fazla şey öğrenmeye karar verdim. Bahçedeki meşhur çeşmenin yanında bir bank bulup oturduk. Derslerde nasıl çabaladığından ve mükemmel bir öğrenci olmasa da elinden geleni yaptığından bahsettik. Onu Declan hakkında daha fazla konuş-

maya zorlamak istemiyordum ama daha fazlasını öğrenmek için ölüp bitiyordum.

“İyi bir dinleyicisin.” dedi bir süre sonra beni hafifçe dürterek.

“Seni dinlemek kolay.”

“Aynı zamanda çok da ateşliyimdir.”

Gözlerimi devirdim. “Tam bir pisliksin.”

Kolunu omzuma attı. “Buna inansen iyi olur tatlım.”

Sırt çantamla oyalandım. “Yani Declan...”

Bir nefes verip telefonumu aldı. Birkaç tuşa bastı ve bana da muzip bir gülücük attı.

“Ne yapıyorsun?”

“Declan’a öğle yemeğinde bizimle buluşması için mesaj atıyorum.”

“Öğle yemeği mi? Hadi benim zaten bir planım varsa? Ayrıca kendi telefonunu kullan.” Telefonumu almaya çalıştım ama bırakmadı.

“Ama sen istersen gelir. Adam beni takmıyor bile.” Telefonumu geri verdi. “İşte, tamamdır. Şimdi öğrenci merkezinde yarım saat sonra buluşmak, sonrasında da laboratuvar da birlikte olmak istediğini zannediyor.”

Ağzım açık kaldı. “Gerçekten mi?”

Telefonum çaldığı sırada gülüyordu. Mesaj Declan’dan gelmişti.

“Ne söylüyor? Heyecanlandı mı?” dedi kız gibi bir sesle omzumun üzerinden mesajı görmek için eğilirken. Saçları kolumu gıcıklıyordu. Tabii ki birlikte olma kısmıyla ilgili yalan söylemişti, o yüzden ona vurmadım.

“Tamam demiş. Çok istekli değil gibi.” diye mırıldandım.

“Hmmm...” Arkasına yaslanıp tıraşsız çenesini kaşıyarak, dikkatle bir şeyler düşündü.

“Ne oldu?”

Bana kuşkulu bir bakış attı. “Sadece, Declan senden gerçekten hoşlanıyor ama Nadia onu çok üzdü. Bunu senin de yapmanı istemiyorum.”

“Benden hoşlandığını nereden *biliyorsun?*”

Bana yorgun bir bakış attı. “İlk olarak sana sevimli bir lakap taktı. Ve derslerde şahin gibi seni izliyor. Kardeşim çok sakindir ama birini sevdi mi deli gibi sever.”

“Ne demek istiyorsun?”

Bir nefes verdi. “Yaptığı şeye kendini tamamen verir. Dövüş. Spor salonu. Ben. Buraya ilk taşındığımızda, gittiğimiz özel okulda yeniydik. İkimiz de çok zayıftık ve tabii ki tuhaf konuşuyorduk. Benimle alay eden pisliklere haddini bildirdiği için sonunda öfkeli biri olarak tanındı. Bu doğru değildi. Ama ünü kısa sürede yayıldı ve pislikler onunla uğraşmaya başladı. Genelde beladan uzak durmaya çalışırdı ama son sınıfta biriyle çıkarken, bir futbol maçı sırasında, arkasından dört çocuk saldırdı. O zamana kadar artık iyice irileşmişti. Üç kişi onu tuttu ve diğeri de onu yere yatırıp muştasıyla dövdü. Ayıldığında, yerde yatıyormuş ve çocukların hepsi biralarım tokuşturup, gülüşüyormuş. Kalkıp onları deli gibi dövmüş. Hatta birini otobanda kovalamış. Sonra polisler gelmiş. Berbat bir geceydi. Babam bundan çok mutlu olmadı.”

“Canı yandı mı?”

“Geceyi hastanede geçirdi ama diğer çocuklar daha kötüydü.”

Dax homurdandı. “O her zaman benden daha iyiydi. Daha zeki, hızlı ve kibar. Hatta kendi masraflarını o ödüyor. Büyüyünce, onun gibi olmak istiyorum.”

Gülümsedim. Declan gerçekten öyle biriydi. Seksi, sevimli, aleti büyük.

Bana yaramaz bir gülüş attı. “Ondan hoşlanıyorsun.”

“Hayır.”

“Evet.”

“Hayır.”

“Hem de deli gibi. Şimdi bu konuyu kapatalım.”

“Hayır.” Kalkıp ayağımı kaldırıma vurdum.

“O zaman bu gece senin evine geleyim. Seksi iç çamaşırımı göstereyim. İngiliz bayraklı falan.”

Dudaklarımı araladım. “Hayır. Bu çok saçma. Sen tam bir...”

“Tamam, sen bilirsin ama kimseyle görüşmüyorsan, bu neden sorun olsun ki? Senin ünlü tek gecelik ilişkilerinden biri olacağım sadece, o kadar.”

Gözlerimi kapattım. “Lanet olsun, bunu herkes biliyor mu?”

“Burası küçük bir üniversite ve arkadaşın Shelley alkol alınca konuşmayı çok seviyor.” Sırıttı. “Son zamanlarda, okul derneğine sık uğruyor. O ve Blake çok samimiler.”

Ah. İlginç.

Devam etti. “Declan’a karşı bir şeyler hissediyorsun. Bunu biliyorum çünkü o içeri girdiğinde aşırı duygusallaşıyorsun.”

“Benim üzerimde uzmanlaşmış gibisin.”

Dudaklarında kendinden emin bir gülümseme belirdi. “Psikoloji okuyorum, unuttun mu? Ve zannettiğin kadar da aptal değilim.”

“Daha çok bir akıl hastası gibisin.”

Ciddi bir bakış attı. “Keşke senin gibi olsaydım. Başka insanların ne düşündüğünü umursamıyorsun ve Whitman’da kendi yolunu çizmişsin, tıpkı Declan gibi, ama aynı zamanda da mü-kemmelsin ve bunun farkında değilsin. Lanet olsun, eğer bunun mümkün olabileceğine dair bana küçücük bir ipucu verseydin, sana hemen âşık olurdum.” Kocaman açtığım gözlerime bakıp gülümsedi. “Seninle ilk ben tanıştım ama ben sarhoştum, Declan değildi. Gerçi bunun bir önemi yok. Onu ilk gördüğünde zaten onu seçerdin. Kader. Karma.” Zoraki bir şekilde gülümsedi.

“Evet, ben bu saçma şeylerin hepsine inanırım. Neyse, sana asılmak için burada değilim. Bunun için çok geç ama senden onun kalbini kırmamanı istiyorum. Zaten bunu yeterince yaşadı.”

Aile böyle bir şeydi. Karşılıksız sevgi. Birden duygulandım ve kendime engel olamayarak ona sıkıca sarıldım.

Geri çekilip yüzüne baktım. “Nadia’ya geri mi döndü?”

“Hayır, ama Donatello’nun ondan ayrıldığını duydum. Yani artık Nadia boşta.” Elimi tuttu. “Hadi, gidip Declan’ı görelim.”

Giderken, Shelley ve Blake mesaj atıp öğle yemeğinde bizimle buluşmak istediler. Blake’e Declan’m da olacağını söylemiş olma-
ma rağmen hep birlikte öğrenci merkezinin önünde buluşmaya karar verdik.

Odaklanabildiğim tek şey Declan’ı yeniden görmektir.

Taş binanın girişinde bir kolona yaslanmış bir şekilde onu görene kadar gözlerim kalabalığın içinde onu aradı. Koyu kahverengi saçlarını sanki elleriyle dağıtmış gibiydi. Onu izlediğim sırada alt dudağını ısırp bir yandan da *Aşk ve Gurur*’u okuyordu.

Bir erkekte aradığım tüm özelliklere sahipti.

“Rüya gibi...” diye iç geçirdi Shelley yanımda.

“Fena değil.” oldu benim cevabım.

“Kızım, sen annemin regl dönemlerinde ya da kahvesiz kaldığında olduğundan bile daha çılgınsın.”

Sırıtip bana sarıldı. İki gecedir yoldaş olmak için bende kalıyordu. Declan, annem ve Karl ile ilgili tüm o karmaşadan sonra, bir arkadaşına ihtiyacım vardı. Benim için takı mülakatını ayarladığı için, her iki akşam da ona yemek yapmıştım.

Onu bir kenara çektim. “Colby ile ilgili bir şey duydun mu?”

Başını salladı. Yüzünde gergin bir ifade vardı. “New York Üniversitesi’nden, evine daha yakın olmak için ayrıldığı söyleniyor.” Gözlerini devirdi. “Sanki insan Petal’ı özleyebilirmiş gibi.”

Başımı salladım.

Parmağını bana doğru uzattı. “Dedikoduya göre, polislerin bastığı bir partide kokain çekerken yakalanmış. Yaşlı babası sayesinde salıverilmiş ama bu arada okuldan atılmış ve bir süre rehabilitasyona gitmiş. Belli ki bizim poster çocuğu artık pek de temiz değil.”

Bana sert bir bakış attı. “Ve eğer evine yeniden gelecek olursa, polisi aramalısın. Şansa bırakamazsın. Özellikle de uyuşturucu kullanıyorsa. Bir düşünsene Elizabeth. Lisede hep uçlarda yaşırdı ve seni temin ederim, Colby uyuşturucu kullandığında, çılgınca davranır. Onu görür görmez hemen Declan’a koş ya da 911’i ara. Tamam mı?”

Bunu başımla onayladım. “Tamam.”

Declan o sırada başım kaldırdı. Gri gözleri doğrudan benimkilere odaklandı ve ben de el sallamak için harekete geçtim. Colby ile ilgili düşüncelerimi unutmaya çalıştım.

Kitabını çantasına koydu ve bize doğru yürüdü.

“Onu yürürken izlemek bir sanat eserini izlemek gibi.” dedi Shelley iç geçirerek.

Karşımızda durdu. Dax ile yumruklarını tokuşturdular ve bize de başıyla selam verdi. Hep birlikte bir pizzacı olan Zoe’s’e girdik.

Declan, benimle aynı hizaya gelene kadar adımlarını yavaşlattı. “Selam, naber? Seninle konuşmak istiyordum.”

“Selam.” Ona ayak uydurdum. “Bugün derse gelmedin.”

Bir nefes verip ellerini cebine soktu. “Evet. Bankada randevum vardı. Spor salonunda zemin kaplamasıyla ilgili işler var ve kredi için görüşmeye gittim.” Çenesini kaşıdı.

Dudaklarımı araladım. Daha fazla paraya mı ihtiyacı vardı? “Keşke sana yardımcı olabilseydim.”

Omuzlarını silkti. “Bir planım var. Her zamanki gibi. Ama bunları boş ver.” Bana ciddi bir şekilde baktı. Gözleri yüzümde

dikkatle dolandı. “Nadia’nın restorana gelmesi konusunda özür dilerim. Ne yazık ki seninle konuşmamız yarıda kaldı.”

‘Yaptığımız seks ve ne kadar güzel olduğu konusunda mı?’ Bir nefes verdim.

Kaşını kaldırdı. “Evet. Bu gece buluşmak ister misin?”

“İşten yedide çıkıyorum.”

“Selam çocuklar!” Nadia yüzünde koca bir gülümsemeyle insanlardan özür dileyeye dileyeye aralarından geçti. Bir yandan da bize el sallayarak, doğrudan yanımıza geldi. “Siz de mi öğle yemeği yiyeceksiniz?”

Lanet olsun. Bir köpeğin üzerinden uzaklaştıramadığınız pire gibiydi.

Ve sürekli gittiğimiz yerlerde ortaya çıkması. Berbattı.

Gülümsedi. “Seni gördüğüme sevindim. Sana takı mülakatında şans dilemek istiyordum.”

Gözlerimi kırptım. Ne kadar sahteydi! En son görüşmemizde ona ne kadar sinir bozucu olduğunu söylemiş olmama rağmen.

Sarı saçlarını havalandırdı. “Ah, şaşırmana gerek yok. Tüm bunları Declan anlattı. Yüzük mü yapıyorsun? Bir ara yaptıklarını görmek isterdim.” Koca bir pırlanta yüzüğün olduğu sağ elini uzattı. “Babam bunu on sekizinci doğum günümde vermişti ama daha zarif bir şeyler istiyorum.”

Declan’a baktım. “Her şeyi anlattın mı?” Tam bir pislikti.

Kaşlarını çattı. “Restoranda konuşuyorduk. Sen birden gittikten sonra bir şekilde Minnie’s’e neden gittiğimizden bahsettim.”

“Ah hayır. Yanlış bir şey mi söyledim?” dedi Nadia dudağını ısırp gözlerini kırparak. “Lütfen yanlış anlama. Sadece Declan ve benim derin bir arkadaşlığımız var. Artık çıkmıyor olsak bile her şeyi konuşuruz. Umarım bu seni rahatsız etmez. Ah, gerçi siz zaten çıkmıyorsunuz, değil mi?”

Ah, beni aptal yerine koymaya çalışıyordu.

Onun Declan ile birlikte olduğu düşüncesi bile, saçlarını tek tek yolmak istememe neden oluyordu. Hepsini. Kahretsin, Declan'ın saçlarım da yolmak istiyordum.

Belki biraz da göğüs tüylerini.

Ama Nadia'nın insanları kışkırtma konusunda bir uzman olduğunu hatırlattım kendime ve kolay lokma olmamaya karar verdim. İki yıl önce, kızlar benim hakkımda ileri geri konuşup ölçüyü kaçırdıklarında buna çok üzölmüştüm ama bu yeniden olmayacaktı.

Declan'a asılan sürtüklerin, ne mutluluğuma ne mutsuzluğuma karar vermelerine izin vermeyecektim.

Declan elimi tutup parmaklarını parmaklarıma geçirdi. Başparmağı avucumu okşuyordu. Nadia'ya yumruk atmak istediğimi anlamış mıydı? "Yemek yemeye hazır mısın tatlım?" diye sordu yumuşak bir şekilde.

Nadia'nın yüzüne son bir bakış attım. Gözleri ellerimize kilitlenmişti.

İçimdeki mağara kadını oracıkta Nadia'nın üzerine atlayıp, kafeteryanın ortasında kavga etmek istiyordu. Ama bundan daha iyisini yapabiliirdim.

Declan'a bakıp başımı salladım. "Açlıktan ölüyorum."

"Ah, bu arada Elizabeth ve ben çıkıyoruz Nadia." dedi Declan. "Şimdi izin verirsen, ögle yemeğimizi yiyeceğiz."

Ne? Gözlerimi kocaman açtım ama hislerimi belli etmemeye çalıştım.

Declan ne yapıyordu böyle? Sadece ondan kurtulmaya mı çalışıyordu?

Nadia dudaklarını araladı ve sonra geri kapattı. Gözlerini kırpttırırken, birden arkasını döndü ve hızla uzaklaştı.

Nadia yeterince uzaklaştığında, Declan bana döndü. "Takı konusunu ona anlatmam tamamen masum bir şeydi biliyorsun

değil mi? Sadece o bunu saptırdı ve daha büyük bir olaymış gibi anlattı.” Yüzüme baktı. “Ben Nadia’yı istemiyorum. Sanırım tam olarak ne istediğimi sen de biliyorsun.”

Pekâlâ.

Sıraya girip pizzalarımızı aldık ve arkadaşlarımızın çoktan oturduğu büyük masaya doğru gittik. Bu arada çıkma konusundaki yorumundan hiç bahsetmedim.

Çünkü bu fikri sevdin.

“Buraya otur.” dedi Declan yanındaki koltuğu göstererek. Blake de o sırada yanındaki koltuğu işaret ediyordu.

Blake’e özür diler gibi bir bakış attım ve Declan’m yanına oturdum.

O sırada telefonuma bir mesaj geldi. Telefonumu sırt çantamdan çıkardım.

Mesajı okuyunca, nefesimin kesildiğini hissettim.

Şimdi de babama şantaj yapıyorsun, öyle mi? Bu, hiç akıllıca değil Elizabeth. Beni hemen ara. Çok yakında görüşeceğiz bebeğim...

Sert. Kendinden emin. Tam da Colby Scott gibi.

Telefonu fırlatmak istiyordum ama masaya sıkıca tutundum.

Masadan kalkıp çantamı aldım.

“Nereye gidiyorsun?” diye aynı anda sordu Dax ve Declan. Seslerinin tınısı çok benzerdi.

“Eve.”

“Ama derslerin bitmedi.” dedi Shelley şaşkın bir ifadeyle. “Hayatın boyunca hiç ders kaçırmadın. Hasta olduğunda bile... Hey, sen hasta gibi görünüyorsun.” Kaşlarını çattı. “Annen miydi telefondaki?”

İnkâr et, inkâr et, inkâr et.

Telefonumu göğsüme bastırdım. “Sadece kendimi iyi hissetmiyorum. Sonra görüşürüz çocuklar.”

Blake ayağa kalktı. “Bekle, seni otoparka götüreyim.”

“Hayır, ben götürürüm.” Declan da kalktı.

Herkes birbirine baktı. Blake ve Declan arasındaki huzursuz bakışmaları fark ettim.

“Benim bir bakıcıya ihtiyacım yok.” Topuklarımın üzerinde dönüp bahçeye açılan kapıya doğru yürüdüm. O sırada Declan’ın arkamda olduğunu fark ettim. Beni durdurup kendine çevirdi.

Doğrudan gözlerime bakıyordu. “Neden gerginsin? Bir dakika önce beni gördüğün için mutluydun ama şimdi kaçırıyorsun. Neler oluyor? Nadia yüzünden mi?”

Başımla bu soruyu reddettim.

Gözlerini kıstı. “Colby’yi mi gördün?”

“Hayır. Benim sadece eve gitmeye ihtiyacım var. İyi hissetmiyorum.” Döndüm ama Declan’ın sesi beni durdurdu.

“Kaçırıyorsun Elizabeth ama bu, hiçbir işe yaramaz. Aramızdaki şeyle savaşılamazsın.”

Sözleri karnıma bir yumruk gibi indi ve dönüp yüzüne baktım.

Gözleri gözlerimdeydi. Aramızda olanları göremiyor musun? Korktuğumuz için birbirimizi itip duruyoruz. Ama spor salonundaki o gece benim için sadece seks değildi Elizabeth. Seni *gerçekten* istiyorum. İyi yanlarını da kötü yanlarını da.”

Başımı salladım. “Ne demek istediğini anlamıyorum.”

Çenesinde bir kas kasıldı. “*Bizi* inkâr etmeyi bırak.”

Bizi? Midemdeki kelebekler yine çıldırmıştı.

Declan devam etti. “Yaraların var. Derin yaralar. Bunu anlıyorum. Geleceğe hiç şans vermeden, geçmişte yaşıyorsun ama umudun *var*. Takılarından bahsederken bunu gördüm. Seninle seviş-

tiğimde bunu gördüm. Sadece kalbini aç. Bana izin ver.” Sözleri ısrarcı ve yumuşaktı. İçtendi. Derin bir nefes aldım.

Tanrım, çok yakışıklıydı.

Colby de öyleydi.

Onun için değişemeyeceğimi göremiyor muydu? Kalbimi parçalara ayırması için jileti ona teslim edeceğime inanıyor muydu gerçekten? Bu, yeniden birleştirebileceğin bir kâğıt parçası değildi ki.

“Kalbim kolay kolay tamir olmuyor.” diye fısıldadım. “Ve sen onu tamamen parçalayabilecek potansiyele sahipsin. Colby’nin yaptığından daha fazlasını yapabilecek potansiyele.”

Bir nefes verdi. “Seni asla incitmem.”

“Colby de öyle söyledi.” dedim acı bir şekilde.

“Beni dinle Elizabeth...” ellerimi tuttu. Gri gözleri dikkatle bana bakıyordu. “Okul partisinden beri aramızda bir bağ olduğunu biliyorum. Göğsümde beni sana çeken bir mıknatıs var. Bu belki ilk görüşte arzuydu. Belki de bana bakarken çok kırılgan olmandı sebep ama en önemlisi o yusufçuk... Bu his... Çok saçma, sana anlatamıyorum ama sanırım sana âşık oluyorum.”

Aşk?

Aşk, kalbinizi parçalara ayıran bir bıçaktı. Parçalara ayırıp sevdiğiniz erkeğe veren...

Ama bu Declan. O farklı, dedi bir fısıltı içimden.

Ama...

“Benden ne istiyorsun?” Sesim dağılmış gibiydi. Duygularım ortaya saçılmıştı.

Yanaklarımı avuçlarının arasına aldı ve başparmağını yüzümde gezdirdi. “Gerçeği. Ne hissediyorsun? Benden nefret mi ediyorsun? Yoksa seni öpmemi mi istiyorsun?” Dolgun dudaklarında sevimli bir gülümseme belirdi. Sanki cevabı biliyormuş gibi. Sanırım biliyordu.

Başını eğdi ve ılık dudaklarını benimkilerin üzerine bastırdı. Başta çok nazik ve sevimliydi ama aramızdaki her şey gibi, kısa sürede hızlandı. Elleri saçlarımda gezindi. Dillerimiz birbiriyle dans ederken, her bir dokunuşla tutkumuz arttı. Tanrım, evet. Bunu istiyordum. Onu. Sonsuza dek.

Ama tek düşünebildiğim Colby'ydi. Ondan uzaklaşıp, alnımı göğsüne yasladım.

Ona bakmaya korkuyordum. Yapmam gereken şeyle yüzleşmeye korkuyordum.

Çenemi kaldırıp istek dolu gözlerle bana baktı. "Kaçma Elizabeth. Benden kaçma."

Ama kaçacaktım.

Derin bir nefes verdim ve bir yandan da onun baş döndüren erkeksiliğine kendimi kaptırıp ona daha fazla sokulmama engel olmaya çalıştım.

"Benimle gel ve buradan çıkalım." dedi sessizce. "Sadece yüzünde gördüğüm şeyi inkâr etme."

Gözlerimi kapattım. Hayır, buna bir son vermeliydim. Eğer doğruyu duymak istiyorsa, ona bunu söylemeliydim.

"Bekle." dedim geriye doğru bir adım atarak. "Her şeyi duymadın. Colby bıkıp usanmadan peşimden koştu ve onun gibi bir erkeğin beni neden istediğini bir türlü anlayamadım. Zengin bir ailem yoktu ya da güzel kıyafetlerim, hatta bir arabam bile. Popüler değildim. Gerçi o, beni istediğini herkese söyledikten sonra, bu değişti. Birden ortama ayak uydurdum. Kızlar, benim en yakın arkadaşım olmak istiyordu. Erkekler benimle konuşmaya çalışıyordu. Geçmişe bakınca, onun için tam bir ganimet olduğumu görüyorum. Elde edemediği kız. Bir bakire." Dudağımı sert bir şekilde ısırdım.

Declan'ın yüzü gerildi.

Anılar midemi bulandırıyor ama duramazdım. Bu son seferde her şeyi anlatmalıydim. "O bana çiçekler alıp günde elli me-

saj attı ve ben de gözlerimin önündeki şeyi bile göremeyecek kadar masumdum. Arkasında kırık kalpler bırakan bir oyuncuydu o ama benim *farklı* olduğumu ve benim için değişeceğini söyledi.” Derin bir nefes alıp, kelimeleri zorlukla dile getirdim. “Mezuniyet gecesine alkol ve uyuşturucu getirdi. Her şey dumanlıydı. Bir ara dans ediyordum ama sonra kendimi bir otel odasında, kıyafetlerim parçalanmış bir şekilde buldum. İstedğim şey, bu değildi.” Sesim titredi ama kontrol altına almak için çabaladım. “O gece, kalbim karardı ve bir daha âşık olmamaya yemin ettim. İki gün sonra, annem Vegas’tan hâlâ eve dönmemişti ve ben içimdeki karanlığa bir son vermek için bileklerimi kestim. Ben aşkın bir daha beni uçurumdan itmesine asla izin vermek istemiyorum.”

Declan hikâyemi dikkatle dinledi ve hareketsiz bir şekilde, yumruklarını yanlarında sıkarak kalakaldı. “O pisliği öldüreceğim.”

Sesim titredi. “O dokunulmaz... Karşısındaki sen bile olsan.”

“Şikâyetinde bulundun mu?”

“Hayatımı mahvetmek için mi? Kendimi anlamsız bir davaya ve halk sansürüne kaptırmak için mi? Ben bir hiçim!”

“Böyle söyleme.” Gözlerime bakarken, dudaklarındaki gerginlik, gevşedi. Ondan daha da uzaklaştım. Gözlerine bakmamaya çalışıyordum.

Yeterince çok şey görmüştü zaten.

Gergin bedenimi kollarının arasına alıp bana sarıldı.

Ama rahatlayamadım. Sonsuza kadar saklanmak istiyordum. Kaybolmak istiyordum.

“Seni anlıyorum Elizabeth. İzin ver sana sahip çıkayım. İzin ver yanında olayım. Birlikte halledelim.”

Nefesim kesildi. Ona Colby, attığı mesaj ve ardındaki tehdit ile ilgili daha fazla şey anlatmayı düşündüm ama sonra vazgeçtim. Onu bu işe bulaştıramazdım. Ona güvenemezdim. Çünkü sonunda bir daha asla âşık olamayacaktım.

“Elizabeth?”

Ona baktım. “Declan...” Sesim giderek azaldı ve dudakları-
nın arasındaki kelimeleri söyleyemedim.”

“Sorun ne?” diye sordu umutla yüzüme bakarak.

“Ben bunu yapamam.” Sesim çok boğuk çıkıyordu.

“Ama neden?”

Duygularım birbiriyle savaşıyordu. Bir yanım kendimi kolla-
rına bırakmak ve korkularımı rüzgâra savurmak istiyordu ama
diğer yanım...

“Neden bana izin vermiyorsun?” diye ısrarla sordu.

“Nedenini biliyorsun.” dedim gözlerimi kapatıp, geri çekilerek.

“Söyle. Cesur ol ve söyle. Benim için neler hissettiğini biliyor-
sun.” Kollarımı sıkıca tuttu.

“Çünkü ben...”

“Evet?”

Başımı sallayıp kalbimden gelen kelimelere engel oldum. Ak-
lımdan gelenleri söyleyiverdim. “Ben seninle olamam. Benim
için çok yanlışsın. Bir dövüşçüsün ve çok yakışıklısın ve kesinlikle
kalbimi kırarsın. Sadece tek geceliklerden birisin, tamam mı? O
kadar. Dahası yok. Sadece, sadece beni yalnız bırak. *Bitti.*” Zor-
lukla nefes alırken, ondan uzaklaştım.

O anda kelimelerimi geri yutmak istedim ama içimdeki kural-
cı kız, bana kaçmamı ve bu acıya bir son vermemi söyledi.

Ve ben de öyle yaptım.

“Bekle!” diye seslendi ama ben bahçeye doğru hızla gittim.
Otoparka giderken, öğrencileri iterek aralarından ilerliyordum.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Declan

Elizabeth'in bahçeden ilerleyişini izlerken, duygularım çığ gibi büyüyordu içimde. Bizden kaçıyordu. Beni reddetmişti. Sanki göğsüme yanaşıp kalbimi yerinden sökmüş gibiydi.

Her şeyi masaya yatırıp bir şans vermeyi bize çok görmüştü.

O da bana âşık oluyordu ama sorun bunu istemiyor oluşuydu.

Bunu biliyordum. O da biliyordu.

Yola çıkıp yalnız başına sağa sola baktıktan sonra karşıya geçişini ve ardından da otoparka gidişini izledim. Şeytan arkasındaymışçasına kaçıyordu. Lanet olsun, ben, yüzündeki bu korkmuş ifadenin nedeni olmak istemiyordum.

Sadece ilişkimizin hangi boyutlara ulaşabileceğini görmek istemiştım.

Geceleri ve sabahları onu yatağımda istiyordum.

Onu benimde istiyordum.

Ruhumda.

Ve *onun* da ruhunda olmak...

Ama...

Colby Scott yüzünden korkuyordu. Lanet tecavüzcü. Öfkem giderek arttı. O herifi düşününce, damarlarımdaki kan daha hızlı pompalanmaya başladı.

Onu öldürecektim. Yavaş yavaş. Kendi ellerimle.

Lanet olsun. Saçlarımı dağıttım. Bizi ayıran sadece Colby değildi ama değil mi? Dövüş de vardı ve ben hayalimden asla vazgeçmezdim. Yumruklarım ile yaşayıp nefes alıyordum. Spor salonum benim için her şey demekti ve belki de işler yoluna girince bir UFC belgesi alırdım.

Göğsümde bir ağırlıkla, kafeteryaya geri girdim. Kaldırımdaki insanlar, kenara çekildiler. Hissettiğim karmaşık duyguları düşününce, yüzümün de berbat göründüğünü tahmin etmek zor olmuyordu.

Dax dışarı çıkıp bana doğru geldi. Yanıma geldiğinde yüzünde temkinli bir ifade vardı. "Nereye gitti? Eline yüzüne mi bulaştırdın?"

Bir nefes verip sinirimi atmaya çalıştım. "Eve gitti ve hayır, *elime yüzüme bulaştırmadım*. Ona, daha fazlasını istediğimi söyledim ve o da kendisinden uzak durmamı söyledi. Ah, bir de kendisine hiç uygun olmadığımı da ekledi. Çok hoş ve kısa bir sohbetti."

Dax tam bir şey diyecekken, elimi kaldırdım. "Şimdi olmaz. Lanet hiçbir soruyu kaldıramam. Bana nasıl hissettiğini söyledi ve her şey resmen bitti."

Dax dudaklarını sıktı. "Ben, sadece yardımcı olmak istiyorum. Onu seviyorum ve senin için iyi biri olduğunu düşünüyorum."

"Öyle mi? O *beni* istemiyor kardeşim."

Ama o, korkuyor, diye hatırlattı içimden bir ses. Öyle miydi? Ve benim de lanet bir gururum vardı.

Bir nefes verdi. "Ben sadece... İkiniz birbirinize... Birlikteyken çok... Bu çok saçma, bilmiyorum. Peşinden gitmelisin. Hemen pes etme."

Kalan öfkem yeniden ortaya çıktı. “Mükemmel. Daha önce hiçbir ciddi ilişkisi olmamış adamdan romantik öneriler. Teşekkür ederim ama ben almayayım.”

“Saçmalama.”

“Sen de her şeye burnunu sokma.” diye sözünü kestim. “Neler olduğundan haberin bile yok.”

“Sen benim ikizimsin. Seni bir kitap gibi okuyabilirim. Ona zaten âşık olmak üzeresin.”

Bir kahkaha attım. “Belki gerçekten tek bir kitap okuyacak olsaydın, o zaman derslerini geçerdin.”

“Mankafa. Çeneni ne zaman kapatman gerektiğini hiç bilmiyorsun, değil mi?”

“Lakap takmaya mı başladık? Çok olgunca.” dedim dişlerimi birbirine sürterek. “Geri çekilip, ne yaptığını iyi düşünsen iyi edersin, kardeşim.”

Yüz yüze geldik. Gözlerimiz öfkeyle yanıyordu.

Birden geriye doğru bir adım atıp gerginliğinden kurtuldu ve bana dikkatle baktı. Elini salladı. “İşte. İşte konu Elizabeth olduğunda, başının dertte olduğunu buradan anlıyorum. Yumruklarını sıkıyorsun, gözlerinde bu çılgın bakış oluyor. Saçlarını dağıtıyorsun. Başın dertte ve bununla nasıl başa çıkman gerektiğini bilmiyorsun.”

Şakaklarımı ovdum. Öfkem ağır ağır dağılıyordu. Ona kızmamalıydım. Olanlar Dax’ın suçu değildi. Elizabeth’ti sorun.

Arkamdaki bir şeye baktı. “Al işte. Daha fazla bela geliyor.”

Arkamı dönüp, Nadia’nın hızla yaklaştığını gördüm. Bahçede ilerlerken, kalçası sallanıyordu. Karşımıza gelince hemen durdu. Nefes nefeseydi. “Selam, kafeteryada otururken, Elizabeth’in senden kaçtığını gördüm. Her şey yolunda mı?”

“Sapık.” diye mırıldandı Dax.

Nadia ona doğru dönerken yeşil gözleri sertti. İkisi hiç geçinemezdi. Bunun nedeni de Nadia'nın, Dax ile samimiyetimi kısıkanıyor olmasıydı.

Ona her zamanki o belirsiz omuz silkmelerimden biriyle cevap verdim ve ikisine de arkamı döndüm. Tam uzaklaşacağım sırada, Nadia elimi tuttu. "Bekle. Sana Elizabeth ile ilgili bir şey söylemeliyim. Ortak arkadaşımız Colby hakkındaki konuşmamızı hatırlıyor musun? Onunla dün konuştum ve bana gerçekleri anlattı. Elizabeth'in Petal'da berbat bir ünü varmış."

Sanki canımı yakıyormuş gibi ondan hızla uzaklaştım. "Kes sesini Nadia, hiçbir şeyden haberin yok." diye homurdandım. "O adamın adını bir daha anma. O bir..." Nadia'nın gözleri kocaman açılınca toparlandım. Elizabeth'e ihanet edemezdim.

"O bir ne?"

"Hiçbir şey. Sadece ondan uzak dur ve benden de."

Bir nefes verdi ama sonra hemen toparlandı. "Neden? Sadece bu kadarını söyleyip, konuyu kapatamazsın." Çantasını omzuna attı. "O, zannettiğim gibi biri değil mi?"

Dax yüzünü buruşturup, gözlerini Nadia'nın üzerinde gezdirdi. "Öyle biri var mı? Bazen kız arkadaşın sana seni sevdiğini söyler ama sonra Bir Ninja Kaplumbağa'ya verir."

Nadia'nın gözleri öfkeyle parıldarken, yüzü kıpkırmızı kesildi. "Bu konuya karışma Dax. Ben Declan ile konuşuyorum. Seninle değil."

Dax, başıyla beni işaret etti. "Ona bir bak Nadia. *Sen* ya da senin yaptığın pislikler umurunda bile değilsiniz. Sen, onu aldatığın gün onun için bittin. O, Elizabeth'i istiyor. Şimdi tabanları yağla bakalım küçük sürtük."

Nadia dudaklarını sıktı. "Bu kelimenin ne demek olduğunu biliyorum."

"Mükemmel." Dax dudaklarını büzdü. "Ben de öyle olmasını isterdim."

Saçını düzeltip, ofladı ama Dax'ın sözü henüz bitmemişti. Bunun nedeni beni daha önce hiçbir kıza bu kadar kızmışken görmemesiydi sanırım.

“Bu arada, Declan’a henüz söylemedim ama geçen hafta Tau derneğinde senin kız birliğinden bir arkadaşınla karşılaştım. Biraz flört ettik, hep yaptığım gibi ve birden senin hakkında derin bir sohbete girdik. Bugünlerde annenin evde olmadığından bahsetti ama bunun nedeni aslında iki aylık uzun bir gemi seyahatine çıkmış olmasıymış. İlginç. Okyanusta kemo almak çok zor olmalı.”

Nadia'nın rengi attı. Gözlerini kocaman açtı. “Ne? Bunu sana kim söyledi? O, evde.”

Dax gülümsedi. “O halde neden kekeliyorsun? Aslında ben, bu hikâyeyi Declan'ın sana acımasını ve sonra da yeniden yanında olmasını istediğin için uydurduğunu düşünüyorum. Buna bir son vermen gerek Nadia.”

Nadia'nın omuzları birkaç saniye sonra yenilgiye uğradığını belli edercesine çöktü. Yanaklarından yaşlar süzüldü. Bana döndü ve yüzünde yalvarırcasına bir ifade vardı. Gerçekleri yüzünden anlayabiliyordum. Yalanlarının beni daha fazla rahatsız edeceğini zannederdim ama onu yeterince sevmemiştım ve içimde kalan tek şey ona karşı acıma duygusuydu.

Tüm duygularım Elizabeth'e yoğunlaşmıştı. O, düşünebildiğim tek şeydi.

Derin bir nefes verip uzaklaştım.

İkisine de söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

Sadece yalnız kalmak istiyordum.

Sonrasında? Sonrasında da dövüşmek...

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

Elizabeth

Pembeden nefret ederdim. Her tonundan.

Bir bebek battaniyesinde göreceğiniz açık pembe, annemin kimi zaman kullandığı parlak pembe ve vişneçürüğü rengi bile beni sinir eder. İki yıldır, o renkte bir şeyler giyme fikri bile mide-mi bulandırıyor. Mezuniyet elbisem parlak ve hoş bir pembeydi. Çilekli dondurma tonunda. Parıltılı.

Ama Shelley ile birlikte, Sylvia Myers ile yaptığım takı mü-lakatından çıkıp Freemont Street'de yürürken, bir toptan satış mağazasının vitrininin önünde aniden durdum. Daha önce eski kataloglarını incelemek ya da iyi kalitedeki ikinci el kıyafetlere bakmak için bu mağazaya girmiştım. İçimdeki sanatçı, mağaza sahibinin hazırladığı, benzersiz ve dikkat çekici vitrinleri seviyordu.

Bugün, vitrin beni deli etmişti. Her şey pembeydi.

Shelley yanımda durdu. Onun modadan anlayan gözleri parçaları inceliyordu. "Elbiseyi sevdin mi? Senin için biraz modası geçmiş, değil mi?"

"Güzelmış." dedim vitrini incelerken. Tavanda tam ortada kristal bir avize ile pembe kâğıt hamurundan bulutlar vardı. Tek

başına uzun boylu sarışın bir manken, üzerindeki kollarında yoğun dantelleri olan diz altında biten ve göğüs altında daralan bir elbise ile hemen avizenin altında duruyordu. Çok romantik ve *pembeydi* ve benim giyebileceğim bir şey değildi yine de bir şeyler beni ona çekti.

Mankenin hemen yanında pembe beyaz bir masa ve üzerinde de eski bir daktilo ile kitaplar duruyordu. Kitapların sırtı yukarı bakıyordu ve böylece isimlerini rahatlıkla görüyordum. *Aşk ve Gurur* sağda en üstteydi. Aklıma Darcy geldi ve sonra da Declan.

Bir nefes verdim. Gözlerimi elbiseden ayıramıyordum. Biraz entel ve biraz da klasik *ve muhtemelen bütçenin çok üzerinde*, diye hatırlattım kendime.

“Sanki birisi her yere pamuk şeker kusmuş gibi.” dedi Shelley. “Ayrıca, senin pembeyi boykot ettiğini zannediyordum?”

Doğru. “Ne kadardır acaba?”

“Burası çok pahalı değil. Ayrıca, artık biraz paran var.” Kocaman bir gülümsemeyle eğilip, bana sıkıca sarıldı. Mülakattan çıktığımızdan beri yanımda sekip duruyordu ve neşesi adeta bulaşıcıydı. Ben de gülümsedim. Kabul etmem gerekirdi ki Sylvia’nın üretmesi için Ashville’deki zanaatkârlardan birine vereceği üç çizimime bin dolar vermiş olması başımı döndürmüştü.

O tasarımların gitmesine izin vermek, içimdeki sanatçıyı yeniden bulmak için bir adım gibiydi. Sanki bir tepeye tırmanıp zirveye ulaşacaktım. Bu tam olarak bir dağ değildi ama sürekli bir adım atarsam, sonunda zirveye ulaşabilirdim.

Ve sonra Declan’ı düşündüm. Yine. Hadi iki yıldır aslında farkında olmadan aradığım oysa? Hadi sevmem gereken kişi *oysa* ve ben onu elimden kaçırdıysam tam da ellerimdeyken? Hislerim göğsümü daralttı. Ona beni rahat bırakmasını söylemek bugüne kadar yaptığım en zor şeylerden biriydi ve son iki gündür ondan başka hiçbir şey düşünemiyordum. Uyuyamıyordum. Yüzü. Gözleri. Sevimli gülümsemesi. *Tanrım ve de kibarlığı*.

Ben ne olduğunu fark edemeden, mağazaya girdik ve bir tezgâhtar bizi karşıladı.

“Nasıl yardımcı olabilirim kızlar?” diye sordu yaşlı kadın.

“Vitrindeki elbiseye bakmak istiyordum.” dedim.

Pencerenin solundaki ince basamaklardan vitrine nasıl geçeceğimizi gösterdi. “Oraya çıkıp, bir göz atın. Herkes öyle yapar. Dar bir alan ama hareket edebilirsiniz. Sadece dikkatli olun.”

Başımızı salladık ve o tarafa doğru gittik.

“Elimizdekilerin en iyisi. Elbise Amerika’da üretildi. Yüzde yüz ipek ve üzerinde de dantel işli.” dedi arkamızdan. Biz de bir yandan ışıltılı vitrine tırmanıyorduk.

Fiyat etiketine baktık. Yüz elli. Oldukça tuzluydu.

Parmaklarımı, kollarındaki yumuşak dantelde gezdirdim.

Bunu neden istiyordum ki? Nerede giyecektim?

“Üzerinde gör.” dedi Shelley sessizce. İkimiz de ne yapmam gerektiğimi bilemediğimin farkındaydık.

Çok fazla düşünmeden, kendimi tezgâhtar tarafından deneme odasına götürülürken buldum. Shelley de elbiseyi denemem için arkamdan geldi.

Kumaş boynumdan ve kollarımdan kaydı ve aynaya bakmak için döndüğümde, orada gördüğüm kız, pazartesi günü, tanıdığı en yakışıklı erkeğe, tek geceliklerden biri olduğunu söyleyen kız değildi. *Bu* kız, neredeyse hayat doluydu. Mutluydu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordum. Sesimdeki kararsızlığı duyabiliyordum.

Shelley’nin yüzü koca bir gülümsemeyle aydınlandı. “Mükemmel görünüyorsun tabii ki ama bazı değişiklikler yapmam için bana vermen gerek. Belki boyunu biraz kısaltırım ama danteline dokunmam ve belini de biraz daha daraltırım.” Shelley derin bir nefes verdi.

“Ne?”

“Pembe hep senin rengin olmuştu...” Mezuniyet kıyafetimizi almak için alışverişe gittiğimiz o günü ve hangi mağazaya gidersek gidelim, hep pembe renklere yöneldiğimi hatırladım.

“Bunu al Elizabeth. Ve mutlaka giy Tanrım, sadece derste olsa bile. Kendi kendine Colby’nin artık bir önemi olmadığını kanıtla. Senden değerli bir şeyler almış olsa da seni sonsuza dek mahvedemediğini kanıtla.” Gözleri doldu.

Elimi omzuna koydum. “Ah, Shelley. Sana bayılıyorum. Tüm bu süre boyunca dostum olduğun için teşekkür ederim.”

Başını sallayıp gözlerini kuruladı. Yüzünde alaycı bir gülümseme vardı. “Tanrım, çok aptalım. Pardon. Sadece bugün o mülakata başın dik bir şekilde girmen ve şimdi de *bu* elbiseyi deniyor olman... Bu anı görmek için çok uzun zamandır bekliyordum.”

İçim ısındı ve ona sıkıca sarıldım.

Artık bir korkak olmaktan vazgeçmem gerektiğini biliyordum.

Tabi ki bilmek ve uygulamak aynı şeyler değildi. Yatağında geçirdiğim yalnız geceler boyunca, bir kâbus görmeyi ve Declan’ın gelip, beni uyandırmasını umdum. Bana sarılmasını. Çok çaresizdim ve eğer alkol kullanıyor olsaydım, kesinlikle kendimi daha iyi hissetmek için o anda bir şeyler içerdim.

Declan tam da ona yapmasını söylediğim şeyi yapıyordu: Benden uzak duruyordu.

Elbiseyi aldıktan sonraki gece, Blake’i evime davet ettim çünkü Colby konusunda gergindim. Bir süreliğine balkona çıkıp oturduk. Declan da o sırada kendi balkonundaydı. Dirseklerini parmaklıklara dayamıştı ve çıplak göğsü ay ışığında parılıyordu. Selam verdim. Cevap olarak başını sallayıp içeri girdi. Daha sonra Blake gidince, evinden gelen bir kız sesi duydum ve çöpü bidona atmaya çıktığımda, edebiyat sınıfından Lorna’nın, Declan’ın evinden çıktığını gördüm. Kız, rujun dağıldığı suratıyla ukala bir

bakış atıp yanımdan hışım ile geçti. Declan'ın onu da beni öptüğü gibi öptüğünü düşününce içim acıdı.

Şimdiden sıradaki kıza mı geçmişti? Onun için hiçbir şey ifade etmiyor muydum?

Bunu sen yaptın, diye hatırlattım kendime.

Cuma günü, edebiyat dersine giderken onunla yüzleşmeye hazırdım. Onunla konuşacaktım. Lorna'nın yanında oturuyordu. Başlarını eğmiş bir şeyler konuşuyorlardı. *Bugün*, dedim kendime, *konus onunla. Ona neler hissettiğini söyle.* Ve Tanrım, ona söylemek istesem de içimdeki güvensizlik ve korkular, onun bana ihtiyacı olduğunu bir şekilde göstermesi gerektiğini söylüyordu.

Dax yanıma oturup, koluma vurdu. "Selam kızım, iyi misin? Tuhaf görünüyorsun yani hep tuhafsın ama bugün her zamankinden daha tuhafsın."

Derin bir nefes aldım. "Sadece Declan'ı onunla görmekten nefret ediyorum." diye fısıldadım, başımla arkadaki çifti işaret ederek.

Arkadaki çift bakıp bana döndü. "Öyle mi? Eğer bundan rahatsız oluyorsan, o zaman bir şeyler yap. Bu sefer sıra sende." Bana dikkatle baktı. "Anladın mı?"

Başımla anladığımı işaret ettim ve o sırada Dr. Feldman sınıfa girdi. Declan'ı aklımdan uzaklaştırıp, onun yerine Darcy'ye odaklandım. En azından kurgu karakterler beni incitemezdi.

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

Elizabeth

Cumartesi sabahı, Declan'a yaklaşmaya kendimi ikna etmiştim ama evde yoktu. Bunu biliyordum çünkü sürekli otoparkta Jeep'ini kontrol etmiştim. Öğle yemeğine kadar artık yerimde duramıyordum ve spor salonuna gittim. Arabası oradaydı ama kendimi toparlayıp, içeri girmeye cesaret edemedim.

Eve dönerken, aklıma bir fikir geldi.

Kararlı adımlarla, evdeki fazla odaya gittim. Takı malzemelerini kutularından çıkarıp, masanın üzerine yaydım. Parmaklarımı serin metal levhanın üzerinde gezdirdim.

İçimde bir kıpırtı oldu. Küçük ama etkili bir kıpırtı. Son birkaç haftadır kendini göstermeye başlayan bir his. Kendime engel olmayı kestim. Parmaklarım kaşınıyor, üretmek istiyordu.

İçime odaklandım ve kendime zor sorular sordum.

Gücüm neredeydi?

Kendime olan inancım neredeydi?

Burada, dedi cılız bir ses.

1 milimetrelik metal sacı kullanarak, ona uyacağını düşün-
düğüm en büyük yüzük bedenlerinden birini seçtim. Çok fazla
düşünmeden, yüzüğün içine, daha önce çizdiğim ve içinde ol-
masını planladığım yusufçuk modellerinden birini oymaya başla-
dım. Daha sonra testeremle yüzüğü kesip törpülemeye başladım.
Sonra da pürmüz lambasıyla, metali iyice yumuşattım. Yüzeydeki
oksitlenmeden kurtulmak için biraz sirke ve sıcak suda beklettim.
Sonra da pensemele, yüzüğe yuvarlak şeklini verip pürmüz lam-
basıyla uçlarını lehimledim. Yeniden oksitlenmesini temizledik-
ten ve törpüledikten sonra iyice zımparaladım. Metal bir zemi-
ne koyup çekiçle dövme aşamasına geçtim. Çekicinin sesi, evimde
yankılanıyordu. Son aşamada, yüzüğü takı tamburuma atıp iyice
dönmesini ve cilalanmasını sağladım. Alıp kuruması için komo-
dinimin üzerine koydum.

Yüzüğe büyük bir memnuniyetle bakıyordum. Kalbimi artık
istemiyor olsa bile, en azından benden küçük bir parça taşıyacaktı.

O sırada telefonum çaldı. Blake ve Shelley ile yaptığımız ak-
şam yemeği planını hatırladım birden. Shelley bir müzik grubun-
dan bahsetmişti ve ben de hazırlanmak için biraz fazladan zaman
harcayıp yeni tadilattan çıkan pembe elbisemi ve pembe bağcık-
lı topuklularımı giydim. Restoran için biraz aşırıydı ama bunu
umursamadım.

Bu elbise benim zırhım ve her gün biraz daha değiştiğimin
kanıtıydı.

Son dakikada, yatak odama, takı kutusuna koştum ve bir zincir
bulup, Declan'ın yüzüğünü zincire geçirdim. Boynuma taktım.

Belki bunu ona asla veremeyecektim ama en azından tenime
değmesini istiyordum.

Dışarı çıktığımda, cipini otoparkta gördüm. Hiç düşünmeden
kapısını çaldım. Göğsüm daralıyordu ve ne yapacağımı bilemi-
yordum.

Ne söyleyecektim?

Bana bir şans daha vermesi için yalvaracak mıydım?

Belki de.

Ama kapıyı hiç açmadı.

“Vay canına tatlım!” dedi bir erkek sesi. “Yavaşlasan iyi olur yoksa düşeceksin.” Güçlü, kaslı kollar, zorlukla Cadillac’a girdiğim sırada uzanıp, dengemi korumama yardım etti.

Bu derin sesi nerede olsa tanırdım.

Declan.

Onu orada gördüğüme şaşırılmamalıydım. Cumartesi gecesiydi ve okul derneği partisi yoksa herkes burada olurdu. Üzerinde bir kot ve her zamankinden daha hoş bir tişört vardı. Kendimi spor eşofmanı, çıplak üstü ve yara izleriyle nasıl göründüğünü hatırlarken buldum.

İçim ısındı. Bahçedeki günden sonra bana ilk kez dokunuyordu.

Gözlerini üzerimde gezdirdi. Ayaklarımdan başlayıp tüm elbise baktı. “Güzel görünüyorsun.” diye mırıldandı.

Başımı salladım. “Burada ne yapıyorsun?” diye sordum yüzüne bakıp güzel çenesini ve dolgun dudaklarını izleyerek. O dudakların bedenimde dolandığını hatırlayıp gözlerimi kıstım.

Omuzlarının üzerinden arka tarafa baktım. *Yalnız mıydı?*

Ah. Dax ve kız birliğinden birkaç kız, arkadaki geniş bir masada oturuyordu. Tam müzik grubunun yerleştiği yerdeydiler. Lorna da oradaydı tabi ki.

Uzun bir nefes verdim.

“Arkadaşlarlayım. Ya sen? Blake ile birlikte misin?” Sesi homurdanır gibiydi. Kasıldım. Blake nedenini anlayamasam da ağır gidiyordu. Belki de Declan’dan korkuyordur diye düşünüyordu bir yanım.

“Hiçbir şey söylemiyorsun.” Bir güvenliğe yer vermek için kenara çekildi ve böylece daha çok yakınlaştık. Parmağı uzanıp yanağımda gezindi. “Bu bakışı tanıyorum. Endişelisin.” Sustu ve kaşlarını çatı. “Colby mi?”

Ve o sırada fark ettim. Sesindeki farklılığı, nefesindeki alkol kokusunu.

Kalbim hızlandı. Geri çekildim. “Sen alkol almışsın.”

“Yirmi bir yaşındayım. Sen de ister misin?” Birasını kaldırdı ve bunu o ana kadar fark etmediğim için kendimi aptal gibi hissettirdim. Ona odaklanmaktan birayı fark etmemiştim bile.

“Bundan hoşlanmıyorum.” dedim hemen.

“O halde çıkmamamız iyi olmuş.” Şişesinden bir yudum aldı.

Birbirimize birkaç saniye baktık. Aramızdaki o tanıdık çekim kalbimi hızlandırıyordu. Onu bu kadar çok istememek için gözlerimi kapattım. İçiyor olduğunu bilmek umurumda bile değildi!

“Bu gece evine geldim ama evde yoktun. Sana bir şey vermek istiyordum.”

Kaşını kaldırdı. “İkinci tura hazır mısınız? Bunu yaptığını sanmıyordum. Sen tek gece kuralına sadık bir kızdın.”

Göğsüm sıkıştı. “Böyle konuşma. Canımın yanmadığını mı zannediyorsun? Seni düşünmek beni deli ediyor.”

Blake ve Shelley kapıdan içeri girdiler. Bize doğru gelirken gü-lüyorlardı. Blake bana kibarca sarıldı ve Declan’a sert bir bakış attı.

Declan söyleyeceği bir şeyler varmış gibi baktı yüzüme ama sonra yaslandığı duvardan doğruldu ve kaslarını esnetti. “Seni görmek güzeldi. Arkadaşlarımla yanına dönmem gerek.”

Soğuk bir nezaket vardı sesinde.

Ve sonra da arkadaki gürültücü grubuna katılmak için uzaklaştı. Onu izlerken, Lorna’nın bir yanma, başka bir kızın da diğer

yanına geçtiğini gördüm. İkisi de Declan'ın ilgisini çekmek için yarışıyor adeta.

Bak, insanlar hiç biz zaman senin zannettiğin gibi çıkmıyorlar. O da diğerleri gibi, dedi içimdeki kuralcı kız.

“İyi misin?” diye sordu Shelley yumuşak bir sesle.

Başımı iki yana salladım. Kalbim deliniyor gibiydi. Artık arkadaş bile değildik. “Burada daha fazla kalıp onu izleyemem.”

Blake başıyla beni onayladı. “Bence de. Hadi evine dönüp piz-za siparişi verelim. Benden olsun.”

Bunu kabul edip pembe elbiseme baktım. Bu elbiseden hemen kurtulmak istiyordum. “Sadece beni buradan götür.”

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

Declan

Ben yapışkan bir adam değilim. Beni istemiyorsa, onu tamamen *Bunuturum*, dedim kendi kendime, yerime oturup masada duran tekila bardaklarından birini kafama dikerken.

Dax bana gergin bir bakış attı. “Yeterince içtin.”

“O, aklımdan çıkana kadar içeceğim.” Başımla Elizabeth’i işaret ettim. Kapıda yaralı bir ifadeyle duruyordu.

Kural olarak, içmek çok sık yaptığım bir şey değildi ama birkaç gündür Elizabeth’i aklımdan çıkarmaya çalışıyordum. Ya da bunun için boş yere uğraşıyordum. Alkol, acımı biraz olsun azaltıyordu ama hiç yeterli olmuyordu.

Onu unutmak için bir erkeğin yapacağı şeyi yaptım. Beni isteyen kızlara odaklandım.

Eğer beni istemiyorsa, bir hayalin peşinden koşmaya gerek yoktu.

Ve belki de gerçekten Blake’e âşık olduğu, sadece bunu inkâr ettiği düşüncesine engel olamıyordum. Belki de bana karşı sahip olduğunu düşündüğüm hisleri konusunda tamamen yanılıyordum.

Bana uzak durmamı söylediğinden beri, onları her yerde birlikte görüyordum. Öğrenci merkezinde. Bahçede. Elizabeth'in evinde.

Elizabeth'in dikkatinin benim değil de onun üzerinde olması, Blake'ten nefret etmeme neden oluyordu.

Biramı kaldırıp bir yudum aldım.

Blake'in onun evinde olduğunu öğrendiğim o kötü gün, arayıp Lorna'yı çağırdım. Başım dönüyordu ve kiminle olduğum önemli değildi. Bedenim, Elizabeth'i unutturacak bir şeyler istiyordu.

Lorna'yı öptüm ve soluğu yatağında aldık ama kalbim buna izin vermedi. Çok geç olmadan buna bir son verdim.

Lorna ile birlikte olmak yanılttı. Ve ben bunun nedenini tam olarak bilmiyordum.

Elizabeth'e hiçbir şey borçlu değildim.

Ama...

Bu, canımı acıttı. Sadece Elizabeth'e âşık olmuyordum, aynı zamanda birileri beni bir gökdelenden atmış ve betona doğru serbest düşüş yapıyormuşum gibi hissediyordum.

O benim kraliçemdi ve ben de onun kralı olmak istiyordum. Onun bedeninin tahtında oturup onu sonsuza dek sevmek istiyordum ama bu sadece seks ile ilgili bir şey değildi. Her ne kadar onunla seks yapmak bana kendimi bulutların üzerinde hissettirse de... Hayır, biz birbirinin gözlerine bakan, iki yaralı insandık ve birbirimize çok uyuyorduk. Buna kader de denebilirdi, alın yazısı da ya da sadece karma da ama her ne olursa olsun, onu yağmurda dans ederken izlediğim sırada, kalbim bunu anlamıştı. Sadece aklımın da bunun farkına varması biraz zaman almıştı.

"O, gidiyor." dedi Dax bana doğru eğilerek.

"Umurumda değil. Ne hali varsa görsün."

“Evet, doğru.” Gri gözlerinde endişe vardı bana dikkatle bakarken. “Yeti ile dövüşmeden önce toparlanman gerek.”

Elizabeth’in uzaklaşmasını izledim. Tanrım, bir yanım peşinden koşmak istiyordu.

Ama ne söyleyecektim ki?

Birilerine yeniden bağlanmaya hazır mıyım?

Lorna’nın aşırı makyajlı gözleri, davetkâr bir şekilde üzerimde dolanıyordu. “Buradan çıkmak ister misin bebeğim?”

Biramı kaldırıp koca bir yudum aldım. “Aklında ne var?”

Kırmızı dudaklarını ıslattı. Göğüslerini yüzüme doğru iterken gözlerinde kışkırtıcı bir ifade vardı. Kalkık göğüslerine odaklandım. Bu gece avuçlarımda olabilirlerdi. “Seni mutlu edecek her şey olabilir Declan.”

Beni mutlu edecek?

Hiçbir şey yoktu.

Elizabeth’i bir daha düşünmeyeceksin, dedim kendime.

Ona iyice yaklaştım. Parfümü burnuma doldu. Saçımdan bir tutamı ellerime alıp oynadım ve gülümsedim. Kollarımın arasına iyice sokulup boynumu öptü. Boynumun alt taraflarına doğru ilerleyen sıcak dudaklarını hissediyordum.

Ellerini, bacaklarımdan arasından kaydırıp kotumun üzerinden kasıklarına bastırdı. Bedenim buna hiç tepki vermedi.

Dax, omzuma vurdu. “Hadi gidelim dostum.”

Ona göz kırptım. Oda dönüyordu. Biranın hoş bir etki bırakmasını bekliyordum ama tek hissettiğim içimdeki boşluktu.

Dax bir nefes verdi. “Hadi, pişman olacağın bir şey yapmadan önce, seni buradan götürüyüm.”

Lorna dudaklarını büzdü. “Ama gece yeni başlıyor.”

Dax’ın yardımıyla ayağa kalktım.

“Üzgünüm tatlım. Bu gece olmaz.” dedim.

Dax bana yaklaştı ve barın kapısına gittik. Onun BMW'sine doğru zorla ilerledik. Birbirine yaslanan iki koca adam.

“Seni seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?” diye mırıldandım.

Oflayıp, beni çekiştirdi. “Evet, dostum. Ben de. Şimdi şu lanet arabaya gir.”

“Bekle.” Gözlerimle otoparkı taradım. Elizabeth'in hâlâ orada olmasını umuyordum. “Gitmiş.” dedim.

Dax bir nefes verip benim için kapıyı açtı. “Fena vuruldun kardeşim. İşler yolunda gitmediği için üzgünüm.”

“Evet.” İlk kez âşık olmuştum ve âşık olduğum kadın beni istemiyordu.

Yolcu koltuğuna oturup derin bir nefes verdim ve sonra da arabaya kustum.

Birkaç saat sonra ayılmıştım. Neredeyse. Belki de kusmam işe yaramıştı.

Yatağa gitmeye çalıştım ama uyuyamadım. O yüzden kalkıp sıcak bir duş aldım. Su üzerimden akarken, Elizabeth'in altımda olduğunu, yumuşak teninin tenime değdiğini hayal ederek, kasıklarımı avuçladım.

Duştan çıkınca, gümüş rengi spor bir şort giyip, balkona çıktım.

Gözlerim doğrudan, onun karanlık balkonunu aradı. Tabi ki uyuyordu. Değil mi? Sabaha karşı saat üçtü.

Umurumda değildi.

Aradaki mesafeyi zıplayarak geçtim. Balkonundaydım. Cam kapıyı kilitlememişti bu konuda onu uyarmalıydım. Ama o anda sadece kapıyı sessizce açtım ve içeri girdim. Gözlerim karanlığa alışana kadar bekledim.

Otoparktan gelen far lambalarını görünce birden durdum.

Lanet olsun! Ben ne yapıyordum?

İçeri davet edilmeden girmiştim. Eğer uyanıp beni karşısında görse, çok sinirlenirdi. Değil mi?

Hadi yanında biri varsa?

Kahretsin! Öfkelenip saçlarımla oynadım. Örtünün altındaki bedenini görebiliyordum. Yalnızdı.

Yastığına yerleşirken, bir nefes verip döndü.

Annem öldüğünden beri benim için her şey hayat çok zordu ama annemin istediği gibi bir insan olabilmek için elimden gelen en iyisini yapmıştım. Babam ile birlikte yaşamak beni şimdi olduğum kişi yapmıştı. Sert. Sinirli. Ama içten içe, hep annemin var olduğundan bahsettiği o iki kişilik aşkı arıyordum.

Elizabeth'in odasında gezindim.

Ama Elizabeth bunu istemiyordu. O halde neden yatak odasına gizlice girip bir ergen gibi davranıyordum?

Veda etmek için mi?

Belki de.

Bir nefes verdim.

Eğer akıl sağlığımı korumak istiyorsam, bunu yapmalıydım. Düşünmem gereken bir dövüşüm vardı ve Elizabeth benim için büyük bir dikkat dağınıklığıydı.

Ama...

Ondan sonsuza dek vazgeçebilir miydim?

Sınıfta yanından geçip Blake' ile birlikte olduğunu gördüğümde ona gülümseyebilir miydim?

Onların bir gün birbirlerine âşık olmalarını izleyebilir miydim?

Onu yıllar sonra bir parkta görüp benden olmayan bir çocukla oyun oynamasına katlanabilir miydim?

Yalvarmak için çok gururlu, sağlıklı düşünmek için de çok öfkeliydim. Lanet olsun, belki de hâlâ biraz sarhoştum.

Tanrım, nefes almaya ihtiyacım vardı.

Bir nefes verdim.

Ona veda etmeliydim.

Evet. Sonuçta, başka bir şansım var mıydı ki?

BÖLÜM OTUZ

Elizabeth

Pazar günü Declan'ı alkol alırken gördüğüm için üzgün bir şekilde uyandım.

O da diğerleri gibi miydi?

Telefonumdan Pink'i açtım ve hoparlöre bağlayıp günün geri kalanında metal sac üzerinde denemeler yaptım.

Akşam saatlerinde, annemi yeniden aramaya çalıştım. Geçen cumartesi, buradan ayrıldığından beri ona ulaşmaya çalışıyordum. Bu kez telefonu açtı ve kısa bir konuşmadan sonra, hikâyeyi satmadıklarını ve Petal'a dönmekte olduklarını söyledi.

Tanrı'ya şükür.

Rahat bir nefes verdim. En azından bu konu benim lehime sonuçlanmıştı.

Dax aradı ve yaklaşan edebiyat sınavı için notlarıma bakmak istedi. Onunla buluşmak için öğrenci merkezine doğru yola çıktım.

Gittiğimde, onu siyah The Beastie Boys tişörtü ile her zamanki gibi seksi bir şekilde arka masalardan birinde otururken

buldum. Karşısına oturup defterimi uzattım. Onu görmek bana fena halde Declan'ı hatırlattığı için, kalbim acıyordu. "Declan'ın notlarından da yararlanabilirdin. Söyle bakalım, benimle neden buluşmak istedin?"

Hafifçe öksürüp ellerini birleştirdi ve yüzünde ciddi bir ifadeyle yerine iyice yerleşti. Derin bir nefes verdi. "Kardeşimle birbirinize tam olarak neler yaptınız bilmiyorum ama o tek kelimeyle tükenmiş durumda ve Cadılar Bayramı'nda dev bir albinoyla dövüşü var. Bu hiç iyi değil. Eğer onu hâlâ istiyorsan -ki ben istediğini biliyorum- o zaman cesaretini toplayıp bunu ona da söylemelisin. Eğer bunu uzatıp dövüşünü berbat edersen, sorumlu sen olursun tatlım."

"Nasıl oluyor da bu kadar emin olabiliyorsun." diye mırıldandım.

Yüzünü ekşitti. "Gerçek bu çünkü."

Arkama yaslandım. İçimi tuhaf bir duygu kapladı. Cadılar Bayramı'na iki gün vardı. Dudaklarımı ıslattım. "Bu sefer sorun yaşayacağını mı düşünüyorsun gerçekten? Benim yüzümden..."

Dax bana sert bir bakış attı. "Bilmiyorum. İkinizden de bıktım. Belki de ikiniz aranızdaki sorunu çözerseniz, Declan daha iyi olur."

"Beni etkilemeye çalışma Dax. Bizim halletmemiz gereken sorunlarımız var. Ayrıca, ben şiddeti sevmem ve buna göz yummamam." diye kestirip attım. Ama daha bu sözleri ederken bile, içimde Declan'ın bedenini kullandığını görmek için büyük bir istek duydum. Colby'ye vurduğu geceyi hatırladım. Başta korkmuşum ama sonra gücü ve çevikliği beni çok etkilemişti. Ve tabi mükemmel içgüdüleri de içimi ısıtmıştı. Bir nefes verdim.

Dax omuzlarını silkti.

Pekâlâ. Konuyu değiştirdim. "Peki Lorna? Dün gece onunla birlikteydi ve kız etrafındayken, ben pek de umurunda değildim."

“Declan o kızla birlikte değil ama kesinlikle tam bir aptal. Ben olsam hemen başkalarıyla takılmaya başlar, seni beklemezdim. Ama o bekliyor.”

Yüzümden duygularım anlaşılmış olmalı çünkü Dax ellerini kaldırdı. “Bana kızma. Bir gün birini seçecek. Sonuçta o benim kardeşim.” Bir nefes verdi. “O yüzden geçmişini unut ve bu sorunları atlatıp lanet erkeğinin peşinden koş.”

Bileğimdeki yaralarla oynayıp onunla göz göze gelmemeye çalıştım. Declan ile aramızdaki soğukluğun asıl nedeni onun dövüşü değildi. Belki başta nedenlerden biri buydu ama şu anda asıl sorun benim o son adımı atıp duygularımı kabullenenecek kadar cesur olmamamdı.

Kendimi potansiyel bir kalp kırıklığına daha açamıyor olmamdı.

Ama kendi kendine daha cesur olacağına dair bir söz vermedin mi, diye hatırlattı içimdeki cılız ses.

Evet ve bunu küçük adımlarla yapıyordum. Dağı ağır ağır tırmanıyordum.

Ama artık atılım yapmanın zamanı gelmemiş miydi?

Ayrılmak için ayağa kalktım. Ucunda Declan’ın yüzüğü olan kolyemi çıkarıp, Dax’e verdim. “Bunu ona verir misin? İki yıldır yaptığım ilk parça ve içinde bir yusufçuk kazılı. Bana öneminden bahsetti ve ben de ondan başka hiçbir şey düşünemediğim için, ona bir yüzük yaptım.” Sesim titredi.

Dax yüzüğe dikkatle bakıp bana döndü. Başını salladı. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. “Veririm.”

O da ayağa kalkıp bana sarıldı. “İki gün...” diye fısıldadı kulağıma. “Unutma.”

BÖLÜM OTUZ BİR

Elizabeth

Pazartesi sabahı edebiyat dersine gittim ama ne Declan ne de Dax oradaydı. Declan'ın son antrenmanlarıyla uğraştığını ya da dinlendiğini düşündüm. Kitapçada işim bittikten sonra, eve gidip buzdolabını temizlemiş, ardından da *Downton Abbey*'nin bölümlerini izlerken, süpürgelikleri silmiştim. Böylece zihnimi meşgul edip üzerine düşünmek istemediğim şeyleri unutmaya çalıştım.

O gece kapım çaldı.

Açtım ve Declan'ı karşımda buldum. Kapının kenarına yaslanmıştı. Gergin görünüyordu. Sanki kendine hâkim olmaya çalışıyor gibiydi.

“Selam!” dedim. “Nasılsın?” Onu gördüğüm için nefes nefesseydim. Gözlerim geniş omuzlarında ve kaslı kollarında dolandı.

Resmi bir şekilde başını salladı. “İyi. Seni rahatsız etmek istemiyorum.”

“Etmiyorsun. Ben sadece yalnızdım. *Downton Abbey*'nin kaçırduğım bölümlerini izliyorum. Ve bir de temizlik yapıyorum. Mutfak ve banyoyu temizleyeceğim belki sonra da dolaplarımı.” Durdum. “Pardon. Saçmalıyorum.” Zorla gülümsedim.

Yüz ifadesi değişmedi.

“İçeri gelmek ister misin?” Sesim titredi ve buna engel olmak için öksürmeye çalıştım.

Declan konuşmaya hazırlandı. “Hayır, sadece bir polisten Colby’yi araştırmasını istedim. Whitman’ın güney yakasında bir evde yaşadığını söyledi.” Bir nefes verdi. “Her gece otoparkı ve balkondan senin sevini kontrol ediyorum. Eğer burada değilsem de kampus polisini arıyorum ve devriye geziyorlar. Aramızda bir şeylerin değiştiğini biliyorum ama bana ihtiyacın olursa, buradayım.”

Ah.

“Teşekkür ederim. Bu benim için çok anlamlı.” *Lütfen içeri gir.* Kapının koluyla oynadım.

Telefonu çalınca cebinden çıkardı ve okuduğunun bir mesaj olduğunu düşündüm.

“Önemli biri mi?” diye sordum. Sesimdeki mutsuzluğu belli etmemeye çalışıyordum. Gerçekten. Kıskanmam için bir neden yoktu. Ben şansımı kaçırmıştım.

Bana baktı. “Bir randevu.”

Kalbim acıdı. “Güzel mi?”

Omuzlarını silkti.

Tüm bedenim acıyordu. Kes şunu.

Kırılan kalbimi kaldırdım. Tozunu alıp göğsüme yeniden yerleştirdim.

Elinin üzerinde gri bir parıltı gördüm ve donup kaldım. Nefesim kesildi. “Verdiğim yüzüğü takmışsın.”

Durdu ve sağ elinin yüzük parmağındaki metali başparmağıyla oynadı.

“Çok güzel görünüyor.” diye mırıldandım. “Ben ölçüyü tahmin etmek zorunda kaldım ama sanırım doğru bilmişim.”

Kendimi toparladım. Yüzüğü taktığını görmenin beni ne kadar duygulandırdığını görmesini istemiyordum. O da benim kadar beğenmiş miydi? Taktığında ben aklına geliyor muydum?

“Hediyen için teşekkürler.” Yerinde kıpırdandı. “Onu her taktığımda se... annemi hatırlayacağım.”

“Ben, onu randevunda takmanı beklemiyordum.”

“Kıskandın mı?”

Kasıldım. “Hayır.”

“Yalancı.” Omuzlarını silkerken yüzünde acı bir gülümseme vardı. “Neyse. Aslında tam olarak bir randevum yok. Yani spor salonunu da randevudan saymıyorsak. O da bazen çok fena olabiliyor.”

Evet.

“Declan, ben içeri gelmeni istiyorum. Lütfen. Sana bir şey söyle...” Sustum. Cümlemi bitirmeye korkuyordum. Yutkundum.

Yanağındaki cinselliğin ve erkeksiliğin izi gibi görünen karartıyı kaşıdı. Bana bakarken gözleri fırtına grisiydi. Sanki içinde milyonlarca duygu birbirine karışmış gibiydi. “Çok geç oldu Elizabeth. Yarın için hazırlanmam gerek ve buraya seninle tartışmak için gelmedim. Sadece sana Colby ile ilgili öğrendiğim bilgiyi vermeye geldim.”

Ama ben de tartışmak istemiyordum zaten.

Kapımdan bir adım uzaklaştı ve bana son kez baktı. Bakışları çok uzaktı.

Benimle işi bitmişti. Çok geç kalmıştım.

Bunu ruhumda hissedebiliyordum. Aramızdaki hassas bağ, kopana kadar gerilmişti. Yere kapanıp ağlamak istedim.

Ve sonra, o gitti...

Cadılar Bayramı gelmişti.

Sınıfa girdiğimde sersem gibiydim. Dersten sonra üçe kadar kitapçıda vardiyam vardı. Rick, iş yerinde kostüm giyebileceğimizi söyledi ve biz de Shelley ile birlikte alışveriş merkezinden çabucak bir şeyler almaya gittik. Sonunda misket limonu yeşili bir Tinkerbelle kostümü seçtim. Pırıltılı bir üst, bir tütü ve uçlarında tüylü toprakları olan bale ayakkabıları. Kaşındırıyordu ve hiç rahat değildi ama sorun yoktu. Buna dayanabilirdim.

Aklım tamamen dövüşteydi ama Declan'ın en yakınındakiler hariç kimse dövüşün ne zaman ve nerede olacağını bilmiyordu. Shelley ve Blake de onun en yakınları arasında olmadığı için, sadece dedikoduların gelmesini bekledik.

Shelley ve Blake okul derneklerinden birinin kostüm partisine giderken kitapçıya uğradı. Shelley bir zombi amigo kız kostümü seçmişti. Blake de zombi futbolcuydu. Partiye gitmek için ayrıldılar ve ben de vardiyamı bitirmek için orada kaldım.

Onlar gittikten üç saat sonra, telefonum çaldı.

Shelley'ydi.

Beni hemen ara, yazıyordu mesajında.

"Pardon, önemli." dedim Rick'e ve hemen arka depoya gittim.

Cevap yazdım, **Ne oldu? Hâlâ isteyim. Arayamıyorum.** Mesaj at.

Declan bir saat sonra dövüşüyor!! oldu cevabı.

Onu hemen aradım. Kısık bir sesle konuşuyordum. Rick iş yerinde cep telefonunu kesinlikle kabul etmiyordu. "Neler oluyor?"

"Water Street'te bir depoda dövüşecek. Eski bir pamuk fabrikası." Adresi verdi. Sesi az geliyordu. "Deli gibi müzik, alkol ve her türlü pislik olacak. Üstesinden gelebileceğinden emin değilim."

Nefes alırken, göğüs kafesim iyice genişledi. Adresi çoktan unutmuştum. "Adresi mesaj at. Orada görüşürüz."

BÖLÜM OTUZ İKİ

Declan

Omuzlarımı esnetip dövüş organizatörü Nick'in depoda ayarladığı dar alanın içinde dolandım. Burada yüksek sesli müziği ve yanıp sönen ışıkları arkamda bırakmaya çalıştım. Max az önce kapıda beş yüz kişi saymıştı. Şimdiye kadarki en büyük katılımı bu. Sardığım yumruklarımı ve kasık bağımı kontrol ettim. Her şey yolundaydı. Gergin bir nefes verdim ve bedenimde adrenalin pompalanmasını sürdürmek için havaya yumruklar attım. Karşımdakini devirmeye hazırdım.

Dax, benim olduğum yere baktı. "Burada çılgın bir atmosfer var. Okul partisinden kostümlü öğrenciler bile gelmiş. Her yer takım elbiselilerle dolu. Lanet olsun, çok kalabalık." Yüzünü ekşitti ve kafasını kurcalayan bir şeyler olduğunu fark ettim.

Yumruk atmayı kestim. "Ne oldu?"

Yerinde huzursuz bir şekilde kıpırdanıp, kafasını kaşıdı. "Sana söylemek istemiyordum ama onu kalabalığın içinde birden görmenden daha iyidir. Elizabeth burada."

Geriye doğru bir adım attım. Kalabalığa göz gezdirdim. "Nerede?"

Dax başını salladı. "İçeri girerken gördüm onu ama sonra ayrıldık. Burası bir tımarhane gibi."

Bir nefes verdim. Lanet olsun. Şimdi bir de onun için endişelenmem gerekiyordu. "Buradan çıktığından emin ol, tamam mı?"

Dax başını sallayıp, Yeti'ye baktı. "Deli gibi iri, dostum. Steroid kullanmış albino bir sıçan gibi görünüyor... Hem de çok aç olan bir sıçan."

Sırtına vurdum. "Rahat ol, hamleleri berbat."

Başını salladı. Yüzü, bundan pek de emin olmadığını söylüyor gibiydi ama yumruğuma vurdu. "Kıçına tekmeyi bas, kardeşim. Paramı sana yatırdım."

"Tamamdır."

Dışarı çıktı ama tebeşirle çizilmiş eğreti ringin hemen birkaç metre ilerisinde durdu ve inatçı birkaç öğrenciyle daha iyi görebilmek için yer kavgası yaptı. Dövüşlerim sırasında benden hiç uzak olmazdı. Max de gelip köşemdeki yerini aldı.

Nick, maçın başladığını gösteren işareti verdi. On ikiye on iki ringe adımımı attığım anda, müziğin sesi yükseldi. Berbattı. Dövüşün bir kuralı yoktu ve kimse çizgilerin içinde kalmazdı.

Yeti bir canavar gibi geldi. Birbirimizi incelerken, iri bedeni etrafımda dolanıyordu.

Yavaş başladık. İkimiz de karşıdakini ölçmeye çalışıyorduk. Altmış saniye sonra, üzerime atıldı. Sert yumrukları karnıma indi ve omzuma da sert bir darbe aldım. Hemen geri çekildim.

Acıyla derin bir nefes aldım.

İşte başlıyordu.

Yumruklarımı sıkıp ona doğru koştum ve göğsüne dört yumruk attım. Misilleme yapıp sert sağ yumruğuyla boynuma ve çeneme vuracağı sırada, yana çekildim.

Iskaladı.

Yeniden saldırdım. Avuç içi darbelerimi omzuna ve karnına indirdim. Ciğerlerine ulaşıp onu nefessiz bırakmak istiyordum. Yumruk. Yumruk. Yumruk.

Homurdandı. Havaya kan savruldu. Kalabalıktan çığlıklar yükseliyordu.

Evet. Yere düş pislik.

Benden ayrılıp uzaklaştı. Kıpırmızı olan yüzünü salladı ama sonra sırtıp dişlerini gösterdi. Belli ki Yeti ağız korumalığı takıyordu.

Kalabalığın içinde birden beliren sarı saçlar dikkatimi çekti ve Yeti'nin avuç darbeleri kulağıma iki kez indi, *pat, pat*. Ve sonra da diğer tarafa gelip dirseğini karnıma geçirdi. Eğildiğim sırada da yumruğu şakaklarıma indi.

Gözlerimin önünde noktalar göründü.

Oda karardı.

Lanet olsun, kendine gel.

Göğsüm nefes almaya çalışırken daraldı ve ondan zorlukla uzaklaştım.

Kafasını geri atıp kükredi. Kalabalık onu gaza getiriyordu. Alkışlayıp adını sesleniyorlardı.

Kendimi gelip doğruldum ve ona doğru gittim. Bu sefer tek-melerim ile dirsek darbelerimi birlikte kullanacaktım. Evet. Ona saldırdım ve yerde güreşmeye başladık. Kontrolü elde edebilmek için boğuşurken, sert beton omzuma sürüyordu. Kolumla bastırıp onu yerden kaldırmadım.

Onu yere ittim ve hızla bir... iki... üç yumruk attım.

Pis İn-gi-liz! Pis İn-gi-liz! diye bağıriyordu kalabalık.

Ona vurduğum sırada, bana kafa attı. Son anda kurtuldum.

Kaçmaya çalıştı. Bu sefer daha güçlüydü. Neredeyse elimden kaçıyordu. *Lanet olsun.*

Henüz olmaz.

Homurdandı. Avucumla suratına vurduğum sırada yüzünden kan sızıyordu.

Onu, burnu yere değene kadar ittim.

“Dövüş bitti Yeti.” diye mırıldandım ve bir milisaniye içinde lafımı kesti ve kalkıp ellerimden kurtuldu. Diziyle boynuma vurdu.

Öğürdüm ve arkaya düştüm.

Kızlar çığlık attı. Erkekler bağırdı. Max, yan taraftan bağıırıyordu. Ne söylediğini anlayamıyordum.

Pislik!

Gücüm tükenmişti. Hızla. Nefes alamıyordum.

Deli gibi sıırttı ve bana doğru gelip yüzüme vurdu. Tam sağ gözüme. Hareket etmeye devam ettim. Ondan kendimi korumaya çalışıyordum. Kaçıyor, nefes almaya çalışıyordum.

Tüm gücümü kullanarak, ona doğru gidip çapraz kroşeler atmaya başladım. Sol yumruğum doğrudan karaciğerine gitti. Sağ ile de kalbinin altını hedef aldım. Yumruğum inerken, bağıırıyordum.

Arkasındaki kalabalığa doğru sendeledi ve insanlar da onu geri ringe ittiler.

Hırlayıp üzerine gittim ve rastgele yumruklar ve tekmeler atmaya başladım. İkimizin de pes etmeye niyeti yoktu. Devam ederken, kalabalığa bakıyor, sarı saçları arıyordum.

Elizabeth'i buldum. *Blake yanında mıydı?*

Güm! Diziyle karaciğerime vurmuştu. Tüm bedenim acıyla kıvrandı. Nefes almaya çalışırken, yukarıdan gelen sol tekmesinden kurtuldum. Ringin etrafında dolanıyordum.

Lanet olsun, kahretsin.

“Dövüş bitti İngiliz.” dedi karnıma bir darbe daha indirirken. Tekrar.

Tekrar.

Bir çınlama duydum ve oda dönmeye başladı. Çıplak ayaklarım ringde tutunamadı ve tökezleyip dizlerimin üzerine düştüm.

Nefes. Nefes almam gerekiyordu.

Önce sirenleri duydum. Sonra da kapıya doğru koşan izleyicilerin çığlıklarını.

“Polisler geliyor.” diye bağırdı bir mumya koşarak deponun güney pencerelerinden birinden atlarken.

Şimdi gerçekten bir tımarhane gibi olmuştu burası.

Yeti kaba bir hareket yapıp parmağım yüzüme uzattı. “Henüz bitmedi. Sadece bu sefer şansın yardım etti İngiliz. Bir dahaki sefere seni önce öldürüp sonra becereceğim.” Kalçasını sallayıp güldü. Yöneticisine doğru gittiğini ve arka taraftaki bir sürü ofisin olduğu kapıya yürüdüklerini gördüm. Arka tarafta bir çıkış olup olmadığını bilmiyordum.

“Buradan çıkalım.” diye bağırdı Max kolumu tutup beni deponun ana kapısına doğru çekerken.

“Bekle.” dedim hırıltıyla ve sonra da ondan ayrıldım. “Dax nerede?” İçeriye göz attım. Dax’ın iri cüssesini görebilmeyi umuyordum. “Ve Elizabeth? Buralarda bir yerlerdeydi.”

“Aptallık etme. Tutuklayacakları sensin.” diye bağırdı Max.

Sirenler artık daha yüksek geliyordu. Yanıp sönen mavi ışıklar, kırık camlardan içeri süzülüyordu.

Ona döndüm. “Sen git. Ben hemen geliyorum.”

Homurdandı ve beni bırakıp kapıya doğru gitti.

Karmaşanın ortasında durdum. Üst katta olup da tehlikeli merdivenleri inmeye çalışanlar dışmda, mekân neredeyse tamamen boşalmıştı.

Gördüğüm kadarıyla, ne sarı saç ne de Dax yoktu.

“Bu taraftan!” diye seslendi deponun diğer tarafından bir ses.

Dax, kırık pencerede durmuş, iyice eğilmişti. Elizabeth de yanında, gözlerini kocaman açmış, elleriyle beni çağırıyordu.

Deponun dışında, araba tekerleri kayarak durdu. Kapılar açıldı. Bağırışlar duyuldu.

Onlara doğru koştum. Lanet olsun. Çok uzaktaydım.

“Önce onu it.” diye bağırdım. “Polisler hemen arkamda.”

Dax ne demek istediğimi anlayıp Elizabeth’i kaldırdı. Kırık camlara dikkat ediyordu. Elizabeth’in bacakları, gözden kayboldu.

“Git Dax!”

Başıyla beni reddetti. Çok fazla içip çıkış yolunu bulmaya çalışan bir grup kızın arasından koşuşumu izlerken, bana yalvaran gözlerle bakıyordu.

Bana son bir bakış atıp pencereden atladı. Pencereden, Elizabeth’in elini tuttuğunu ve birlikte yan taraftaki bir binaya gittiklerini gördüm.

Pencereye doğru koştum ve önce başımı uzatıp, atladım. Yere düşünce, ayaklarımın üzerine kalkıp koşmaya başladım.

Deponun içinden sesler geliyordu.

Lanet olsun. Polisler içeri girmişti.

Koş, koş, koş dedim kendi kendime.

Binanın köşesini döndüm ve Dax’ın gitmiş olduğunu umduğum karanlık dar sokağa doğru gittim. Orada değillerdi. Binaların arasında isimlerini seslenerek koşmaya devam ettim. Korkum polislerin etrafa dağılmış olmasıydı ama beş yüz insan varken, muhtemelen ellerini şimdiye kadar doldurmuşlardı.

Neredeydiler?

Küçük bir kenar mahalleye döndüm ve dar bir sokaktaki çöp kovasının yanında bana el salladıklarını gördüm.

Onlara doğru gittim.

Dax bana sert bir bakış attı. “Polisler? Lanet olsun? Bu daha önce hiç olmamıştı ve arabamı tam da oraya park etmiştim.” nefesini toparlamak için eğildiğinde inliyordu. “Çok eğlenceliydi dostum.”

Nefes nefese bana bakan ve kaskatı kesilmiş olan Elizabeth’e döndüm.

Gözlerini kocaman açtı. “Ellerin kanıyor.”

Ellerime baktım ve koşmak için yere atladığım anda kesmiş olabileceğimi anladım.

Elizabeth incelemek için ellerimi tuttu ve bluzunun ucuyla hafifçe sildi. “Bu çok saçma. Seni Acil Servis’e götürmeliyiz.”

İlk başta ondan uzaklaşmak istedim. Özellikle de ellerim dövüşten dolayı şiş olduğundan ama hareket etmedim. Bedeninin ısısı beni sarhoş etmiş gibiydi. Limon ve başka bir meyvenin karışımı gibi kokuyordu. Onu kendime doğru çekip kokusunu içime çekmek istedim. “Ben iyiyim.” dedim sertçe.

“İyi değilsin!” dedi öfkeyle. Kızmıştı.

Tanrım, gözlerindeki bu alevi seviyordum.

“Hem neden bu kadar önemsiyorsun ki?”

Ofladı. Mavi gözlerini ellerime dikti ve bir adım geri gitti. Kollarını göğsünde birleştirirken, ben de göğüslerinin yumuşak kıvrımlarını inceliyordum. Yutkunduğu sırada boğazında beliren çıkıntıyı. Bedenim kasıldı ve sertleştiğimi hissettim. Sadece artan adrenalinden dolayı sabaha kadar seks yapabileceğimi hissettiğimi söyledim kendi kendime ama aslında tek sebep Elizabeth’ti.

Gururumu bir kenara atmam gerekti. Onu istiyordum. Son birkaç gündür yaşadığım tüm o sıkıntıları unutmuştum. Önemi olan sadece oydu.

Dax’e döndüm. “Gidip benim arabamı al. Buradan üç blok doğrudan, Chester Street’te bir açık otoparkta. Anahtarlar, sürücü

tarafındaki tekerin üzerinde.” Durdum. “Ve geri gelmeden önce bize birkaç dakika ver.”

Dax doğruldu. Gözleri Elizabeth ile benim aramda gidip geldi. “Tamam.” dedi kuşkulu bir sesle. “Siz bu sokakta iyi misiniz? Elizabeth?”

Elizabeth’e baktım. Gözlerimdeki alevi görüyor olmalıydı. *Sen benimsin*, diyordu gözlerim. “Benimle yalnız kalmanın bir sakıncası var mı?” diye sordum dudaklarımı büzüp hayır dememesini dilerken.

Başıyla sorun olmadığını işaret etti ve Dax karanlığın içinde kayboldu. İkimiz de onun gidişini umursamadık. Birbirimize sarıldık. Hâlâ kızgındı ve ben de sadece onu arzuluyordum.

“Declan!” diye başladı.

“Buraya gel.”

Dudaklarını ıslattı. “Neden?”

“Dövüşüyordum ve kanım şu anda tam anlamıyla kaynıyor ve sana ihtiyacım var... şimdi.”

Burun delikleri genişledi ve boynu hızla atmaya başladı. Bu isteğimde yalnız değildim ve artık başarısız olup ondan vazgeçmekten bıkmıştım.

O bana gelmezse, ben ona gidecektim.

Ellerimdeki kanı şortuma sildim. Çoğu geçti. Kesiklerimin zannettiğim kadar kötü olmadığını gördüm. Morartılarım muhtemelen daha kötü olacaktı. Başımı kaldırdığımda beni izlediğini gördüm. Onu, arkasındaki metal binaya yaslayana kadar üzerine gittim ama ellerimi başının iki yanına koyarken, aramızda birkaç santimetre bıraktım.

“Şimdi benden seni öpmemi iste.” dedim ona bakarak.

Nefes nefeseydi. Gözleri kararmıştı ve göz bebekleri bana doğruyu söylüyordu. Üst dişiyle alt dudağını ısıırıyordu. Gözlerim oraya indi. Bu gece bu dudakları çok sert emecektim ve o, daha fazlası için yalvaracaktı.

“Beni istiyor musun Elizabeth? Beni dövüşürken izlemek seni heyecanlandırdı mı?”

Gözlerini kapattı ve sanki sesim içine işliyormuş gibi ürperdi.

“Söyle?” diye sordum yine. “Çünkü seni o kadar çok istiyorum ki mantıklı düşünemiyorum bile. Seni kampüste ya da balkonunda yürürken gördüğümde, sana doğru koşmak istiyorum. Seni sınıfta görüyorum ve lanet olsun, sana sarılıp seni nefessiz bırakana kadar öpmeyi geçiriyorum aklımdan. Geceleri yatağında yalnız olduğunu düşünüyor, içeri girip çarşafının altına süzülme ve sana sarılmak istiyorum. Seninle sevişmek istiyorum.”

Parmaklarımı dudaklarında gezdirdim. İnledi. Dili tenimde gezinmek istiyordu. “Bunu ister miydin?”

Başını salladı. Gözleri hâlâ kapalıydı. “Boynunu bana doğru uzattı. “Beni öp, lütfen Declan.”

“Hayır. Sen beni öp. Bunu senin de istediğini bilmem gerek.”

Dudaklarından bir mırıltı duyuldu. Kollarını boynuma dolayıp dudaklarını dudaklarıma değdirdiğinde, bedenimde kan deli gibi pompalanıyordu. Çok çekingendi. Beni ilk öptüğünde olduğu gibi. Ama buna ayak uyduramazdım. Tatmin olmuş bir inlemeyle, onu kendime çektim. Dili dilime dokunduğunda, isteğim daha da artıyordu. Göğüslerinin göğsüme değmesi, kasıklarımın kasılmasına neden oluyordu. Bir nefes verdi ve kendini bana bıraktı. Dili, dilime kışkırtıcı bir şekilde değişiyordu. Göğüsleri ve kalçası, ona sürtündüğüm sırada tüm bedenime değişiyordu.

“Hepsini istiyorum Elizabeth.”

Kollarımı tutup sıktı. Tırnakları çıplak tenime geçiyordu. “Ben de.”

Birbirimizin tadını çıkardık. Dudaklarımız birbirimizin hassas ve gizli noktalarını bulmaya çalışıyordu. Dillerimiz, dudaklarımızın arasında dolanıyordu.

Hızlı ve ateşli. Acele et, acele et.

Yakasını çektim. “Bluzunu çıkar. Ellerim şu anda çok kötü ve üzerine kan bulaştırmamaya çalışıyorum.”

“Umurumda değil. Dokun bana.” Bluzunun ucunu kaldırıp, hızla çıkardı. Beyaz dantel sutyeni kaldı sadece üzerinde. Dudaklarım doğrudan göğüslerine gitti. Sutyenin üzerinden yalayıp meme uçlarını ısırmaya başladım. Kumaş ıslanıyordu.

Binanın duvarına doğru kıvranıp yaslandı. Elleri saçlarımda geziniyordu.

“Mükemmel.” diye mırıldandı ellerini göğsümde gezdirirken. “Sana dokunabilir miyim? Bir yerin acıyor mu?”

“Artık acımıyor.”

Elleri göğsümde dolanıp, göbeğime doğru indi. Dokunuşunun yumuşaklığı beni çıldırtıyordu. Belimde durdu ve başını arkaya attı.

Evet, bebeğim, evet.

“Bekle.” dedim ve uzanıp kasık bağımı çıkardım ve yere attım.

Ellerini şortumun içine sokup, kasıklarımı okşadı ve tam oraya dokunup beni çıldırttı.

“Bunu çok seviyorum... çıkardığın sesler, bana dünyadaki tek kızmışım gibi bakman.” dedi.

“Hepsi senin.” Eteğinin düğmesini başparmağımla açtım ve eteği itip dantel sutyen külot takımına baktım.

Beni geri çekmek için tek bacağına belime doladı. Yeniden onunla duvara doğru gittim. Kalçamla onu oraya sabitledim.

“Hiç uygun bir an değil ama yine kondomum yok.” dedim dudaklarım göğüslerinin arasında gidip gelirken.

“Beni hamile bırakmaya mı çalışıyorsun?” dedi gülerek.

Donup kaldım.

Mırıldandı. “Şaka yapıyordum. Sana güveniyorum.”

Sana güveniyorum...

Biranda birçok şey geçti aklımdan. Onun hamilelik yorumu ve bir bebek için parçamı ona bırakma fikrinin beni zannettiğim kadar korkutmamış oluşu. Bedeninin bedenime değdiğinde hissettirdikleri. Hep bu anı beklemiş olmam. Alnımı, yüzüne yasladım. “Bana bak. Gerçekten olduğum kişiye bak.”

Yüzü yumuşadı. “Bakıyorum.”

“Ben seni bu duvara yaslayacak olan adamım. Aletimi içine sokacağım ve bedenine sahip olacağım ve sen de bundan çok hoşlanacaksın. Ama seni incitmeyeceğim. Asla.”

Gülümsedi. “Biliyorum.”

Yüzümü ekşittim. “Parmaklarımı içine sokamıyor oluşum berbat bir şey. Ağzım yeterli olur mu?”

Gözleri parıldadı. “Şaka mı yapıyorsun? *Evet*. Lütfen ağzını kullan.”

Dizlerimin üzerine indim ve o arkasına yaslanırken, bacaklarından birini omzuma attım. ıpsıladı. Klitorisini merkez alıp, dilimi dans ettirdim. Birazdan aletimin yapacaklarına alıştırtma yapıyor gibiydim.

Ellerim onun içine girmek için yanıp tutuşuyordu ama bunun yerine göğüslerini avuçlayıp, sıktım. Adımı söyleyerek bir nefes verdi ve bana doğru döndü. *Daha fazla*.

Başımı geriye doğru çekti ve yüzüme baktı. Gözlerinde sert bir bakış vardı. “Declan, lütfen. Daha fazla bekleyemem.”

Ayağa kalktım. Bacaklarını belime dolarken, ona yardım ettim. İçine girdim ve o anda bütün bedenimin rahatladığını hissettim. İçine girmenin verdiği keyif bağırıma neden oldu.

“Seni incitmek istemiyorum.” diye fısıldadım hafifçe gidip gelirken. Her seferinde biraz daha derine gidiyordum.

“İncitmiyorsun.” diye fısıldadı.

Sonra biraz daha sertleştirdim. Tamamen içine girene kadar devam ettim.

Parmaklarıyla omzumu sıkıp beni daha da kıışkırttı. Küçük kalçası daha fazlası için kıvranıyordu. Bedeni beni içine çekiyordu.

Kükreer gibi bir ses çıkardım. O benimdi ve hayatım boyunca bir daha hiçbir kıızı bu şekilde istemeyeceğimi biliyordum. Göğsümle onu duvara daha çok ittim ve düzenli bir ritimle içine girmeye başladım. Gelmek üzereydim. Ateşli, kadifemsi ve ıslak oluşu mükemmeldi. İçeri kuvvetli bir şekilde girip çıkıyordum. Ellerimi iki yanında kilitlediğimde, inledi. Onu çok sıkı tutuyor, en hassas noktalarına bastırıyordum. Kalçasını avuçlayıp klitorisine dokundum.

Saçımı çekip yüzümü yüzüne doğru getirdi. “Her ne yapıyorsa, sakın durma.”

“Asla.”

Dudaklarım yakalayıp başıma sımsıkı tutunduğu sırada, onu öptüm. Parmaklarını tenime bastırıyordu. Dudaklarım dudaklarının arasında kayboluyordu.

Seslerimiz, onun nefesleri, benim homurtularım, bedenlerimizin birbirine çarpışı...

“Senin, hepsi senin.”

Çığlıklar eşliğinde orgazm olurken, bacakları belime kenetlenmişti.

Ben de içine boşalırken, o ana kadar hissettiğim en büyük tatmini tüm bedenimde hissettim. Bir sıcaklık, arzu ve istek dalgası doruğa çıkmıştı. Bedenim kasılmalarla dalgalanıyordu. Göğsüm bir maraton koşmuşum gibi inip kalkıyordu. Zorlukla nefes alıyordum.

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

Elizabeth

Eteğimle bluzumu uzattı. Giyinmemi izlerken, dolgun dudaklarında bir gülümseme vardı. Kıyafetlerimi giyerken üzerimde gezinen ateşli bakışları hoşuma gittiği için ağırdan aldım. Bacaklarım ve kollarım, çılgınca seviştiğimiz için güçsüz düşmüştü.

“Orgazmı bir kenara bırakacak olursak, sana şu anda çok kızgıyım.”

Şortunu düzeltirken, tek kaşını kaldırıp, bana baktı. “Nedenini sorabilir miyim?”

“Şu dövüş...” dedim bıkkın ifadesini görünce yine kızarak. “Para için çok büyük bir risk alıyorsun, bunu anlıyorum ama yakalanırsan içeri atılırsın. Hapishaneden işini yürütmek çok kolay olmayabilir Declan.”

“Eğilip, külotunu giyerken mükemmel görünüyorsun, biliyor muydun?”

Kollarımı göğsümün üzerinde birleştirdim. Ona kızmak neden bu kadar zordu? Bakışlarını üzerimde gezdirdi ve çenesini kaşıyıp derin bir ifadeyle yüzümü inceledi. Yine.

Gülümsedi. “Neredeyse kıcıma tekmeyi yiyordum ama bu hiç umurumda değil çünkü ikinci tur için benim evime gideceğiz. Seni çıplak bir şekilde yatağımda istiyorum. Bana kızgınlığın geçene kadar sevişeceğim seninle.” Bana doğru uzandı ve kibarca, şişmiş elleriyle yüzüme dokundu.

Pekâlâ. Buna hayır diyemezdim.

Dax’i Tau derneğinde bırakıp Declan’ın evine gittik. Kanı temizlemek ve kesiklerini yıkamak için doğrudan banyoya gitti. Dax de ben de Acil Servis’e uğramak konusunda ısrar etmiştik ama o, daha ağır dövüşler atlattığını söyleyip, reddetti. Hem böylece daha az soruya maruz kalacaktı.

Bize gelince, o dar sokakta seks yapmış olsak da hâlâ aramızdaki şeyin ne durumda olduğunu bilmiyordum.

Banyodan seslendiğini duyduğumda, buzdolabını karıştırıyordum. Kapıyı hızla açıp onu ellerine bir şişe antiseptiği dökerken buldum. Az önce fark etmediğim yaralar, çirkin mor lekeler, kaburgalarını ve sırtını kaplamıştı.

Çok öfkelen dim. Lanet olsun. Yeti’yi öldürmek istiyordum. Declan bu dövüş için para bile almayacaktı. Ellerimi teninde gezdirdim. “Bunu bir daha yapamazsın. Lütfen, yapmayacağını söyle.”

“Duşa birlikte gireceğiz ve çok konuşmayacağız.”

Çok sinir bozucuydu. Ellerimi kalçasına koydum. “Hayır.”

Sargı bezini paketine koyup, dolaba yerleştirirken, yüzünde sanki bir maske vardı ve hiçbir şey söylemedi. Bana arkasını dönüp şortunu indirdi. Duşu açmak için eğildiğinde sırtındaki kaslar belirginleşti. Su, seramiğe çarparak akmaya başladı.

“Ne? Şimdi de beni görmezden mi geleceksin?” Ofladım. Bir yanım onu arzuluyor, diğer yanım da yaralarını iyileştirmek istiyordu.

“Bunu yapacaksak...” Havluyu almak için eğildiğinde, sesim iyice alçaldı. Kolları omzuma değiyordu. Bir nefes verdim. *Tan-
rım, çok yakışıklıydı.*

“Ve dikkatimi dağıtmaya çalıştığını biliyorum. Seksi olmayı kes ve beni dinle.”

Duşa girip cam kapıyı kapattı. Beni yok sayıyordu.

Oflayıp düşünerek banyoda dolandım.

Neden bu kadar inatçıydı?

Durdum. Birbirimize âşık olduğumuz su götürmez bir gerçektir. Birbirimize çok benziyorduk ve ikimiz de adım atmak istemiyorduk.

Olduğum yerde kaldım. Kalbim deliniyor gibiydi. Bu aşk mıydı? Ben az önce aşkı mı düşünmüştüm?

Bir anda binlerce şeyi fark ettim. Sanki bu duygular hep oradaydı ve onları fark etmemi bekliyorlardı. Bu, tabii ki aşktı.

Declan’ı sevmek, altında dans etmeyi sevdiğim sağanak yağmurlar gibiydi. Çılgın, tahmin edilemez, bazen çalkantılı bazen sakin. Üzerime yıldırım düşüp düşmeyeceğini bilmiyordum ama emin olduğum bir şey vardı. Onu istiyordum. Dövüşe ve tüm her şeye rağmen. Bunu bir şekilde becerebilirdik. Eğer benim geçmişimi kabullenip beni yine de sevebilirse, o halde ben de elbette geleceğin bize getireceklerini göğüsleyebilirdim.

Tek gecelik ilişkiler ve hayatımla ilgili kurallarla zaten çok fazla zaman kaybetmiştim. Bu, kendimi normal hissederek seks yapmama ve Colby’nin kazanmamasına hiç de yaramamıştı. İki yıldır, kendimi cezalandırıyordum. Hem derdime gömülüp hem derdime son vermeye çabalıyordum. Neden tek bir erkeğin beni mahvetmesine izin veriyordum ki?

Çok uzun zamandır korkuyordum. Kendimi âşık olmanın ve midemde dolanan keleklerin yaşattığı o zevkten mahrum ediyordum. Onları hep yok sayıyordum.

Artık bunu yapmayacaktım.

Bluzumu ve ardından da eteğimi çıkardım. Sutyenimle külotumu ittim. Bedenim istekle doluydu ama bundan daha önemlisi konuşmamız gerekiyordu.

Cam kapıyı açtım. “Bana yüz çevirme. Sana söylemem gereken şeyler var...”

Durup, yutkundum. Islaktı. Su, saçlarından boynuna ve oradan da göğsüne doğru akıyordu. Oradan da kasıklarına ve çelik gibi sert olan çıkıntısına...

İçeri girip, kapıyı kapattım. Büyük bir şeyler hissediyordum, sert uzantısından farklı bir şeyler.

“Kalbini riske atmaya hazır mısın Elizabeth?” dedi beni izlerken yumuşak bir sesle.

“N-ne?”

Sert bir bakış attı. Ateşli bir bakış. “Şu anda, bu duшта, bana tam olarak neler hissettiğini söyleyeceksin.”

Sesindeki otorite ürpermeme neden oldu. “Bu bir emir mi?”

Sert çıkıntısını okşadı. Gözleri gözlerimdeydi. “Bunu istiyor musun?”

Evet.

Ama önce...

“Bu kulağa çok saçma gelecek ama...” Yutkunup, cesaretimi topladım. Bana âşık olduğunu düşünüyordum ama gerçekten öyle miydi? Derin bir nefes alıp toparlandım. Cesur ol. “Ben, benim hayatımda tırmanmam gereken bir dağ var ve seni de bu yolda yanımda istiyorum. Bu yolu benimle yürümeni istiyorum... Ellerini tutmaya ihtiyaç duyduğumda, yanımda ya da arkamda olup bana güç vermeni istiyorum. Ve bir ormana girdiğimde, benimle savaşmanı istiyorum. Önümüzde engeller olacak ve kim olduğumu, neye ihtiyacım olduğumu anlamaya çalıştığım zamanlarda zor günler geçireceğiz. Yorulduğumda beni taşıma-

nı ve sen yorulduğunda da seni taşımayı istiyorum. Güzel şeyler üretmek için çok çalıştığım günlerin sonunda parmaklarımı okşamayı istiyorum ve ben de senin incinen kaslarını okşamak istiyorum. Üşüdüğünde seni örten battaniyen olmak istiyorum. Ya da tam tersi. Hangi rüyanın peşinden gitmek istersen iste tüm bunları, tüm o kanı, teri ve gözyaşlarını istiyorum. Yanındayım. Sonsuza kadar. Seni seviyorum.”

“Tek Boynuzlu Kız, Tanrım, ben de seni seviyorum.” Gözleri nemlendi ve ben neler olduğunu anlamaya çalışırken, o gözlerini kırıştırdı. Ağlayacak türden bir adam değildi. Beni kollarına aldı ve tutkuyla öptü. Dudakları yumuşak ve nazikti.

Bir süre sonra ayrıldık. “Ve son birkaç gündür seni görmezden geldiğim ve gözümün önündeki şeyi göremediğim için özür dilerim. Ben korkuyordum.”

Burnumu öptü. “Beni sevdiğini biliyordum ya da öyle olmasını umuyordum. Beni Cadillac’sta Lorna ile gördüğünde bundan çok rahatsız olmuştun. Lanet olsun, sadece sana nispet yapmak için onunla sınıfta flört ettiğimde de rahatsız olmuştun. Ama beni reddettin ve kahretsin ki, bu bana karnıma bir bıçak darbesi almışım gibi hissettirdi. Bu duyguyu bir daha asla yaşamak istemiyorum. Senin yokluğunu hissetmek istemiyorum. Ve Nadia konusunu açmaktan nefret ediyorum ama ona asla âşık olmadığımı bilmeni istiyorum gerçekten. Sana karşı olan isteğim ve duygularım ona karşı asla olmadı.”

Kalbim dolup taşıyordu ve gözyaşlarıma engel olmaya çalışıyordum.

Bir nefes verdi ve ifadesi iyice yumuşadı. “O yusufçuk senin üzerine konduğu anda, dünyamı yerinden oynatacağını biliyordum. Seninle *birlikte olmamı* söyleyen annemdi.”

Parmaklarımı boynundaki dövmede gezdirdim. Bu yakışıklı İngiliz ona aitti. “Sensizken hiçbir şeyin önemi yok. Geçmişimin, kurallarımın. Şu anda hepsi anlamsız geliyor.”

Beni kucaklayıp, öptü. Dudakları dudaklarımdayken, kahkahalar atıyordum. “Bu duş biraz küçük. Hadi buradan çıkıp, yatağa gidelim.”

Kaygan parmaklarıyla, tek göğsümü avuçladı ve parmaklarıyla daireler çizerek meme uçlarıma ulaştı. “Hep acelecisin.” diye alay etti, parmakları tam da orada gezinirken, verdiğim nefes hem bu güzel işkenceden, hem de aldığım zevktendi.

Kollarımı boynuna doladım ve geri çekilip ona daha fazla yer bıraktım. Bedenimi daha rahat görebiliyordu. Ellerini belimden aşağı indirip göbek deliğimde dolandırdı.

“Sana asla doyamayacağım. Hep, bunu düşünüyorum.” dedi ellerini üzerimde gezdirirken. “Dövüşürken, çalışırken, yemek yerken, dersteysen. Hep senin altımda olmanı ve bensiz yaşayamayacağını fısıldamanı istiyorum.”

Parmağını içime soktu. “İşte. Sen. Ben. Ve bu. Bunu sonsuza dek istiyorum.”

Ben de ona eşlik ettim. Nelerden hoşlandığını biliyordum. Ellerim göğsünde dolandı ve tırnaklarımı meme uçlarında gezdirdim. İnledi.

Parmağını daha derine soktuğu sırada zevkle mırıldandım. Önce nazik sonra daha sert bir şekilde, adeta parmaklarıyla mucizeler yaratıyordu.

“Declan...” dedim. Birbirimizi sevdiğimizden emin olduğumuz zaman, adının bana kendimi ne kadar iyi hissettirdiğini fark ettim.

“Elizabeth...” diye fısıldadı o da.

Tutku içimde bir fırtına gibi esiyordu.

Sırtım ürperdi. Duvara yaslanıp ellerinin rahatça hareket etmesine izin verdim. Okşuyor. Avuçluyordu. Dokunuşları bedenimdeki tüm hücrelere etki etti. Ona sahip olmak ve kendimi ona vermek istiyordum. “Birazdan boşalacağım.” dedim nefes nefese.

İnleyip duvara dönene kadar çevirdi bedenimi. Dudakları boynumda dolandı. Emiyordu. Adını sayıklayınca, daha da sert bir şekilde devam etti. İstekle çığlık atmama neden oldu. Bir nefes verdim. “Ne yapıyorsun?”

“Bana ait olduğunu herkesin görmesini sağlıyorum.”

Yeniden kıpırdanıp beni duşa çevirdi. Ellerin nazik bir hamlesiyle eğilmemi sağladı. “Ellerini duvara yasla ve tutun.” dedi yumuşak bir şekilde.

Ellerini sırtımda gezdirdi ve içime önce yavaş sonra da daha sert bir şekilde girişini hissettim. Kaslarım kasıldı ve onu tamamen içime aldım. Bedeni iyi yağlanmış bir makine gibi, ritmik bir şekilde içime girip çıkıyordu.

“Mükemmelsin. Bunu asla bitirmek istemiyorum.” Elleri saçlarımda geziniyordu.

Tek eliyle göğsümü avuçlayıp meme ucumu sıktı. Kalçamı daha fazla kaldırıp daha derine gitmesini sağladım. Her bir santimetresini hissetmek istiyordum.

Daha sert bir şekilde devam ederken, kalçamı tutup okşadı. Önce sert, sonra daha yumuşak bir şekilde. Seslerin arasında kaybolmuş gibiydim. Kaybolmuş gibiydim. Zihnim ve bedenim ona aitmiş gibiydi. Sanki artık bir c'leştik.

Çenemi tuttu ve başımı çevirip içime girerken gözlerime baktı. “Bunu yapmak için upuzun bir gecemiz var.”

Kendimden geçip gözlerimi kapadım.

BÖLÜM OTUZ DÖRT

Elizabeth

Ertesi gün, ikimiz de onun sıcak yatağından çıkmak istemiyorduk ama saat yedide duş almak için evime geçtim. Declan, babasıyla konuşmak için derse gitmeyecekti. Sabahın büyük bir bölümünü gergin bir şekilde geçirmişti ve bana nedenini söylemek istemediğinden ben de onu zorlamamıştım.

İlk dersten sonra kısa bir aram vardı. Blake ile görüşmek için Tau derneğine gittim. O zamana kadar saat on olmuştu ve erkek üyelerin çoğu Cadılar Bayramı'nda yaptıkları çapkınlıkları birbirlerine anlatmaya başlamışlardı.

Blake'in odasını sordum ve merdivenlere doğru gittim. Hafifçe kapıyı çaldım ve kimse cevap vermeyince, karanlık odaya girdim. Panjurları kapatmış, perdeleri de iyice çekmişti. Yüzümü ekşittim. Akşamdan kalma olduğu için miydi bu?

Bir homurtu duydum ve doğrudan yatağına baktım. O sırada yalnız olmadığını fark ettim. Uzun ve kıvrıkcık kızıl saçlar yastığının yarısına yayılmıştı. Donup kaldım ve bunu görmüyor olmayı umdum. Örtünün altından bir kız eli görünüyordu. Benim yaptığım yüzüğü gördüm.

Shelley ve Blake mi? Bu çok saçmaydı ama sonra birlikte geçirdikleri onca zamanı hatırladım. Burada... partilerde.

Henüz ikisi de beni görmemişti. Yüzüme yayılan o aptal gülümsemeye engel olamıyordum.

Parmak uçlarımda odadan çıktım. Dikkat çekip onları utan-
dırmak istemiyordum ama bunu bildiğimi belli edip onları nasıl
şaşırtacağımı düşünerek, ellerimi birbirine sürttüm.

Kapıyı kapatıp uzaklaştım.

O öğleden sonra, kitapçıdaki vardiyaı bitirip evime gittim. Aklım ve bedenim Declan'ı istiyordu ama tam otoparka girdiğim sırada o çıkıyordu. Bir Lexus'ın içinde, Declan ve Dax'in kopyası olan bir adamın yanında oturuyordu. *Babası mıydı bu?* Nereye gidiyorlardı?

Onu aramayı düşündüm ama o sırada Declan, bir mesaj gönderdi.

Seni deli gibi seviyorum. Sana ihtiyacım var ama babam akşam yemeğinde para konusunu konuşmak için ısrar etti. Eve çok gecikmeyeceğim.

Ama gecikmişti.

Onu bekledim. Bekledim.

Gece yarısı artık pes edip yatağa gittim. Soğuk çarşafların altına girdim.

Neredeydi?

BÖLÜM OTUZ BEŞ

Elizabeth

Metalik bir ses duydum. Karanlık yatak odasında, etrafıma bakındım. Balkon kapısını kontrol ettim ama kapalıydı. Sesin o taraftan gelmediğine karar verdim. Evin içine doğru açılan yatak odası kapısına döndüm.

Ses yine geldi. Hafif bir kazıma sesi gibiydi.

Ne olduğunu anlamaya çalışıyordum ve sonunda bir metalin sert bir nesneyle kazındığına karar verdim.

Declan? Kalbim ısındı ve yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamadım.

Ses yine geldi. Bu kez daha sert ve daha belirgindi. Ve sonra içime kötü bir ürperti yayıldı.

Yanlış bir şeyler vardı. Çok yanlış bir şeyler.

Komodinin üzerinden telefonumu aradığım sırada, başucu lambam açılıp gözlerimi kamaştırdı.

Ellerimi yüzüme siper edip gözlerimi kırptım.

Bir nefes verdim.

İçimde bir fırtına koptu.

Colby.

Birden elini kaldırıp tuttuğu koli bandını ve küçük bıçağı görmemi sağladı. Burnu, geçen gece Declan tarafından kırıldığı için biraz eğri görünüyordu.

Bana doğru geldi. Hemen yatağın içinde oturmaya çalıştım ama hızlı hareket edemedim.

Üzerime çöktü. Karnımın üzerinde sürünüp yatağın ucuna doğru gitmeye çalıştım ama ayak bileğimden yakaladı ve beni geri çekti. Sırtı üstü dönmemi sağlayıp eliyle ağzımı ve burnumu kapattı. “Eskiden de rahatlıkla ele avuca gelirdin.”

Ona karşı koymaya çalışınca, beni daha sıkı tuttu ve ağzımı dişlerime doğru iyice bastırdı.

Güldü ve nefes nefese bir şekilde konuştu. “Beni gördüğün için şaşırmış gibi davranma. Sonuçta, anneni erkek arkadaşıyla birlikte şantaj yapmaları için babama sen gönderdin. Buna gerçekten izin vereceğimi mi zannettin?” Burun delikleri genişledi. Bana yaklaştığı sırada, gözleri öfkeyle parıltıyordu.

“Beni arayıp konuşmalıydın. Her şeyi halletmeye çalışabildik ama sen beni aramadın ve ben yüz yüze konuşmak zorunda kaldım.”

Tanrı yardımcım olmalıydı çünkü nefes alamıyordum. Hem de hiç. Burnumdan çok az hava girdi ve sonra da zorlukla dışarı çıktı. Gözlerimin önünde siyah noktalar dans ediyordu. Eline tırnaklarımı geçirdim ama sadece güldü ve kaburgama dirseğiyle vurdu.

Pat.

Oda etrafımda döndü.

Beni öldürecekti. Burada, yatağımda. İki yıl önce başladığı şeyi bugün bitirecekti.

Ciğerlerim patlamaya hazır gibiydi. Yanıyordu.

Bedenimin havaya ihtiyacı vardı. Tanrım, bana yardım et. Birileri yardım etsin lütfen.

İnleyip ona tekme attım. Omuzlarına, bacaklarına ve nereye denk gelirse vurmaya çalışıyordum. Bu, işe yaramadı. Ben de kalçam hâlâ hareket edebilirken, onu üzerimden atmaya çalıştım.

Sinirlendiğini gösteren bir ses çıkarıp beni yatağa itti ve bacaklarını göğüs kafesime bastırdı. "Nefes alman için elimi ağzından çekeceğim ama çığlık atarsan, tam burana bıçağı saplarım. Anlıyor musun?"

Başımı salladım. Adrenalin ayık kalmamı sağlayan tek şeydi.

Elini yavaşça gevşetti ve sonunda rahatça bir nefes aldım.

Ağzımı açıp oksijeni içime çektim ve ciğerlerimi doldurdum.

Evet, hava, daha çok hava, hava!

Ağzımı kapatmak için çenemi yukarı itti ve ağzımı koli bandıyla kapattı. Bir eliyle de bileklerimi tutuyordu.

Hareket edemediğim için homurdandım. Gözlerim sulandı. Ölüm kendini ağır ağır hissettiriyordu.

Pes etme! dedi içimdeki kız. *Bir kez yenik düştün. Bir daha olmaz.*

Kendimi öne doğru atarak Declan'ın öğrettiği gibi burnuna vurmak için dirseğimi kullandım. Acıyla bağırdı ve daha sert bir şekilde üzerime atıldı. Diziyile beni yatağa bastırıyordu. Cebinden bir şeyler arayıp bir kablo çıkardı ve bileklerimi birbirine bağladı. Yüzünden akan ter, gözlerime damladı ve korkuyla iki büklüm oldum.

Burnumdan nefes alıp içinde bulunduğum durumu düşündüm. Bileklerim bağlanmış ve ağzım koli bandıyla hantlanmış bir şekilde yatakta yanlamasına yatıyordum. Hatırlamak istemediğim anılar, başka bir yatağa da bu şekilde atıldığımı hatırlatıyordu.

Colby omuzlarını dikleştirdi, boynunu esnetti ve odanın için-
de gezinmeye başladı.

Titreyen eliyle ağzını sildi. "Planlarım vardı Elizabeth. Lanet olsun, iyi bir yaşam için planlarım vardı ve sonra sen babamı ve

onun asistanını arayıp bizimle ilgili yalanlar söylemeye başladı. Sen küçük bir sürüksün ve geçmişini yeniden canlandırıp sana tecavüz ettiğimi herkese anlatmak istiyorsun.” Yüksek sesle bir kahkaha attı. Tuhaftı ve çılgın gibiydi.

Gözleri öfkeyle açıldı. Kanının damarlarında pompalanışını izleyebiliyordum. *Delirmiş miydi?*

Kollarını göğsünde birleştirdi. “Babam beni aradı, seninle ilgili bir sürü saçma soru sordu. Zaten okuldan kovulduğum için bana kızgın olduğunu biliyorsun. Sözleri “bunun icabına bak” der gibiydi. Belki sana rüşvet vermemi kastediyordu ama bence senin küçük hikâyenin basına ya da polise sızması için ne gerekiyorsa onu yapmamı ister.”

Hayır! Başımı hızla iki yana salladım. Gözlerim ona yalvarıyordu. Lütfen. Annem ve Karl pes ettiler, diye bağırarak istiyordum ona. Her şey bitti. Bitti!

Dudaklarını ıslattı ve aç gözleri üzerimde gezindi. “O oteldeki geceyi hatırladığımı biliyorsun, değil mi?” Gözleri, bileklerimdeki yara izlerinde gezindi. “Bunu duydum. Seni kandırdım, değil mi?” Gözlerini bana çevirdi. “Birinin kendinden geçmesi gerektiğinde, o şey gerçekten çok kuvvetli.”

Donup kaldım.

Gözleri eski bir anıyı hatırlamaya çalışır gibi uzaklara bakıyordu. “Votkayı su gibi içiyordun ve Molly’yi dudaklarına uzattığımda, süte susamış bir kedi yavrusu gibi yuttun.” Yatağıma oturdu ve parmakları büyükannemin battaniyesinde anlamsızca gezindi. “Bir şans istiyordum sanırım. Haftalardır beni reddediyyordun ve sen çok fazla şey isteyen kızlardandın. Sürekli gönlünü yapmaya çalışmaktan bıkmıştım. Seni istiyordum ve sonunda seni elde ettim, değil mi?”

Bu kez beni öldürecek. Kesin bir hap falan almıştı. Bunu tükürükler saçan ağzından anlıyordum.

Gözlerimi kapattım ve yaklaşan panik atağı durdurmaya çalıştım.

Hayal gücümün deli gibi çalışmasına engel olmaya çalışıyordum.

Sızlandım. Aklımda Declan vardı. Geniş omuzları, sıcak gri gözleri, bir daha asla tadına bakamayacağım seksi dudakları... Geleceğimizi düşündüm. Çocuklarımız olduğunu ikizlerimiz, o spor salonunda çalışıp UFC'ye giderken, benim takılarım üzerine çalıştığımı. Dax'ın akşam yemeğine geldiğini... Kahkahalarımızı...

Basit ve sıradan.

Sadece aşk. Gerçek aşk. Masalsı bir aşk.

Colby bana baktı, kendime gelmemi sağladı. "Aslında, mezuniyet gecesi işler biraz çığırından çıktı. Sana zarar vermek ya da sana vurmak istememiştim ama o anın heyecanıyla bunlar oldu. Çok çaresizdin, bu hoşuma gitmişti. Anladın mı?" Yanaklarımı sıktı. Elleri sertti. Dudaklarını yaladı. "Çok iyiydin Elizabeth. Sana zarar vermek hoşuma gitmişti."

Gözlerimi kapattım.

"Bunu yapma!" diye bağırdı. "Hâlâ sana söyleyeceklerim var."

Gözlerimi açtım. Yatağın üzerinde dizlerinin üzerine çöktü. Gözleri öfkeyle parıltıyordu. "Buraya senden kurtulmaya geldim ama şu mezuniyet gecesiyle ilgili konuşmalar..." Acı bir şekilde güldü. "Pekâlâ, beni heyecanlandırdı bebeğim." Ellerimi aldı, kasisğine bastırdı. "Gördün mü? Sertleştim."

BÖLÜM OTUZ ALTI

Declan

Gece yarısını biraz geçtikten sonra, babam beni eve bıraktı. Birbirimize veda ettik ama aramızda yeni bir şeyler olduğunu sezdim. Saygı mıydı bu? Bunu bilmiyordum ama son birkaç saati bir biftek restoranında, ondan alacağım delice büyük bir borcu konuşarak geçirmiştik. Bunu ondan istemek için gururumun bir kısmını yok saymam gerekmişti ama sonuçta Elizabeth ile bir gelecek buna değerdı. Yasa dışı dövüşümü kabulleniyor olabilirdi ama ilişkimize herhangi bir stres yüklemek istemiyordum. Dün gece o, kollarımdayken, gerçekler ağır bir şekilde kendini hissettirmişti. Yeti son yasa dışı dövüşüm olmayacaktı ve spor salonu için yeterli parayı bulamayacaktım. Tabi ki ona tercih hakkı vermiştim: Ya bana borç verecekti ya da dövüşmeye devam edecektim. Babam başta kızdı. Özellikle de dövüş konusunu bilmediği için. Ama sonunda borç vermeyi kabul etti.

Merdivenleri çıktım ve Elizabeth'e mesaj atmak için telefonumu aldım. Bana birkaç mesaj atmıştı ve sonuncusu on bir buçuk civarındaydı.

Uyumasına izin verip onunla yarın mı konuşmalıydım?

Kapısının önünde durdum, kapıyı tıklattım ama cevap gelmedi. Bir kez daha çaldım kapıyı. Arabası oradaydı.

Benimle konuşmak istemiyor muydu?

Dün geceden dolayı yorgun muydu?

Evime gidip kapıyı açtım. İçeri girmek için kapımı açarken, bir şey dikkatimi çekti. Koridorda biraz geri gittim. İçimi bir şeyler kemiriyordu.

Otoparka baktım. Her şey yolundaydı.

Ama sonra...

Gözlerim yolun karşısındaki Minnie's Diner'a döndü. Arka tarafa spor bir araba park edilmişti. Aracın hatları karanlığa rağmen pürüzsüz ve güçlü bir şekilde gösteriyordu kendini. Bir Porsche mi?

Bu da neydi böyle?

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Declan

Güm! Omzumla kapıya vurdum ve ucuz ahşap kırıldı. Elimi içeri sokup kapının kolunu çevirdim. Neden kendi evime gidip de balkondan geçmediğimi bilmiyordum ama böyle daha çabuk olabileceğimi düşündüm.

Odasının kapısının altından ışık sızıyordu ve hemen o tarafa gittim. Bu kapı da kilitliydi. *Lanet olsun!*

Kapıyı tekmeledim ve içeri girerken, orada her kim varsa öldürmeye hazırdım.

Ama gördüğüm şey beni durdurdu. Kâbuslarımda gördüğüm şey tam karşımdaydı.

Colby, bağlanmış ve zorlukla nefes alan Elizabeth'in arkasındaydı ve boğazına bir bıçak dayamıştı.

"Sakın yaklaşma!" diye uyardı beni. Bıçağı boğazına fazla bastırdığı için, Elizabeth'in teninden kan damladı.

Hemen durdum ve ellerimi kaldırdım. "Tamam. Sadece ona zarar verme. Gerisini hallederiz."

Derin bir nefes aldı. Soğuk gözleri üzerimde dolandı. “Öyle mi? Beni döver misin mesela?” Elizabeth’in omuzlarını daha sıkı bir şekilde tuttu ve Elizabeth’in gözlerinin korkuyla büyüdüğünü gördüm.

Colby’nin boğazını ellerimle parçalamak istiyordum. Göğüs kafesim iyice genişledi ve sessiz odada nefesim yankılandı.

“Bu işin senin açından hallolabilmesi pek mümkün değil.” dedim hafifçe geri çekilip Elizabeth’in komodinine yaslanırken.

Homurdandı. “Bence mümkün. Bana dokunabileceğini mi zannediyorsun? Kim olduğumu bilmiyor musun?”

Başımı salladım. Evet, kim olduğunu tam olarak biliyordum. O, benim Elizabeth’imi incitmişti.

Elizabeth’e baktım. “Her şey yoluna girecek aşkı. Bunu halledeceğim tamam mı? Sana kötü bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim, tamam mı?”

Başını salladı.

“Kes sesini! Konuşmayı kes!” diye bağırdı Colby. Elizabeth’in boynunun üzerinde bıçağı sıkıca tuttuğu için eklemeleri bembeyazdı. Elizabeth’i kaldırdı ve banyoya doğru götürdü. İçeri itti ve o da yere düştü. “İkinize birden ne yapacağıma karar verene kadar geç şuraya.” Kapıyı çarparak kapattı ve odanın içinde dolanmaya başladı. Hırlıyor gibiydi. Bana dikkatle baktı ve bedenimi inceledi. Ben de köşeye kıvrılıp daha küçük görünmeye çalıştım. Bekliyordum. Bıçağıyla bir hamle yapabilirdi ve hazır olmam gerekliyordu.

Siren sesleri sessizliği böldü.

Sesin nereden geldiğini anlamaya çalışır gibi odayı korkuyla inceledi ve sonra bana baktı. “Polisleri sen aradın.” Bıçağı daha sıkı tuttu.

Başımı salladım. “Burası bir üniversite kasabası. Polisler her yerde. Hâlâ buradan gidebilirsin ve o zaman kötü bir şey olmaz. Sana zarar vermek istemiyorum.”

Tanrım, onu öldürmek istiyordum.

Onu öldürecektim.

Sirenlerin sesi iyice yükseldi ve sonunda Colby durdu, başını balkona doğru uzattı. Yanıp sönen mavi ışıklar pencereden görünüyordu. Yeniden bana döndü. Gözleri öfkeyle parılıyordu.

Üzerine atıldım ve bıçağın olduğu eline dikkat etmeye çalıştım.

Yere düştük. Kollarımız ve bacaklarımız birbirine dolanmış gibiydi. Bıçak yere düştü.

Daha çok benim yumruklarım havada uçuşuyordu ama onun bazı darbeleri de yaralarımın üzerine inip bedenime korkunç bir acı yayılmasına neden oldu.

Ona avuç darbeleri ve yumruklarla vurmaya devam ettim.

O gözü dönmüş bir adam olabilirdi ama asıl yetenek bendim.

Ve onu öldürecektim.

Vuruşlarım, doğrudan şakaklarına indi. Yüzüne, kaburgalarına ve karaciğerine birer avuç darbesi.

Başı kırılmış bir oyuncak bebeğinki gibi sallandı, yana düştü. Gözleri kapandı.

Bayılmıştı.

Bir nefes verdim. Elizabeth'in banyo kapısına vuruyor olması dikkatimi dağıttı.

Yüzümü sildim. Sızan kanı hissedebiliyordum. Zaten korkmuştu o yüzden Elizabeth'i daha fazla korkutmak istemiyordum. Ayağa kalkıp onu dışarı çıkarmadan önce, Colby'yi bağlayacak bir şeyler aradım.

Bacağımda büyük bir acı hissettim. Colby ayılıp -gerçekten bayılmış mıydı?- bıçağı almış ve bacağıma saplamıştı.

Öfke içimde tavan yaparken, kükredim. Etrafımda dönüp Colby'nin üzerine çullanırken oda da dönüyordu. Yüzüne bir yumruk attım. Sonra da kasıklarına.

Ah evet, yumruğum üzerine çıkardığı ses hoşuma gitmişti.

Banyonun kapısı devrildi. Elizabeth'in bedeni kapının üzerindeydi. Çılgınca bakan gözleri de benim üzerimde. Tuhaf bir şekilde güldüm. Sanırım bana ulaşabilmek için kapıyı kırmıştı.

O, Elizabeth. Önemli olan sadece oydu. Lanet olsun, onun korkmasını istemiyordum.

Ona asla bir şey olmayacaktı. Onu seviyordum. Sonsuza dek onunla olmak istiyordum. Çocuklarımız olmasını istiyordum. Onu sevgime boğmak istiyordum...

Ama sonra, birden her şey puslandı. Çok güçsüz hissettim. Kanım her yerdeydi. Elizabeth'in fayanslarının üzerinde birikiyordu.

Lanet olsun. Bekle. Onu kurtarman gerek.

Her şey soluklaştı.

Sonra da karardı.

BÖLÜM OTUZ SEKİZ

Elizabeth

Decan'ın yüzüne dokundum. Soğuk ve soluktu.

Alt dudağımı ısırđım ve hastane çarşafını daha düzgün bir şekilde örttüm üzerine.

Neredeyse gözlerimin önünde ölecekti. Gözlerim nemlendi ama ellerinin kıpırdadığını gördüğümde hemen gözlerimi sildim. Güçlü olmam gerekiyordu.

Gözlerini kırptırdı.

Uzun siyah kirpikleri, Tanrım, sahip olduğu her bir tüyün bu kadar güzel olduğunu daha önce nasıl olmuştu da hiç fark etmemiştim? Aralandı ve bana baktı. Başta nerede olduğunu anlayamadı ama sonra bakışları netleşti.

“Hayatta mıyım?” Sesi zorlukla çıkıyordu.

“Tanrıya şükür! Konuşuyor.” diye bağırdı Dax, son birkaç saatte uyumakta olduğu yeşil koltuktan fırlayarak.

Sevimli bir hemşire başını uzatıp Decan'a baktı ve gülümsedi. “Uyanmışsın. Mükemmel. Doktora haber vereyim.”

“Seks Lordunu da istediği zaman kontrol edebilirsin.” diye hemşireye takıldı Dax.

Sonra da eğilip Declan’ı inceledi. “Yaşayacaksın sanırım. Şanslıyım.”

“Pislik...” diye mırıldandı Declan ona bakıp. “Hep kendini düşünüyorsun.”

Gülümsedim. Eğer Declan ölseydi Tanrım, ben de onunla gitmek isterdim.

Yeniden bana odaklandı. “Ne oldu? Hiçbir şey hatırlamıyorum...” Yüzündeki ifade de neler olduğunu anlamaya çalıştığını farkettim.

Başımı hafifçe salladım. “Yaklaşık on iki saattir buradasın. Sen yere düştükten hemen sonra polis geldi. Colby’yi yakaladılar ve senin için de bir ambulans çağırdılar.” Dudaklarımı ıslattım. “Uyluk atardamarını kesmiş. Hemen bacağına sıkıca bağlayan o polis olmasaydı, kan kaybından ölebilirdin.” Derin bir nefes aldım. “Damarın onarımı için seni aldıkları ameliyat dört saat sürdü, neredeyse bir organ nakli kadar. Muhtemelen birkaç hafta koltuk değnekleri olmadan yürüyemeyeceksin.”

“O halde yaşayacağım.” Gözlerini bana çevirdi ve yüzüme, dudaklarıma baktı. “Sen nasılsın? Sana zarar verdi mi?”

Başımı salladım. “Sadece gördüğün şeyler oldu. Olan biteni polise anlattım.”

“Her şeyi mi?”

Elini tutup, iyice sıktım. “Evet. Onu tutukladılar ama babası çoktan televizyonda bir açıklama yaptı. Colby’nin masum olduğunu bildiğini söyledi. Yani önümüzde zorlu bir yol olabilir.”

“Kesinlikle öyle.” Winston Blay odanın içinde dolanıyordu. Tüm gece Dax ve benimle birlikte olduğundan takım elbisesi kırıkmıştı. Son birkaç saati bol bol konuşarak geçirmiştik. Ona Colby ile ilgili her şeyi ve bana neler olduğunu anlattım. Şaşırtıcı bir şekilde anlayışlıydı ve Declan’ın ameliyatı atlatmasını

beklerken, babasıyla aramızda bir bağ oluştu. Declan'ın yasadışı dövürlere devam etmek yerine, ona gitmesinden ne kadar mutlu olduğundan bahsetti. Konuşmamızın sonunda, tek istediğinin Declan'ın mutlu olması olduğuna karar verdim. "Bir Senatör olabilir ama ben de bir büyükelçiyim ve hiçbir güneyli pislik oğlumu öldürmeye çalışıp da bundan paçayı kurtarabileceğini düşünemez."

Dax, yumruğuyla bir sevinç gösterisi yaptı. "Ben de bundan bahsediyordum."

Declan'a doğru eğildim. "Baban tüm sabahı telefonda, avukatlar ve bir takım kodamanla konuşarak geçirdi. Bana da çok iyi davrandı. Annem ile Karl'm Petal'da bulunmasını sağladı. Şu anda polis karakolunda, Scott'lara nasıl şantaj yapmaya çalıştıklarını itiraf ediyorlar."

Bu, Declan'ı mutlu etmiş gibiydi. Bana baktı. "Tanrım, seni sonsuza dek kaybetmekten çok korktum. Ben bunu atlatabileceğimi zannetmiyorum."

Onu öptüm. İnsanların bizi izliyor olmaları umurumda değildi ama Bay Blay ve Dax sessizce odayı terk ettiler. Geri çekilip yüzümü omzuna yasladım. "Hayır, ben senin ölmenden korktum. Bunu düşünmek bile istemiyorum."

Declan örtüye hafifçe dokundu. "Yanıma yat."

Ona dikkatle baktım. "Vücuduna bir sürü kablo bağlı."

"Sevişmek istemiyorum. Sadece seni sevmek istiyorum." Yatağın içinde hafifçe doğrulup kenara kaydı. Bana neredeyse hiç yer yoktu. Declan çok iriydi ama beni kendisine iyice çekti. Sıcak ve kuvvetli bedeni, bedenime değiyordu. Elini saçlarımda gezdirip yüzümü tuttu. "Hastane yatağından çıkınca, seni bu kasabadan götüreceğim ve yalnız kalacağız. Spor salonu, üniversite, aileler ya da başka hiçbir şey olmayacak. Sana bir şey göstermek istiyorum."

"İyi bir şeyler mi?" diye ona takıldım.

“Londra’ya gidip sana büyüdüğüm yerleri göstermek istiyorum. Seninle birlikte annemin mezarını ziyaret etmek, ona böyle mükemmel bir kıza nasıl âşık olduğumu anlatmak istiyorum. Sana güzel bir çoban turtası yedirmek istiyorum. Belki nasıl yapılacağını da öğretirim.”

“Ben yemek yapmam. Sadece noodle yapabilirim.”

Gülümsedi. “O zaman ben de sadece noodle yerim.”

Zavallı çocuk.

Güldüm. Çok mutluydum. “Sen beni gerçekten seviyorsun.” dedim. “Ben, seninim Declan. Seni mutlu etmek ve aptalca pişmanlıklar yaşamamak için elimden geleni yapacağım. Her zaman geleceğe odaklanacağım. Söz veriyorum.” Dudaklarımı hafifçe ona bastırdım. “Kendimi geçmişten dolayı yargılamayacağım. Artık geçmişte yaşamayacağım.”

Konuşurken beni izliyordu ve sustuğumda, dudakları dudaklarımın üzerine kapandı. Dili, dilimin üzerindeydi. Ona iyice sokuldum. Kendimi kokusuna, sıcaklığına ve geniş bedenine bıraktım. Beni hafif ve tatlı bir şekilde öptü. Daha sonra da tam sevdiğim gibi daha sert öpmeye başladı.

Nefes almak için geri çekildim. “Sen, sadece sen varsın Bay Darcy.”

“Ben de seni seviyorum Elizabeth Bennett.”

Birlikte güneş ufukta görünene kadar sarılarak yattık. İki yıl önce, başka bir gündeğümünü izliyor ve bir daha âşık olmamaya söz veriyordum ama bu kez, her şey farklıydı.

Bu, hayatımın başlangıcıydı.

Bunu, Declan’ı okul partisinde gördüğüm andan beri biliyordum. Sıra dışı bir şeyler olacağında havada oluşan ve bir filmi andıran o elektriği hissettiğimden beri. Tam da öyle olmuştu. Kurallarım beni dibe çekerken, onu bulmuştum. Tüm gençler gibi bizim de sorunlarımız vardı. Aşk, hiçbir zaman kusursuz olmazdı. Aslında aşk, kusursuzluğun tam karşıtıydı. Ama bu hiç so-

run değildi çünkü büyüyüp bir şeyleri keşfetmenize yardım eder. Tartıştığımız zamanlar olacaktı ama sonunda barışmak için mü-kemmek seksimiz vardı. Ve yolumuza ne çıkarsa çıksın, bunu çok istiyordum. Declan yumruklarını kullanmak isterse, ben de onun köşesinde durup eldivenlerini takmadan önce onu öperdim.

O da benim için aynısını yapardı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu bir süre sonra sarılırken.

Başımı yastığın üzerinde çevirip ona baktım. Rengi neredey-se tamamen yerine gelmişti ve bu beni çok mutlu etti. “Zihnim olasılıkları düşünüyor. Geleceğimizi. Takılarımın neler yapabile-ceğimi. Spor salonuyla neler yapabileceğini. Ben sadece çok uzun zamandır bu kadar mutlu olmamış ya da heyecanlanmamıştım. Gerçi senin hastanede olman bu durumu iyice tuhaf bir hale so-kuyor.” Örtüyü üzerime çektim. “Son birkaç haftadır çok büyük değişikliklerden geçtiğimi hissediyorum ve bunu sana borçlu-yum. Seni sevmek, şu ana kadar başıma gelen en güzel şey.” Du-dağımı ısırp gözyaşlarına engel olmaya çalıştım.”

Bir süre bana baktı. Gözlerinden beni çok iyi anladığı belli oluyordu. “Sen ve ben yaptık bunu. Hayatımın geri kalanını seni severek geçireceğim. Sana ne istersen onu vereceğim Tek Boy-nuzlu Kız. Seni her gece öpeceğim. Seni önce becerip sonra se-veceğim. Sana çocuklar vereceğim. Bir yuva. Mutluluk. Ve tüm kalbimi...”

Ruhum neşeyle doldu. “Bana çıplakken Jane Austen da okur musun?”

Cılız bir kahkaha attı. “Daha iyisini yapacağım. Seninle sevi-şip aynı anda da, kitabın tamamından alıntılar yapacağım.”

“Mm, buna alışabilirim sanırım.”

“Sadece sana istediğini vermeye çalışıyorum aşkım.”

Birlikte gülüşüp güneş gökyüzünde yükselene kadar birbiri-mize sarıldık.

SON SÖZ

Elizabeth

Bir yıl sonra

Banka oturup Hyde Park'taki çeşmelerden birini çevreleyen bahçeye baktım. Gözlerim Declan'ı aradı ama girişteki satıcılardan su almaya gitmişti.

Serin ama güzel bir kasım sabahıydı ve biz eski dostlar ve anne tarafından aile üyeleriyle hasret gidermek için bir haftalığına Londra'daydık.

Bir nefes verdim. İçinden geçtiğimiz cehennemi düşünecek olursak, her şeye rağmen mükemmel bir yıl geçirmiştik.

Okulda son yılımdı ve kitapçıdaki işimi bırakıp takılarım üzerine çalışmaya başlamıştım. Myers bana bir diğer tasarım sözleşmesi sunmuştu ve ders çalışmadığım zamanlarda, yeni tasarımlarla uğraşıyordum.

Blake ve Shelley beraberlerdi. Çoğu zaman. Çok sık tartışıyorlardı ve uzun süre birlikte olabileceklerinden pek emin değildim ama öyle olmasını diliyordum.

Dax her zamanki gibi, okul partilerine gidip orada burada sa-
bahlıyordu. Ama artık onun içindeki adamı tanıyordum. O par-
lak cılanın altında, aşkı arayan bir adam vardı.

Annem, Karl'ı terk etmişti ve onu son gördüğümde çoktan yeni
birini bulmuştu, bir konserde tanıştığı bir bateristti bu seferki.

Declan'ın babası, Declan'a ve Dax'e mezuniyet hediyesi olarak
birkaç yüz bin dolar vermiş, böylece borcunu silmişti. Bay Blay
her zaman çocuklarına bir mezuniyet hediyesi vermeyi istediğine
yemin etmiş, çocuklar da buna itiraz etmemişti. Blay'lerin ma-
likânesindeki akşam yemekleri biraz gergin ve tuhaf geçiyordu
ama bundan memnundum. Tırmanmamız gereken bir diğer dağ
da buydu. Ve biz buna hazırдық.

Şu ana kadar sahip olduğum en iyi aile buydu.

Colby hâlâ bana birinci dereceden cinayete teşebbüs, Declan'a
da ikinci dereceden cinayete teşebbüs suçlarıyla hapislanedeydi
ve duruşmasını bekliyordu. Koli bandı ve çakısı ile masum ol-
duğunu kanıtlaması çok zordu. Senatör Scott'ın asistanı ortaya
çıkıp annem ve Karl tarafından çevrilen şantaj numarasını ve bu-
nun Colby'nin yaptıklarını tetiklediğini anlattı. Cezası, şartlı tah-
liye olmaksızın, ömür boyu hapis olabilirdi. O ve babası kefaletle
serbest kalabilmesi için ellerinden geleni yapmışlardı ama bunun
riskli olacağı düşünüldüğünden, öyle bir şey gerçekleşmemişti.

Aynı zamanda tecavüzden de suçlanıyordu. Kuzey Carolina'da
bu konuda zaman aşımı yoktu. Olayların yükü hâlâ omuzlarımda
bir yükü ve avukatlarım bunu kanıtlamak için zor zamanlardan
geçeceklerdi. Mezuniyet gecesinden sarhoş haldeki fotoğraflarım
vardı ellerinde. Güvenlikler, kendimizde olmadığımız için bizi
uzaklaştırmışlardı. Ama mahkemede tüm hikâyemi anlatmaya
karar verdim. Shelley ve Blake de bana tanıklık edeceklerdi. Bu,
Colby'nin suçlu bulunması için yeterli olacak mıydı bilmiyorduk
ama kendimi buna adamıştım. Ben, buna değerdim. Declan çok
uzun zaman önce bana kamyoncuların mekânında bunu söyle-
mişti ve ben de buna artık inanıyordum.

Declan içecek standından iki şişe suyla geldi. Çeşmenin karşısında bir grup kadın onu a gözlerle keserken, o da uzun bacaklarıyla parkı geçiyordu. Onları görmezden geldi. Gözleri sadece bendeydi.

Spor salonu resmen şubat ayında açıldı ve geçtiğimiz mayıs ayında büyük bir açılış partisi yaptık. Spor salonunun arka tarafında yeniden düzenlenen bir dairede yaşıyorduk. Çok küçüktü ama şimdilik sadece iki kişi olduğumuzdan yeterliydi.

Yanıma otururken, bana bakıp gülümsedi ve elimi tuttu. İnsanları ve güzel çiçekleri izlemek için her öğleden sonra buraya geliyorduk.

O sırada bankın üzerinden bir kıpırtı geçip yanımıza kondu. Bir yusufuktu.

Hafif bir nefes verip Declan'ı drttm ama o zaten bunu görmüştü.

“Seni bulduğumu biliyor.” diye mırıldandı ve sonra da bana sıkıca sarıldı. Mavi böceğin üzerimizden uçup bir sağımıza bir solumuza geçişini uzun süre izledik. Sonunda uçup gitti...

SON

Sevgili Okuyucu,

Sizlerden yorum almak benim için çok önemli. Dürüst olmak gerekirse, sizlerle karakterlerim hakkında sanki onlar gerçek insanlarmış gibi (ki benim zihnimde zaten öyleler!) konuşmak çok hoşuma gidiyor. O yüzden lütfen internet siteme ya da Facebook sayfamı birkaç satır yazın. Kitap yorumları, bağımsız yazarlar için altın değerindedir ve her bir yorumdan ne kadar çok keyif aldığımızı tahmin bile edemezsiniz. Eğer zamanınız varsa, sizden gelen dürüst ve içten bir yoruma minnet duyarım. Kurgu dünyamın bir parçası olduğunuz için teşekkür ederim.

New York Times ve USA Today'in en çok satan yazarlarından
Ilsa Madden-Mills,

DİĞER KİTAPLARIM

Briarcrest Academy Series

Okuma sırasına göre:

Very Bad Things

Very Wicked Beginnings

Very Wicked Things

Very Twisted Things

YAZAR HAKKINDA

New York Times ve USA Today'in en çok satan yazarlarından olan Ilsa Madden-Mills, güçlü kadın karakterler ve bazen yüzüne bir tokat atmak isteyeceğiniz türden seksi alfa erkekleri hakkında yazmaktadır. Tek boynuzlu atlar ve kılıç savuran kadınlara kadar her şeyin fantastik olduğu kitaplara ve distopik kitaplara bağımlıdır. Diğer ilgi alanları arasında köpüklü kahve, bitter çikolata, Instagram, Ian Somerhalder (gerçekten çok çekici), astronomi (tam bir ikizler kadını), Sephora makyaj malzemeleri ve dövmeleler vardır. İngilizce eğitimi almış ve yüksek lisansını da *eğitim alanın-da yapmıştır*.

Özel hediyelere, daha özel bilgilere ve ÜCRETSİZ bir Briarcrest Academy romanına (2.99 dolar değerinde) ulaşabilmek için haber bültenine üye olun.

<http://www.ilsamaddenmills.com/#!contact/ckws>

Kitap hakkında daha fazla bilgi ve imzalı kitaplar için, lütfen sosyal medya sayfalarımı ziyaret edin:

<http://www.ilsamaddenmills.com/>

Ilsa Madden-Mills Facebook

(<https://www.facebook.com/authorilsamaddenmills>)

Ilsa Madden-Mills Goodreads Sayfası (www.goodreads.com/author/show/7059622.Ilsa_Madden_Mills)

Ilsa'nın Instagram Sayfası

(<http://instagram.com/ilsamaddenmills/>)

Ilsa'nın Twitter Sayfası

(<https://twitter.com/ilsamaddenmills>)

TEŞEKKÜR

Bağımsız yapım dünyasında, bu yolculuğu mümkün kılan çok fazla mükemmel insan var. Lütfen bu liste ilerledikçe, minnetimin azalmadığını bilin.

Bu yolun her bir adımında yanımda duran eşime... Sen ve ben bebeğim, tüm dünyaya karşı birlikteyiz.

Lisa N. Paul'e, ikimiz de benzer hayatlar yaşayan çalışkan yazarlarız. Sadece birbirimizden çok uzagız ve bu beni çıldırtıyor. Her gün gelen aramaların olmasa ne yapardım bilmiyorum. Asla gerçekleştiremediğimiz öğle yemeği randevuları ve kahkahalarımız için teşekkür ederim. Her şeyden önce de benim canım arkadaşım olduğun ve tavsiyeye ihtiyacım olduğu zaman hep yanımda olduğun için teşekkür ederim.

İkiz beynim yazar Tia Louise'e ve amigom, yazar Scarlett Dawn'a teşekkür ederim. Siz aklıma geldiğinizde "It's Getting Hot in Herre" şarkısını hatırlamadan ve sigara içmeden edemiyorum kızlar. İkinize de bayılıyorum ve bir dahaki asansörde kalışımıza daha fazla alkol... ve bir de bikini getirmeyi planlıyorum.

Yazarlar grubumuzdaki (Fuck That Noise) tüm kızlara, en iyi yazarlar ve hikâye anlatıcıları grubu olduğumuz için. Küçük ama İDDİALİYİZ. Her birinize teşekkür ediyorum.

Benzersiz bir kitap kapağına imza atan grafik tasarımcım S. k. Hartley, sen en iyisisin!

Romance Refined'dan Rachel Skinner. Benim mükemmel ve tatlı editörüm. İçerik konusunda çok katı ve bu yüzden de tam benim aradığım kişi. Zorunda olmamasına rağmen, benim çılgın tempoma ayak uydurdu. Kibarlığı için onu çok seviyorum.

Jimmy ve Jenn Beckham'a ve Tia Louise'e, düzeltme okumaları ve süslemeleri için teşekkür ederim.

Red Cheeks Reads'ten Miranda Arnold'a: Benim mükemmel ve yetenekli PA.'m SELAM! Haha! İkimizin de Very Bad Things'e olan sevgisinin bizi buluşturması çok güzeldi. Böyle becerikli biri olduğun için teşekkürler. En iyisi sen olacaksın, bebeğim!

Racy Readers'ın admin kızları: Erin Fisher, Tina Morgan, Elizabeth Thiele, Miranda Arnold, Stacey Nickelson, Sarah Griffin, Heather Wish, Heather Reed, Kinsey Taylor. Bayanlar, sahip olduğumuz mükemmel okuyucu grubu sizin sayenizde. Bu, şimdiye kadarki grupların en iyilerinden biri ve sürekli desteğiniz, fikirleriniz ve sevginiz için size teşekkür ediyorum.

JT Formatting'den Julie Titus'a: En iyi biçimlendirici sensin. Çok teşekkür ediyorum! J

The Rock Stars of Romance'te yorulmadan çalışan ve tüm sorularımı cevaplayıp tavsiyelerde bulunan bayanlar: Lisa ve Milasy ve Dawn... Sizler en iyilersiniz!

Ilsa's Racy Readers Group'um: Bu listede sonuncu olabilirsiniz ama EN İYİ SİZSİNİZ. Düştüğümde beni kaldırdınız ve en çok ihtiyacım olduğunda beni güldürdünüz. Varlığınız ve gönderdiğiniz her bir yorum için teşekkürler. Grubumuzda kendinizden de bir şeyler paylaştığınız için çok teşekkür ederim.